

Síň slávy

Českého svazu vzpírání

**130 let vzpírání
v Čechách 1893 – 2023**

Karel Prohl

Sín slávy Českého svazu vzpírání

V roce 2010 byla do systému Českého svazu vzpírání zařazena „Sín slávy“ (dále jen SS ČSV) a to ve dvou kategoriích: **závodníci a funkcionáři**. Rozhodnutí o zřízení SS ČSV padlo na VH ČSV dne 21. 2. 2009. Neoficiální Sín slávy byla součástí textů v publikaci „**115 let Vzpírání v Čechách 1893 – 2008**“. Bylo v ní zařazeno 40 vzpěračů.

Zopakujme si schválená kritéria k zařazení.

Část sportovní

Do SS ČSV může být zařazen závodník, který na ME-MS-OH získá jakoukoliv medaili v cílových kategoriích žen a mužů, dále závodníci s umístěním do 6. místa na olympijských hrách, mistrovství světa a Evropy. Členem SS ČSV se může stát pouze závodník, který ukončil reprezentační kariéru.

Část funkcionářská

a) Trenéři – minimálně 20 let trenérské praxe, svěřenec – odchovanec se ziskem medaile na ME-MS-OH ve dvojboji nebo dvě medaile v jednotlivých disciplínách v cílových věkových kategoriích.

b) Funkcionáři – (rozhodčí, lékaři, rehabilitační pracovníci a ostatní funkcionáři): 25 let práce pro vzpírání, z toho tři volební období ve VR ČSV s přihlédnutím k členství v orgánech EWF a IWF. Za určitých okolností a při shodě s VR ČSV (například životní jubileum 50, 60, 70, 80 let) může být do SS ČSV schválen i funkcionář (trenér), který nesplňuje uvedená kritéria a docílil v jednotlivých kategoriích pouze dílčích výsledků. Vstup do SS ČSV funkcionářské části je omezen věkem +50 let. Pro splnění podmínek přijetí je ve výjimečných případech možná kombinace závodníka a funkcionáře. Navrhovatel zpracuje krátký sportovní životopis kandidáta a zašle jej k posouzení VR ČSV minimálně šest týdnů před předpokládaným přijetím. Žádost může obsahovat doporučení termínu a místa slavnostního aktu přijetí.

Návrhy na zařazení do SS ČSV mohou podat členové ČSV – jednotlivci, oddíl/klub, krajský svaz a jednotlivé komise VR ČSV. Přijetí do SS ČSV schvaluje VR ČSV. Zařazení sportovci a funkcionáři obdrží odznak a diplom Síně slávy. Každý člen SS ČSV má na svazovém webu ČSV (www.vzpirani.cz) svoji vizitku.

Členy Síně slávy Českého svazu vzpírání uvedou někteří z protagonistů těžké atletiky z našich počátků z přelomu 19. – 20. století. Na jejich jména jsme již zapomněli, přestože ve své době je znal téměř každý a lze je přirovnat k dnešním sportovním celebritám s mezinárodní úrovní. Ještě se nevěnovali přísně jen vzpírání, těžká atletika měla ve své náplni i zápas, přetah lanem, vrhy těžkými předměty a nebáli se šermu, vytrvalostní sportovní chůzi (pedestrianismus) a tělocviku (gymnastika). Ti nejznámější Fridolin Hoyer, Josef Balej a Antonín Bína zde mají svoji vizitku, patří mezi zakladatele a „Profesory síly“. Tak byli nazýváni náčelníci (trenéři) s širokým dosahem. Tvořili tréninkové systémy, pravidla, soutěžní řady. Školili další trenéry a veškeré sportovní a tělovýchovné pracovníky. „Cvičím u Hoyera“ patřilo k prestižním přáním tehdejší pražské smetánky. Z reportáží, vesměs přejetých z dobových sportovních časopisů, si všimněte jmen, disciplín, výkonů, krásné češtiny a obdiv, který naši předci – vzpěrači sklízeli mezi novináři a širokým obecnstvem.

Bratři Bechyňové

(převzato z časopisu START č. 1/1902)

Kdo sleduje v době posledních let mocný rozvoj atletiky těžké, setkal se zajisté již častěji se jmény vynikajících atletů našich Josefa a Václava Bechyně jak při soutěži zdejší, tak i mimo hranice tohoto království. Oba bratři jsou členy našeho předního klubu atletiky těžké, K. A. „Žižka“ v Praze.

Oba mladiství závodníci dobyly sobě v českém světě sportovním v čase poměrně dosti krátkém zvučných jmen, zvláště mladší z obou bratří, Josef, podal skvělý důkaz své zdatnosti v umění zápasnickém dosti často. Josef Bechyně jest teprve 19 roků star (1883). Vzhledem ku svému mládí a tělesné váze (váží pouze 78 kg) jakož i vynikající technice v zápasení nemá v zemích koruny České vážnou konkurenci ve třídě dle váhy těla počítaje. Dle jeho výkonů v posledním čase možno zápasnický sloh Bechyňův stavěti za vzor i mnohým profesionálům. O něm vyjádřil se Lurich, t. č. nejlepší zápasník Evropy, že bude-li pokračovati jako tomu bylo dosud, dojde sobě časem pověsti kontinentální. Bechyně pochopil svého učitele Luricha a osvojil sobě školu jeho dokonale. I v oboru vzpírání břemen vyniká, zejména ve vzpírání činek z mostu, v kterémž oboru postavil dne 28. září 1901 český rekord, vzpřev v uvedeném postavení 81 kg při národních závodech na výstavišti. Kvůli úplnosti podáváme tělesné míry Bechyňovy: Výše těla 185 cm, váha těla 78 kg, objem prsou 106/111 cm, krku 41 cm, paže pravé 34/38 cm, paže levé 34/37 cm, pasu 85 cm, stehna 56 cm, lýtka 37 cm, předloktí pravého 32 cm, předloktí levého 31 cm, záručí pravého 19 cm, záručí levého 19 cm. Letos startuje Josef Bechyně na všech zdejších, částečně i cizích závodech atletických.

Bechyně Václav

(*1881, K. A. Žižka v Praze)

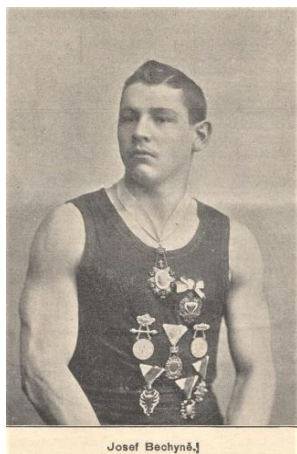
Výška těla 179 cm, váha těla 76 kg, objem prsou 100/102 cm, krk 37,5 cm, paže pravá 33/37,5 cm, paže levá 33/37,5 cm, předloktí 31/34 cm, záručí 20 cm, stehna 51 cm, lýtka 38 cm. Starší bratr, Václav Bechyně, nezadá, co se svižnosti těla a vytrvalosti ve výkonech atletických týče, v ničem svému sourozenci. Jeho vytrvalost ve vzpírání břemen na výdrž jest úžasná, dosud nemohl se mu žádný český atlet-vytrvalec vyrovnati. Ve vzpírání jednoručním 35 kg a soupažném 60 kg jest rekordmanem českým. Rekord ten postavil při závodech národních klubem Atletickým „Žižka“ 28. září 1900 pořádaných, před 9 konkurenty jiných klubů československých, učiniv čistých 93 bodů a sice: 25 (levoruč) + 34 (pravoruč) + 34 (obouruč) dle klasifikace úředních zástupců Č.A.A.U. Rekordy obou bratří byly závodní komisí České Athletické Amatérské Unie za platné uznány a registrovány. Želíme, že v krátkém čase rozloučiti se musíme s naším neúnavným borcem Václavem, musíť nastoupiti svou vojenskou povinnost odveden jsa ku c.k. jízdectvu v rakouském vojště a přejeme mu ze srdce mnoho zdaru v novém povolání a nových povinnostech občanských. Uvádíme tělesné míry Václava:

Josef „Jakoubek“ Bechyně

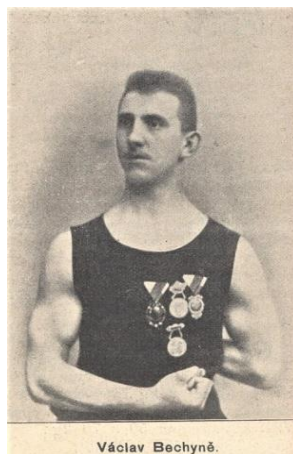
(*12. 4. 1880, Praha – †1. 8. 1934)

byl český těžký atlet, člen K. A. Žižka v Praze. Věnoval se vzpírání a zápasu řecko-římskému. Svůj první český rekord překonal 7. července 1900, když ve vzpírání na výdrž nadhozením jednoručně (vpravo) vzepřel 50 kg 20krát. 12. září 1902 stanovil

český rekord ve vzpírání v poloze mostní na 90 kg. Dne 14. září 1903 ustanovil světový rekord, když v disciplíně vzpírání břemen v lehu nadhozením vzepřel váhu 190,2 kg. Tím překonal svůj vlastní rekord (dvakrát 185 kg) a rekord vzpěrače Koubka z klubu K. A. Meteor (jednou 187 kg). Pod pseudonymem Jakoubek reprezentoval v zápasu řecko-římském Čechy v roce 1908 na olympijských hrách v Londýně. V roce 1909 vybojoval ve Vídni na světovém šampionátu bronz v těžké váze. V roce 1910 vybojoval bronz a v roce 1909 čtvrté místo na neoficiálním mistrovství Evropy. Po ukončení zápasnické kariéry se živil podnikáním jako restaurátér v Praze-Sedlci.

Josef Bechyně, J

Václav Bechyně.

Representační večírek K. A. Žižka dne 15. listopadu 1902 (převzato z časopisu START č. 14/1902)

Před velice četně shromážděnou vybranou společností, která rozsáhlou dvoranu velkorestaurace „U bílé labuť“ cele zaujala, representoval se pořádající klub důstojně jako vždy při veškerých svých podnicích. Za vedení populárního náčelníka bratra Bíny, představilo se cvičící mužstvo přítomnému obecenstvu. Burácející potlesk zazněl našim statečným atletům vstříc, sotva že se na podiu objevili. Jejich krásně modelované formy těla působily mocným dojmem na diváky. Program zahájen školou ve vzpírání břemen prvního i druhého závodního družstva. Z mužstva velice pěkně cvičili Pobuda, Wild, Hradecký, Wittmann, Veverka, Šnobl a Nasse. Následovalo stavění českých rekordů ve vzpírání nejtěžší váhy, ve kterém docíleno následujících výsledků: Josef Ludvík vzepřel soupažně nadhozením 128 a 134 kg (český rekord 137 kg), nedocílil při částečné indisposici tímto pěkným výkonem svého vlastního rekordu. Déle postavil náš sympatický atlet tyto české rekordy před přítomnou závodní komisí, která při vážení břemen intervenovala. 114 kg vzepřel čistým tahem jedenkrát (postupně 100+110+114 kg), 120 kg vzepřel soupažně s nadhozením 4x, překonav český rekord Císařův (120 kg 3x). Josef Krasl, který s Ludvíkem soutěžil, postavil český rekord ve vzpírání jednoročním s nadhozením, vzepřev pravoučtě 86 kg (dřívější rekord Šmejkalův 81 kg, ale levou rukou). Postupné cvičení 80+86 kg, soupažný pokus rekordní se Kraslovi pro opětovnou „trému“ nezdařil, zůstal na 126 kg, ačkoliv při trainingu vzpíral týž borec s nadhozem 135 kg. Fenomenálního výkonu však, který byl nejskvělejší částí večera, docílil náš neúnavný mistr Josef Bechyně, postavením světového amatérského rekordu ve vzpírání břemen v lehu s nadhozením pomocí břicha, vyhodiv čistým švihem 185 dvakrát. Hromová salva potlesku zaburácela sálem, když výsledek oznámen byl náčelníkem bratrem Bínou obecenstvu. Tímto svým výkonem přiblížil se Bechyně ku světovému výkonu svého učitele – profesionála, championa Luricha (191 kg). Postupná cvičení Bechyňova:

150+160+177+182+185 kg. Pěkné ukázky zápasnického umění podali Josef Bechyně s Wittmannem; v několika chodech probírány veškeré čelnější kombinované chvaty, při nichž i mladistvý Wittmann ukázal, že svého učitele Bechyně náležitě pochopil. Dále zápasili Wild s Hradeckým a Šnobl s Bassem. Vítězi byli v první dvojici Josef Bechyně a v druhé Wild, třetí pár zápasil nerozhodně. V roce 1903 Josef Bechyně z K.A. Žižka Praha překonal 14. 9. světový rekord nadhozem v lehu výkonem 190,2 kg, když před tím dokázal 185 kg 2x (také nadhozem s břišním odrazem - citace z dobového tisku – závodníkovi podali činku na břicho nebo si ji sám přetáhl přes hlavu, vzepřel se na patách a prudkým vytvořením břišního mostu činku „vytlačil“). Josef Bechyně měl v té době 20 let.

Na XII. Velkých mezinárodních závodech atleticko-cyklistických dne 12. října 1902 pořádané A.C. Spartou v Praze byla zařazena disciplína vzpírání břemen z mostu o rekord. Zvítězil Josef Bechyně (K.A. Žižka Praha) 90 kg (český rekord) = 70+75+80+84+88+90 kg), II. Wiel (K.A. Meteor Praha) 80 kg = 60+75+80 kg, III. Wild (K.A. Žižka Praha) 78 kg = 70+78 kg. Bechyně vzpíral velice elegantně s rutinou sobě vlastní, zlepšiv svůj vlastní rekord o 9 kg. Wiel podal taktéž pěknou ukázkou své vyspělosti i v tomto oboru vzpírání. Starý chladnokrevný borec Wild dosvědčil opětně, že atletický žár dosud v žilách jeho koluje. Všichni byli za své výkony potleskem odměňováni.

Císař Martin

Převzato z časopisu „START“ 4/1902

Člen K. A. „Žižka“, mnohonásobný český rekordman, mistr Moravy ve vzpírání břemen „Český sport atletiky těžké zaznamenává v době posledních let skvělé úspěchy a utěšený rozvoj svého odvětví zásluhou nemnohých svých náruživých pěstitelů, mezi kterými vedoucí veličinou jest Martin Císař. Bylo by zbytečno obšírně se rozepisovati o skvělých výkonech našeho mistra, jenž nemá v amatérství českém ve vzpírání těžké váhy soupeře. Císař postavil postupně následující rekordy: 100 kg vzepřel soupažně tahem 10x, 120 kg s nadhozením 3x, nadhozem 128 kg a 130 kg (závody „Hellas“ Brno, 8. prosince 1901 český a moravský rekord), čímž dobyl mistrovství Moravy, zvítězil zde nad Gustavem Frištenským „postaviv český record nadhozem souruč výkonem 130 kg“. Jednoručně vzpírá nadhozem 3x 76 kg, 2x 80 kg, jest dobrým zápasníkem a diskařem. Zvítězil v mnoha závodech zde i v jiných zemích českých vypsanych.

V rámci vyzývacích závodů K. A. Žižka (Praha) dne 15. 8. 1902 byl „závod trojic ve vzpírání libovolné udané váhy ve dvou třídách tělesné váhy závodníků o mistrovský pás a titul championa československých atletů“. I. třída (tělesná váha přes 80 kg). II. třída (tělesná váha do 80 kg). Titulu championa, mistrovský pás stříbrný jakož i první ceny trojic dobývá náš neúnavný a ve vzpírání břemen nepřemožitelný mistr Císař z klubu Athl. Žižka vzepřev v rozhodovacím pokuse úctyhodnou váhu 530 kg kilogramů a sice: tahem jednoručně vpravo a vlevo 74+70 kg, nadhozem: 86+76 kg, tahem soupažně 100 kg, nadhozem 124 kg. Druhým byl Josef Krasl (K. A. Žižka), který právě přichází do velmi dobré formy se 492 kg = 68+54+80+64+100+126 kg. Třetím Veverka Rudolf (K. A. Žižka) 374 kg = 48+44+66+54+74+88 kg. Tato trojice držela se velice statečně, dobývajíce si po každém výkonu bouřlivé pochvaly. Úžasná vytrvalost Císařova budila všeobecný obdiv (vzepřel totiž, sečteme-li všechny provedené, avšak nečítané pokusy zlepšující 1308 kg); též Krasl se vyznamenal, sklidiv hlučnou pochvalu, zvláště za svůj poslední výkon vzepření břemene 126 kg.

Statečně držel se i starý borec Veverka, jenž zvláště se líbil při vzpírání tahem. Výkony všech byly bezvadně prováděny, dle anglických světových řádů bez uklánění těla v tu stranu, na které břemeno držáno jest. Tato trojice nemá v zemích koruny České mezi českými athlety – amathéry konkurenta. Celkový její výkon byl vzepření čistých 1396 kg (nepočítaje v to pěkně provedené pokusy zlepšující).

Reprezentační závody interní K. A. Žižka v Klánovicích 13. 7. 1902: vzpírání těžké váhy pravo a levoruč a soupažně. Prvou cenu dobyt nepřemožitelný náš český mistr Císař, vzepřev v postupném vzpírání (10 pokusů) 80+76+132 kg (nejlepší výkony), čímž postavil nejnovější český rekord, zlepšiv svůj dřívější o 2 kg. Hlučný potlesk přítomných zahřměl mu vstříc. Se stanoviska vyškolené techniky v podskoku pod břemena nenajde u nás tak snadno v těžké váze konkurenta. Císař vládne podivuhodnou silou a vytrvalostí. Tentokrát vyznamenal se též náš bývalý rekordman Krasl, který v soukromí dělá báječné výkony, při závodech však mívá zpravidla trému, dobyt ceny druhé (76+72+110 kg).

Ve dnech 14. – 15. 11. 1902 se pod pořadatelstvím KA Žižka Praha konalo „U Labutě“ v Praze Na Poříčí „II. Mistrovství střední Evropy“. Celkovým vítězem se stal Josef Ludvík z domácího klubu. Soupažný tah 1. Josef Ludvík 114 kg, 2. Josef Šmejkal 113 kg, 3. Martin Císař 112 kg. Soupažný nadhoz 1. Martin Císař 138,5 kg, 2. Josef Ludvík 138,5 kg (oba nový rekord Čech), 3. Josef Šmejkal 135 kg. Dne 10.7. 1904 se konaly I. národní závody K. A. Meteor a to pod vlajkou Č.A.S. Tituly se udělovaly celkem v osmi disciplínách. Vzpírání tahem a nadhozem soupažným o mistrovství Čech: 1. Martin Císař 106 kg a 141 kg (to byly v té době mezi amatéry naprosto vynikající výkony a zároveň se jednalo o české rekordy). Tělesné míry: výška 174 cm, prsa 118/124 cm, krk 43 cm, paže 32 cm, předloktí 37 cm, záručí 21,5 cm, stehno 73 cm, lýtko 42 cm, váha 104 kg.

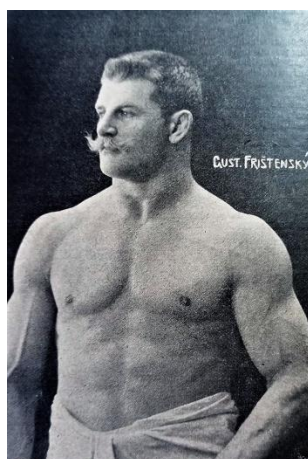
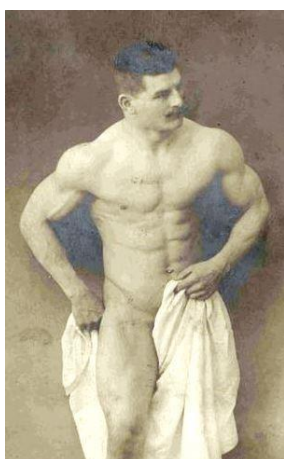
Frištenský Gustav

(*18. 5. 1879 Křechoř, osada Kamhájek – †6. 4. 1957 Litovel)

Určitě nejznámějším a nejúspěšnějším těžkým atletem je Gustav Frištenský, amatérský a profesionální mistr Evropy v let 1903 a 1929 v zápase. Vyučil se řezníkem. Měl tři bratry (také zápasníky) a dvě sestry. V roce 1898 při vstupu do Hellasu Brno zvedl tahem 60 kg 10x, 70 kg nadhozem 15x, 85 kg nadhozem 6x a jednou rukou 56 kg. Během několika let se stal v různých disciplínách několikanásobným mistrem a rekordmanem Čech ve vzpírání. Patřil do generace siláků, kteří se spíše specializovali na vytrvalostní vzpírání. Některé z jeho rekordů z roku 1902 si připomeňme: tah 16x 70 kg, nadhoz 26x 76 kg, nadhoz 40x 60 kg, tahem ve stoji spatném 50x 42 kg, tahem 36x 50 kg, jednoruč vpravo nadhozem 96 kg a 8x 70 kg, nadhozem 18x 100 kg. Při mistrovských závodech v Brně 1902 vzepřel nadhozem 128 kg. Dne 27. 12. 1903 v Olomouci se utkal s Hammelem (Liberec). Utkání začalo vzpíráním jednoruč 7x 70 kg, 92 kg obouruč 36x (GF) a pokračoval v zápase na 5 kol. Po hodině a 8 minut zvítězil Frištenský, který svého soupeře porazil v obou částech soutěže.

V době největší slávy měřil 180 cm a vážil 96 kg, obvod pasu 88 cm, prsou 111 cm, stehna 68 cm, lýtko 46 cm. V zápase má na svém kontě těžko uvěřitelných 10 000 vítězství (amatér + profesionál). Všestranný atlet až do konce života. Byl mistrem Čech v hodů diskem. V r. 1905 ve svých 26 letech, zaběhl 100 metrů s 90 kg činkou na

ramenou za 14 sekund, jezdil na kole, vesloval a moc rád běhal a plaval. Procestoval takřka celý svět. Vlastnil statek v Lužicích u Šternberka, který mu byl po odtržení Sudet zabaven a definitivně o něj přišel po převratu v roce 1948. Během druhé světové války byl za odbojovou činnost uvězněn. Do odboje se zapojil v polovině roku 1943. V únoru 1944 byl zatčen. Během války finančně podporoval rodiny uvězněných nebo popravených vlastenců. Díky své svalnaté a harmonické postavě hrál také ve dvou filmech Pražský kat a Boží mlýny. V roce 1956 obdržel titul Zasloužilého mistra sportu. V roce 1966 obsadil Gustav Frištenský 7. místo v anketě českých sportovních novinářů o nejlepšího českého sportovce všech dob. Frištenský a Šmejkal (naši nejslavnější zápasníci té doby) se proti sobě postavili celkem čtyřikrát. Při prvním utkání 11. května 1904 v Praze byl boj dlouho nerozhodný, ale pak Šmejkal pro zranění prstu vzdal, rozhodčí (boj mistr) A. Bína. Další zápas v prosinci téhož roku v sále Plodinové burzy Frištenský vyhrál, když ve třetím kole prolomil soupeřův most. Potřetí se oba rivalové utkali až 1. 6. 1913 před osmi tisíci diváků na letenském hřišti pražské Slavie. Zvítězil Šmejkal, který měl podle smlouvy neprohrát 60 minut. Funkci boj mistra při tomto zápasu vykonává pionýr těžké atletiky v Čechách Fridolin Hoyer. Čtvrtý zápas (1923) Frištenský prohrál.

Gustav Frištenský

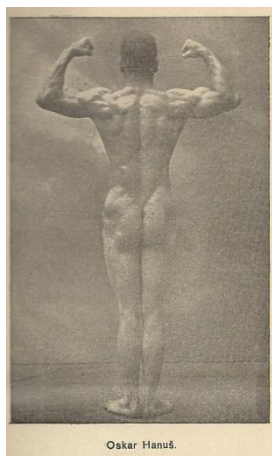
Hanuš Oskar

(*1875) nejpřednější svalovec Rakouska
(Časopis *START* ročník 1, číslo 3, ze dne 1. června 1902)

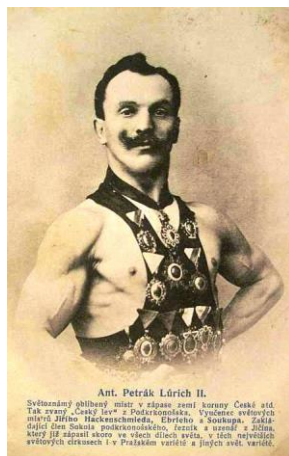
Jak zajisté každému sportsmanu – athletu známo jest prvním svalovcem světa Američan Eugen Sandov, jemu nejbliže jest dvojice vynikajících athletů (Rus) Lurich a Strongfort (Američan), načeš následuje náš krajan Hanuš se svalovcem Německa Sturmem. Při návštěvě v Praze, kde meškal za svou povinností vojenskou, budilo ideálně krásné tělo Hanušovo všeobecný obdiv jak odborníků, tak i laiků. Svalstvo jeho jest tak vypěstěné, že s lehkostí neuvěřitelnou každý jednotlivý sval zvláště do pohybu uvádí, a spojováním pohybů různých svalů a měněním postoje nádhernou hru svalstva tvoří, jakou jsme pouze svého času u Strogforta v Praze viděli. Též zvláštní triky jeho s břemeny na napnutém drátě, vyrovnají se prvním silám artistickým odboru toho.

Oskar Hanuš jest amatérem a dlouholetým členem Klubu Athletů „Žižka“ v Praze, nyní žije ve Vídni a jest současně členem Athletic Clubu „Austria“, mezi jehož nejpřednější členy náleží. Hanuš vzpírá jednoručně trhnutím 70 ½ kg, jednoručně

tahem 86 kg, soupažně tahem 99 1/2 kg, soupažně s nadhozem 120 kg dvakrát a 100 kg osmkrát. Tělesné míry: krk 43 cm, prsa v podramení 114 cm, prsa 105 cm, pas 79 cm, paže volná 36, napjatá 40 cm, předloktí volné 32 napjaté 34 cm, zápěstí 19 cm, stehno 50 cm, lýtko 40 cm, výška těla 174 cm, váha 79 kg, stáří 27 roků.

Oskar Hanuš

Antonín Petrák

Oskar Hanuš

Karel Fejtek – Pospíšil

(*1887 – †1913)

Začal svoji sportovní kariéru v S. K. Achilles Kročehlavy, později reprezentoval barvy K. A. Meteor v Žižkově. Vynikal muskulaturou (186 cm/100 kg) a velkou silou. V pozdějších letech se plně prosadil v profesionálním zápasnickém ringu a zejména v Americe si získal velkou popularitu. V roce 1907 se stal členem Lurichovy grupy zápasníků a aby se vyhnul vojenské službě, změnil si jméno na „Pospíšil“.

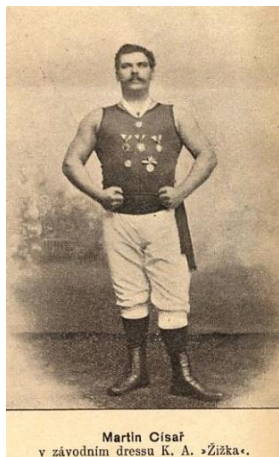
Pocházel z Kladna, odchovanec Fridolina Hoyera. Vytvořil kontinentální rekordy, vzepřev ve stoji spatném z připažení rozdělenou váhou 15 kg 1000x střídavě v celkové době 1,15 hodin. Fejtkovi bylo v té době 17 let. Po dvou letech obdržel cenu ČAAU za vzepření dvou 15 kg činek 2222x za 2 hodiny a 30 minut na Žofíně. Dochovaly se jeho děkované dopisy, které napsal svému učiteli Fridolinu Hoyerovi s podpisem **Mistr světa ve vytrvalostním vzpírání Karel Fejtek**. Tahem dokázal 5x 100 kg, nadhozem 100 kg zvládl 16x. Tragicky zahynul v roce 1913 v USA, při plavbě ve člunu po řece Missouri vyskočil na mělčinu, dostal se do tekutých písků a beze stopy zmizel.

Křeček František

(*1876), A. C. Sparta

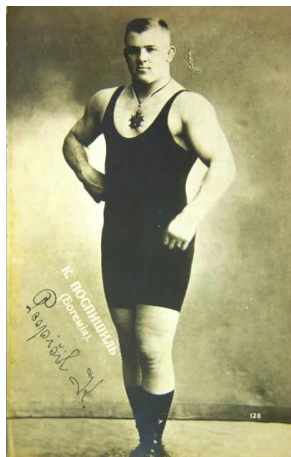
Byl prvním českým athletem vzpíračem, který i mimo hranice naší vlasti šířil čest barev českých. Ačkoliv před několika léty těžká atletika již u nás dosti se pěstovala a mnoho nadějných sil jakož i starších vyspělých atletů kol praporu svého soustředila, byl František Křeček jediným českým amatérem, který výkony svými při atletických závodech v cizině dobýval českému sportu vavřínů. Svůj rekord ve vzpírání těžké váhy nadhozem postavil dne 2. července r. 1899 při závodech A. C. Sparty na Rubenské závodní dráze, vzepřev uvedeným způsobem 115 kg, kterýž výkon po celý rok od žádného českého amatéra překonán býti nemohl. Zúčastnil se dále četných závodů

athletických v Budapešti, Praze, Plzni atd. se skvělým výsledkem, dobytí tři ceny první, čtyři druhé a dvě třetí. Nyní jest 26 roků (1876) stár. Tělesné míry jeho jsou tyto: výška 171 cm, paže 43 cm, krk 46 cm, pas 119 cm, prsa 123 cm, stehno 71 cm, lýtko 48 cm, váha 124 kg, předloktí 35 cm, zápěstí 21 cm. V krátké době uvidíme našeho borce opět v plné práci atletické a přejeme mu mnoho zdarů.

Martin Císař
v závodním dresu K. A. „Žižka“.

Martin Císař

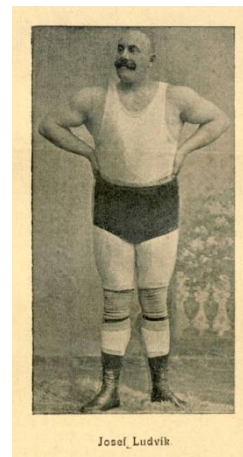

Karel Fejtek – Pospíšil

František Křeček.

František Křeček

Josef Ludvík

Josef Ludvík

Ludvík Josef

(*1871)

A. C. Žižkov, K. A. Žižka Praha, S. K. Národního dělnictva Žižka v Plzni.

Prvním naším vzpěračem, který se zúčastnil mistrovství světa ve vzpírání, se stal Josef Ludvík. MS se konalo 18. 4. 1904 ve Vídni (Katharinenhalle v Dreherově parku) a skončil na 6. místě. Jedná se o 4. MS v pořadí IWF. Ludvík patřil v té době mezi nejlepší vzpěrače na světě. Rakušané do výsledků zahrnuli celkový součet, pro Ludvíkovo 6. místo je počítáno jen 6 prvních disciplín (trh jednoruč, tah jednoruč, tah s rozdělenou váhou, nadhoz s rozdělenou váhou, soupažný tah a nadhoz). Posledními disciplínami byly opakované čisté tlaky se 100 kg a tlaky jednoruč s 50 kg. Josef zde zůstal za bronzovou medailí o 5,5 kg s 599,5 kg (69,5, 55,0, 105,0, 115,0, 120,0, 135,0). Stal se několikrát v různých disciplínách mistrem Čech. Jedno z prvních jeho vítězství je zaznamenáno z 28. 7. 1895, kdy v rámci Národopisné výstavy v Praze v dresu A. C. Žižkov zvítězil mezi profesionály ve vytrvalostním vzpírání 70 kg činky, kterou zvládl 13x, porazil zde Josefa Baleje a Fridolina Hoyera. S. K. Plzeň vypsala na 11. 5. 1902 závody ve vzpírání a zápase o mistra Čech s činkou 70 kg na vytrvalost: 1. Josef Ludvík (S. K. Národního dělnictva „Žižka“ v Plzni) 24 x. Na XII. mezinárodních závodech A. C. Sparta 12. 10. 1902 na otevřeném hřišti v Bubenči se konalo: Vzpírání břemen o rekord (začínalo se na základní váze 110 kg). I. Josef Ludvík 137 kg (126, 131, 135, 137 kg); II. Josef Krasl 135 kg (120, 126, 131, 135 kg); III. Rudolf Taussig 110 kg. „Toto číslo pořadu bylo jedním z nejzajímavějších a veškerí závodníci byli bouřlivým potleskem za své výkony odměňováni. Zvláště Ludvík svou krásnou atletickou postavou doznal všeobecných sympathií a uznání svých báječných výkonů ve vzpírání břemen i u cizích hostů závodníků. Tuhý boj rozpoutává se při třetím zlepšení výkonů mezi Kraslem a Ludvíkem; oba borci snaží se dobytí primátu nového rekordu tím, že současně zlepšují dosavadní rekord Císařův (132 kg) na 135 kg. Krasl napíná veškeré síly a dává 140 kg krásně na prsa, již zdá se, dle pěkného tempa, že břemeno vzepře, avšak tímto výkonem vyčerpává své síly a klade břemeno zpět na

zem. Vítězem zůstává Ludvík. Výkony Kraslovy byly obdivuhodny a velice nás překvapily, ježto jsou důkazem, že Krasl zbavuje se již své pověstné trémy při veřejných závodech. Těžká atletika uplatnila se co nejskvěleji, jména Ludvík, Krasl, Císař zaručují odboru tomu čestné obhájení barev českých i proti veškeré konkurenci zahraniční“. Dne 15. 11. 1903 překonal oficiální rekord Čech v nadhozu soupažném výkonem 137,5 kg. Zvítězil ve dnech 14. - 15. 11. 1903 v Praze na „II. Mistrovství střední Evropy“. Soupažný tah 1. Josef Ludvík 114 kg, 2. Josef Šmejkal 113 kg, 3. Martin Císař 112 kg. Soupažný nadhoz 1. Martin Císař 138,5 kg, 2. Josef Ludvík 138,5 kg (oba nový rekord Čech), 3. Josef Šmejkal 135 kg. Byl vynikajícím vzpěračem i zápasníkem. V Brně se dne 6. 1. 1904 konaly zápasy, při nichž Gustav Frištenský zápasil proti 20 soupeřům. Jen plzeňský Josef Ludvík dovedl vzdorovat 30 minut obávanému mistru. K. A. Hellas Brno uspořádal dne 15. 6. 1902 III. mezinárodní závody v lehké a těžké atletice, měly na pořadu zápas ř.ř. o mistrovství Rakouska. Zvítězil Gustav Frištenský K. A. Hellas Brno, ve vzpírání 80 kg činky na vytrvalost (nadhozem) zvítězil Josef Ludvík 26x. Za svého pobytu v Plzni byl jedním ze zakladatelů Sportovního Klubu „Žižka“ v Plzni, kde byl zvolen náčelníkem. „Několik nejlepších jeho výkonů: nadhoz pravoruč 5x 82 kg (1902), soupažně tahem 3x 110 kg, 5x 105 kg tahem, načeš, přenese břemeno do záhlaví a vzepře jej z tohoto postavení čtyřikrát vzhůru. Soupažně čistým tahem vzpírá 19x 80 kg (1902), nadhozem 4x 124,5 kg, soupažně 3x 128 kg (14. 8. 1902 v Plzni), 56,5+50 kg rozděleným tahem, 70 kg tahem jednoruč, 54+64 kg nadhozem s rozdělenou vahou. Reprezentační večírek Klubu atletů „Žižka“ dne 15. 11. 1902 zastihl Ludvíka v dobré formě. Nadhozem soupažně vzepřel 128 a 134 kg, vytvořil nové české rekordy: 114 kg čistým tahem (postupně 100+110+114 kg), 120 kg vzepřel soupažně 4x, překonal tím rekord Císaře (3x). Tělesné míry Ludvíkovi: výška 180 cm, váha 130 kg, volná paže 39 cm, napjatá 44 cm, předloktí 34/36 cm, zápěstí 20/21 cm, pas 104 cm, prsa 130 cm, krk 45 cm, stehno 72 cm, lýtko 44 cm.

Petrák Antonín

(*3. 4. 1873 Horní Branné u Jilemnice)

Odchovanec siláka, vzpěrače a především světově známého profesionálního zápasníka Josefa Soukupa, se kterým procestoval takřka celou Evropu. Svými manažery byl představován: „Antonín Petrák, mistr zápasu v Království Českém z Podkrkonošska, nejlepší technik a svalovec po Gustavu Frištenském, železný muž z Krkonošských hor. Člen Sokol Tyrš na Smíchově, A. C. Praha.

„Urostlou postavou od přírody obdařený chasník, zakládající člen Sokola podkrkonošského se původně živil jako řezník a uzenář v Praze. Svou výraznou muskulaturu při ideální váze 83 kg pravidelně kultivoval v tělocvičné jednotě Sokola Tyrš na Smíchově, odkud přešel do Athletic Clubu Praha než odstartoval k profesionální kariéře řecko – římského zápasníka, mistra a trenéra království Českého a sběratele vavřínů na mnoha světových kolbištích. Vystupoval v manéžích největších cirkusů i varieté zvučných jmen. Honosil se navíc i mnoha uznáními malířských profesorů a lékařů znalců jako nejpohlednější český svalovec. Stál modelem vyhlášeným světovým sochařům své doby v mnoha velkých evropských městech Prahou počínaje. Mezi blyštivými metály vybojovanými v tvrdých šarvátkách si považoval i prestižní I. cenu za krásu těla“.

„Klub Athletů Lurich Praha VIII. uspořádav velice pěkně aranžovaný atletický večírek v místnostech zámecké restaurace v Libni. Oblíbený podkrkonošský silák a zápasník Petrák obohatil program pěkně provedenými výkony v různém vzpírání, hře svalů, žonglování koule, vzepření tří osob atd., nejpěknějším byl výkon Petrákův v držení smíšeného břemene celým tělem, totiž tří mužů, činky 87 kg a koule 38 kg, se kterým se zvolna na podiu otáčel (1902)“. Dokázal před rokem 1902 při váze kolem 85 kg nadhodit soupažně 120 kg.

Soukup Josef

(*1869), ČAC Královské Vinohrady

Je prvním mistrem Čech ve vzpírání. Dovolte mi ocitovat tehdejší zprávu z dobového tisku, kterou pro nás zachoval ve svých vzpomínkách Fridolin Hoyer. „Dne 22. 7. 1894 se konaly velké mezinárodní atletické závody, které uspořádal ČAC Královské Vinohrady na Střeleckém ostrově. Na programu bylo 14 čísel (disciplín) mezi nimi též vzpírání o mistrovství Čech. Titul získal Josef Soukup „který všechny činky od 50 kg do 130 kg vzpíral s lehkostí a zvítězil s takovou převahou, že mu titul mistra právem náleží“. V roce 1895 přestoupil k profesionálům. Zápasu se vyučil u Jiřího Jagendorfera, který patřil k nejlepší těžkým atletům ve Vídni.

„Jest zajisté v dobré paměti onen mocný rozruch, který způsobila před necelým desetiletím zpráva, že mladistvý a v Praze všeobecně oblíbený Pepíček Soukup přijal vyzvání známého světového siláka RASSO, který se v divadle „Varieté“ produkoval a že podstoupí s ním soutěž v jeho výkonech atletických. Soukup jako nedostižný silák český, byl osobností v širokých kruzích známou, i že není divu, že obecnost, které do posledního místečka divadlo „Varieté“ (1250 diváků) naplnilo, s dychtivostí očekávalo výsledek konkurence obou siláků. Soukup vyšel z boje jako vítěz a rázem stal se miláčkem obecnosti; jméno jeho prošlo všemi listy zdejšími i zahraničními. Když před sedmi lety vystupoval v Praze známý mistr zápasu Německa Jindřich Eberle, jakkoli byl ve svém oboru dokonalým, nemohl čtyři cvičení Soukupovy opakovati. Atletiku pěstoval a pěstuje Soukup více pro zábavu nežli ze zisku. Také novější výkony Soukupovy nebyly dosud nikým dostiženy. Soukup zvedne na zvláště k účelu tomu postaveném lešení 15 dorostlých osob zavěšených na silném trámu, který má na řemení kolem beder a v pase připevněn; břemeno má celkovou váhu 1100 kg. Dále vzpírá soupažně s nadhozením 145 kg, jednoručně vpravo 104 kg s nadhozením a rozdělenou váhu obouručně 130 kg (65+65 kg). Výkony tyto opakoval za přítomnosti znalců, mezi kterými byl i zástupce naší redakce přítomen a břemena byla přesně zvážena. Svými výkony v atletice staví se mezi nejpřednější siláky světa, bohužel však neumí z umění svého tak kořistit jako oni, jsa povahy skromné, nevýbojné a přímé. Přejeme našemu Pepíčkovu, na kterého v české atletice můžeme právem býti hrdi, dalších úspěchů k/ke povznesení slávy barev našich a lesku českého sportu v soutěži všesvětové“. Tolik z časopisu „START“ z roku 1902.

Tělesné míry Soukupovi: výška 167 cm, krk 47 cm, kolem prsou 132 cm, pas 123 cm, předloktí 37 cm, paže volná 40 cm, napjatá 48 cm, lýtko 45 cm, stehno 76 cm, zápěstí 23 cm, váha 135 kg“. Josef Soukup se narodil v roce 1869, vyučil se řezníkem a pracoval na jatkách jako „šlachtecký zadkař“. Byl tehdy nejsilnějším mužem v Čechách a v těchto dobách vykonal jako silák, zápasník i vzpěrač pro šíření českého jména hodně. Nebylo prý na jatkách pro něj problémem usmrtit jedinou ranou

dobytče. S Fridolinem Hoyerem a Josefem Balejem vytvořili trio a společně vystupovali v siláckých představeních ve prospěch mnohých organizací.

Šmejkal Josef

(*1. 3. 1881 Praha – †8. 4. 1942 Mnichovice)
(Časopis *START* ročník 1, číslo 15. ze dne 1. prosince 1902)

Rekordman ve vzpírání břemen člen K. A. Žižka v Praze. Mezi závodníky atlety první třídy zaujímá náš mladistvý borec Šmejkal jedno z předních míst v řadách statných junáků, věnovavších se athleticce těžké. Zdatnost svou potvrdil mnohokrát svými vynikajícími výkony a byl jedním z nejpilnějších hajitelů českých barev na poli závodním. Postavil též český rekord ve vzpírání jednoručním nejtěžší váhy nadhozem, vyraziv levou rukou 81 kg, tento rekord dosud trvá, nebyv žádným athletem překonán. Krasl sice zlepšil český rekord v jednoručním vzpírání nadhozem, avšak vzpíral pravou rukou, docíliv 86 kg.

Jest výtečným zápasníkem těžké váhy. Uvádíme některé z vynikajících výkonů Šmejkalových. Vzpírání soupažné: 126 kg nadhozem 1krát, 100 kg 8krát. Tahem vzepřel 100 kg 1krát, 96 kg 6krát, 70 kg 17krát. Jednoručně nadhodil vlevo 81 kg při závodech (český rekord). Šmejkal má zvláště v levé paži sílu překvapující, při trainingu nadhodil až i 92 kg, tahem vlevo vzepřel 50 kg 20krát, trhnutím od země levou 70 kg, pravou 64 kg 1 krát, v lehu 146 kg tahem. Pěkné cvičení provádí Šmejkal s břemenem 140 kg, kteréž maje v zákrčí přejde do dřepu a zase do vztyku (dřep vzadu, který se v té době prováděl pouze výjimečně). Tělesné míry: výška 185 kg, váha 98 kg, prsa 124, krk 44, paže napjatá 42, předloktí 38, záručí 20, stehno 68, lýtko 44, pas 92, stáří 22 roků. Pro svou mírnou a upřímnou, v pravdě sportsmanskou povahu těší se oblibě u všech, kdož se s ním stýkají. Nechť ještě dlouhá léta věnuje své síly ušlechtilému sportu atletickému.

U Šmejkalů na soustředění

V roce 1904 se zúčastnil mistrovství Evropy v zápasu amatérů, kde zvítězil a získal pohár a titul amatérského mistra Evropy. Tento titul mu byl ovšem následně odebrán, proto, že prý se zúčastnil turnaje profesionálních zápasníků v Norimberku, který vyhrál, peněžitou prémie však neobdržel, protože byl amatér. Aby se z Norimberku dostal domů, musel prodat kabát. Šmejkal mistrem Anglie pro rok 1910 v zápase řecko-římském. V Edinburgu vyhrál mistrovství Anglie náš velký Josef nad 18 zápasníky. Druhým byl Anglio 130 kg těžký, kterého Šmejkal porazil za 25 minut, třetím Antonič 2 metry 30 cm vysoký. Zápasy konaly se ve varietě „Markétě“, které

bylo při rozhodujícím večeru obsazeno 10.000 diváky. Když Šmejkal ohlášen vítězem v konečném zápase, tu obrovské ovace neměly konce. Předseda české komise v Edinburgu pan Jan A. Fultner přišel mu jménem celé kolonie přátel na jeviště k tomuto úspěchu. Výkon Šmejkalův dělá českému sportu v cizině čest a jest si jen přátel, aby takových úspěchů dodělal se více, k čemuž mu na dalším jeho turné upřímně přejeme. Podnikatelé zápasu v Anglii vyjednávají se Šmejkalem 3 matche na červen neb červenec t. r. a nabízejí 100 liber šterlinků za jeden zápas. Anglické noviny chválí Šmejkala a přejí si, aby co nejdříve opětně Anglii navštívil.

V listopadu 1911 přijel do New Yorku k delšímu pobytu v USA, kde vybojuje řadu utkání v zápase ř. ř. a volném stylu. Zpráva z roku 1912: zápasil v Chicagu nerozhodně 30 minut se Stanislavem Cyganiewiczem. V utkání o mistrovství světa ve volném stylu bylo vybojováno 4. července 1912 v Chicagu v Koloseu. Šmejkal podlehl Gotchovi ve dvou kolech za 7,20 a 4,55 minut. Rozhodčí Antonín Čermák (pozdější starosta Chicaga), kterého určil Gotch, odpískal v prvním kole Šmejkalovi porážku, ačkoliv ležel pouze na jedné lopatce a druhou byl vzdálen 15 cm od koberce. Šmejkal po tomto zápase se ihned vrátí do Evropy. Před tím vyhrál 54 utkání.

Taussig Rudolf

Člen A.K. „Meteor“ v Praze
(převzato z časopisu *START* 3/1902)

Jedním z nejnadějnějších mladistvých atletů českých, pěstujících těžkou atletiku, jest Rudolf Taussig. Jeho pěkné výkony ve vzpírání břemen zaručují mu pro budoucnost místo v prvních řadách vzpírání těžké váhy. Atletice věnoval se as před třemi léty a pěstoval ji náruživě, zasněviv veškeré své volné chvíle tomuto ušlechtilému sportu. Taussig vzpírá soupažným tahem 100 kg čistě, třikrát, soupažně nadhozením 116 kg a zdařil se mu častěji i výkon vzepřítí 120 kg nadhozením. Pohlédneme-li několik roků zpět, kdy přímo oslavován byl ten atlet, který vzepřel 100 kg, můžeme si učiniti jasnou představu o velikém pokroku české atletiky nyní, kdy atlet závodník počítá se teprve vzepřením břemene stokilového. I v zápase je dosti vyškoleným. Rudolf Taussig je pro svou bodrou povahu a upřímnost ke každému, s nímž se v kruzích atletických i společenských stýká, velice oblíben. Zajímavé jest sdělit, že Taussig se jinak nepodepisuje, nežli „nejsilnější český žid“. Jest též členem Sokola, Českožidovského dorostu a různých, národně dobročinných o podpůrných korporací. Svým povoláním jest řezníkem. Tělesné míry: prsa 118 cm, krk 40 cm, paže napjatá 40 cm, předloktí 35 cm, záručí 19 cm, stehno 63 cm, lýtko 42 cm, výška 104 kg, výška 174 cm.

V roce 1902 na XII. Mezinárodních závodech A.C. Sparta zvítězil v soupažném nadhozu Josef Ludvík 137 kg, 2. Josef Krasl 135 kg (oba K.A. Žižka Praha), 3. Rudolf Taussig 110 kg (K.A. Meteor Praha). Mezinárodní atletické závody K.A. Meteor pořádané 31. srpna 1902 v balonové aréně na dělnické výstavě v Praze se vydařily, ač mezinárodní konkurence zůstala jenom na papíře. Na pořadu byla lehká i těžká atletika. Vzpírání těžké váhy pro juniory: 1. Ballé (K.A. Meteor) tahem soupažně 90 a nadhozem soupažně 114 kg, 2. Taussig (K.A. Meteor) tahem 90 a nadhozem 112 kg. Mistrovství Čech 1904 – uspořádal K.A. Žižka pod vlajkou ČAAU ve vzpírání – trojboj (trh jednoruč, tah a nadhoz soupažně) přes 80 kg 1. místo Rudolf Taussig (K.A. Žižka Praha) 57+100+120=277 kg. Klub atletů „Meteor“ v Praze pořádal 25. září 1902 atletický debut na I. Dělnické výstavě pražské v restauraci Šindelářově, vyzlav

k vystoupení uvedenému své dva vynikající borce Ballého a Taussiga. Provedena ukázka vzpírání těžké váhy, při níž docíleno pěkných výkonů. Zvláště Taussig byl v dobré kondici, vzepřev postupně 100 kg, 106 kg, 114 kg a 120 kg. Ballého výkon vzepření silného muže na malíku vyvolal bouři potlesku. Též ukázka zápasu řeckořímského byla velmi zdařilou a líbila se všem přítomným. Zjevnou snahou byla snaha tohoto velečinného klubu, kráčet ve šlépějích našeho reprezentanta těžké atletiky, klubu Athl. „Žižka“, což se mu v plné míře podařilo. Jen dále ku rozkvětu české atletiky. První národní závody K.A. Meteor Praha uspořádané 10.7.1904 pod vlajkou Č.A.S. ve vzpírání tahem a nadhozem soupažně o mistrovství Čech 1. Císař 106+140 kg. 2. Taussig 99+122 kg, 3. Ballé 99+122 kg, ale se změnou místa.

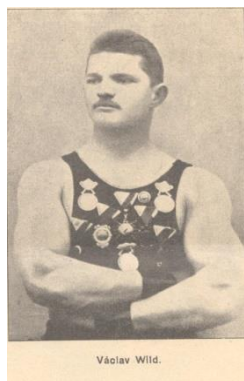
Wild Václav

(*1877 Mýto u Rokycan)

K. A. Žižka Praha

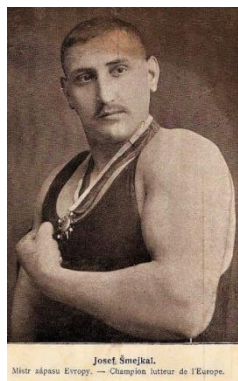
„Jméno Wildovo jest zajisté dosti populární u nás i v cizině. Sport, najmě atletiku těžkou, pěstuje již od roku 1896, kdy vstoupil do jediného tehdejšího klubu atletiky těžké Athletic Clubu „Žižkov“. Již v roce 1897 dobyl v Plzni před četnou konkurencí třetí ceny v zápase řecko-římském; tentýž rok dobyl při mezinárodních závodech, pořádaných týmž klubem, v cirkusové budově II. ceny v zápase (přemohl tehdejší 9 vynikajících závodníků). Roku 1898 dobyl v Plzni ceny I. v zápase. Při skvělých závodech, pořádaných A. C. Sparta na výstavišti v letech 1898 a 1899 dobyl ceny druhé, na atletickém mezinárodním meetingu týmž klubem pořádaným r. 1900 obdržel též cenu druhou před velmi početnou konkurencí. Při mezinárodních zápasech, pořádaných v divadle Variété roku letošního vydobyl ceny II. a při národních závodech Č.A.A.U. dne 1. června t. r. též ceny druhé za Josefem Bechyní (K. A. Žižka) a přemohl Gustava Frištinského (Hellas Brno) mistra zemí koruny České. Dále získal celou řadu cen v chůzi s břemenem, vzpírání, běhu s břemeny a tahání lana při různých národních i klubových závodech. Wild jest též členem dosud jedině stávajícího mistrovského družstva atletiky těžké v zemích koruny České při vyzývacích závodech šestice o championat vypsanych K. A. Žižka roku 1901, kterýž titul dobyt byl uvedeným klubem a dosud v jeho držení se nachází (první zmínka o soutěži družstev ve vzpírání). Roku 1902 zvolen byl Wild za podnáčelníka Klubu Athletů Žižka v Praze ve valné schůzi členské. Krásné tělo Wildovo budí všude, kde závodí, všeobecný obdiv; jeho skvostně vyvinuté svalstvo dalo svého času podnět k tomu, že známý umělec pan nadporučík Vacátko modeloval Wilda, jak zápasí s býkem, pro znak pánů z Perštýna v umělecké akademii slovnutého profesora Hynaise. Wild jest též výborným vzpíračem břemen a docílil v oboru tom krásných výsledků, jež uvádíme: 116 kg vzepřel s nadhozem 1x, 110 kg nadhozem 3x, 100 kg nadhozem 8x, 80 kg 14x z předklonu do vzpažení švihem. Tahem vzpírá: 91 kg, 8x 80 kg, 19x 70 kg, 36x 50 kg, 132x 30 kg z předklonu do vzpažení (rekord Drchotův 152x). Tělesné míry: výška 172 cm, prsa 103/109 cm, krk 41, paže 40, předloktí 34, záručí 20,7 cm, váha těla 77 kg. V rámci vyzývacích závodů K. A. Žižka (Praha) dne 15. 8. 1902 byl „závod trojic ve vzpírání libovolné udané váhy ve dvou třídách tělesné váhy závodníků o mistrovský pás a titul championa československých atletů“. Trojice II. třídy (do 80 kg tělesné váhy závodníka). Disciplíny tah a nadhoz jednoruč P+L, tah a nadhoz soupažně. Vítězem Wild Václav 442 kg = 58+58+68+62+86+110 kg. Druhým Bechyně Václav 406 kg = 52+52+68+62+78+94 kg. Oba borci vzpírali přesně dle předpisů. Jejich vzorné držení těla jakož i elegantní způsob vzepření vyvolalo u přítomného obecenstva velmi příznivý dojem a odměnění byli dlouhotrvajícím

potleskem. Cenu třetí dobyl Hradecký 366 kg = 46+46+58+58+72+86 kg, který velmi sebevědomě sobě vedl a čistě pracoval. Všichni tři borci vzepřeli dohromady 1214 kg (členové K. A. Žižka v Praze)“. V roce 2012 mě kontaktovali Pavel a Blanka Vildovi, kterým je Václav Wild pradědečkem a získal jsem od nich velmi vzácnou fotografii z roku 1901 „vzpíračů přes 100 kg“. Manželka Václava se jmenovala Stanislava a byla sestrou slavných těžkých atletů z přelomu století, bratrů Josefa a Václava Bechyňových.

Václav Wild.

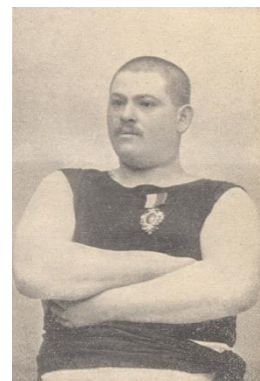
Václav Wild

Josef Šmejkal.
Mistr silpau Evropy, — Champion lutteur de l'Europe.

Josef Šmejkal

Josef Soukup,
největší český silák.

Josef Soukup

Rudolf Taussig

Alespoň několik jmen z naší prehistorie nám přibližuje dobu před více 100 lety. Tito a mnozí další prošlapávali cestu dnešním generacím již přísně specializovaných vzpěračů. Nezapomínejme na ty nejlepší z nás. Snad tato publikace zachová pro budoucnost alespoň několik jmen, které dostali ve své době náš sport na evropskou a světovou úroveň. Jen připomínám, naše bilance po detailní revizi ze startů na ME-MS-OH je 392=53+107+232 medailí. Příložená společná fotografie nám zachovala těžkoatletickou elitu z přelomu století. Pokusil jsem se o identifikaci, která pravděpodobně není stoprocentní.

Byli první

Odbor vzpíračů přes 100 kg „Klubu Athletů Žižka“ 1927/01.

Horní řada zleva: neznám, Martin Cisař, Václav Bechyň, Josef Bechyň, Josef Šmejkal, Josef Krasl,
sedící zleva Fridolin Hoyer, Antonín Bina, Václav Wild, ležící Rudolf Taussig

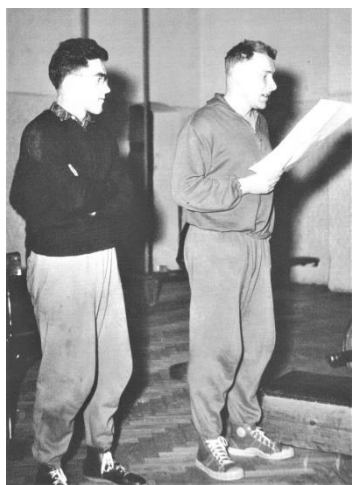
Bartovský Otto
 (*1930 – †21. 11. 1988)
 IN MEMORIAM

Vzpěračský věrozvěst, skvělý statistik a zapálený organizátor, vzpíráním žil až do konce. Člen těžkoatletického klubu Žižka Plzeň (dnešní Slavoj Plzeň 1899), po dokončení učitelského ústavu, dostal umístěnku do nejzápadnějších Čech. Na podzim roku 1952 odešel do Oloví. Společně s Vladimírem Bajerem, našli v přístěnku školy v Oloví dědictví po odsunu německých vzpěračů, závodní vzpěračskou činku „Berg Hantel“, vyčistili ji, opravili a na jaře 1953 začali s pravidelným tréninkem. V roce 1957 se družstvo Jiskry Oloví proboujalo do celostátního finále pětičlenných družstev mužů do Ostravy – Třebovic. V soutěži Jiskra překvapivě obsadila 2. místo.

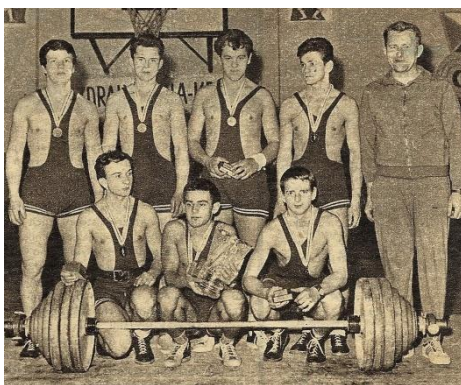
Založil a pomohl založit vzpěračské oddíly v Oloví (1953), Rotavě (červen 1958), Kraslicích (listopad 1958) a Těšovicích (1960) – dnešní Baník Sokolov. Dorostenecké družstvo Spartaku Rotavy pod jeho vedením vybojovalo v roce 1963 v Ružomberoku titul mistra Československa (foto). Člen předsednictva ČSSV v 60 – 70 letech ve funkci předsedy STK, ústřední rozhodčí. Perfektní statistik, který sestavoval žebříčky nejlepších vzpěračů dorostenecké a seniorské kategorie.

V rámci Českého svazu vzpírání prosadil konání mistrovství ČSR veteránů. První ročník „Veteraniády“ se konal v roce 1979 v Chebu společně s mistrovstvím ČSR mužů. Pod tímto názvem soutěž fungovala deset ročníků. Prvních pěti ročníků se zúčastnil ve funkcích hlavního organizátora, rozhodčího a z počátku i závodníka. V letech 1980 a 1981 se stal mistrem České republiky v této věkové kategorii.

V roce 1973 se zasloužil o zařazení vzpírání do Letní olympiády mládeže. Dorostenci nadhazovali, starší žáci absolvovali trojboj, který obsahoval trojskok snožmo z místa, hod koulí nebo plným míčem nazad přes hlavu soupažně, vzepření činky s omezenou vahou (50% tělesné váhy závodníka). Během své kariéry trenéra a funkcionáře ve vzpírání, byl mnohokrát vyznamenán, mimo jiné mu byl udělen titul Vzorný trenér. Společná fotografie pochází ze „Stadionu“. Družstvo dorostu Spartaku Rotava se stalo v Ružomberoku v roce 1963 přeborníkem Československa.

František Škarda a Otto Bartovský

Spartak Rotava – mistři ČSSR 1963
 Zleva: Kostrej, Pál, Hudeček, Beran,
Otto Bartovský,
 v podřepu Mates, Prohl, Horák

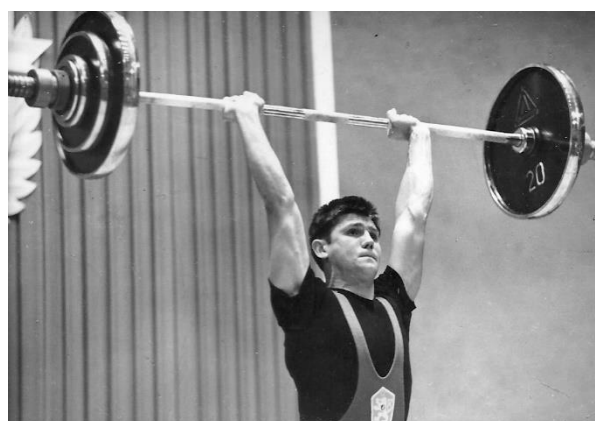
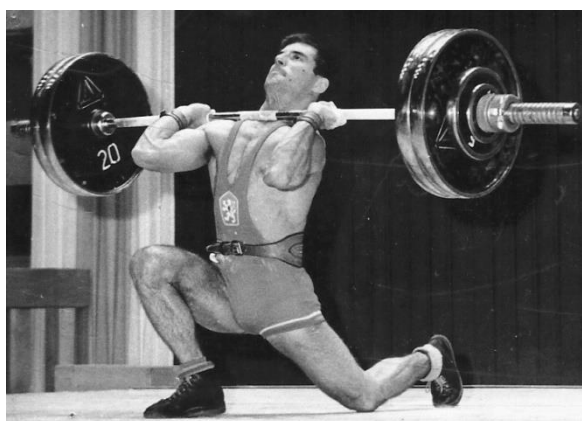
Otto Bartovský

Babinský Antonín

(*1942 – †15. 5. 2001)

IN MEMORIAM

Hmotnostní kategorie do 67,5 a 75 kg. Mistr sportu. Startoval v oddílech Baník Ostrava a TJ Gottwaldov. V dresu Ostravy vybojoval tituly mistra Československa v dorostu v letech 1959 a 1960, v juniorech 1961, 1962 a 1963. Na mistrovství Evropy a světa v Budapešti v roce 1962 (byl ještě junior) a obsadil 6. a 12. místo za výkon 350 (102.5, 107.5, 140). Na mistrovství Evropy v roce 1964 v Moskvě vybojoval 3. místo v olympijském trojboji 360 (107.5, 110, 142.5). Výkonem 110 kg v trhu vyrovnal juniorský evropský rekord. V trhu a v nadhozu se umístil na 3. místech, medaile za jednotlivé disciplíny se oficiálně udělovali až v roce 1969. Byl to poslední nominační závod na OH do Tokia. Tonda měl smůlu, že ve stejné hmotnostní kategorii byl nominován Zdeněk Otáhal a tehdejší představenstvo Československého svazu vzpírání dubl v HK odmítlo. Podle později platných nominačních kritérií měl být na OH do Tokia nominován. Nejlepší výkon v HK do 67,5 kg 350 (107.5, 107.5, 140) v roce 1963 a v HK do 75 kg 365 (114.5, 110.5, 142.5) z různých soutěží opět v roce 1963. V roce 1963 překonal 23 juniorských rekordů ČSSR (juniorská kategorie byla do 21 let). Ve své době patřil mezi nejlepší techniky, trh i nadhoz prováděl do stříhu. V roce 1994 se stal mistrem České republiky v HK do 83 kg výkonem 192.5 (87.5, 105) v kategorii Masters. Zemřel předčasně v 59 letech na rakovinu.

Antonín Babinský

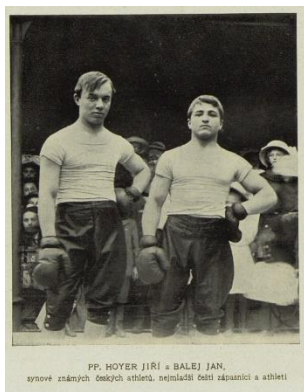
Balej Jan

(*20. 5. 1893 Praha - †??)

IN MEMORIAM

Jan byl synem spoluzakladatele těžké atletiky v Čechách Josefa Baleje, který společně s Fridolinem Hoyerem v roce 1893 založili samostatný těžkoatletický odbor. Byl typickým představitelem těžké atletiky tehdejší doby. Soutěžil ve vzpírání, zápase a v přetahu lanem. Ve svých 18 letech startoval na olympijských hrách ve Stockholmu (1912) v zápase řecko-římském a v lehké váze se dostal až do 6. kola. Olympijské hry si zopakoval v roce 1920 v Antverpách. Zápasil ve střední váze a dostal se do čtvrtfinále. Významné úspěchy měl i v dalších dvou sportech – vzpírání a přetahu lanem. Na mistrovství Evropy ve vzpírání v Brně (24. – 25. 8. 1913) obsadil v HK do 67,5 kg ve čtyřboji 3. místo za 347 (64, 68, 94, 121). Soutěžilo se v trhu, nadhozu jednoruč a v trhu, nadhozu soupažně. Na mistrovství světa v roce 1913 (Breslau)

obsadilo jeho družstvo lehkých vah v přetahu lanem 4. místo. Mistrem Čech se stal v roce 1912 za dvojboj (tah a nadhoz soupažně) 214.5 (104, 110.5) a v roce 1913 opět ve dvojboji 220.5 kg. Oba tituly vybojoval v HK do 70 kg. Na 1. mistrovství Československa v roce 1919, které se konalo v Plzni, zvítězil v HK do 75 kg. Výsledky se nechovaly. Startoval v dresu A. K. Bivoj Žižkov, K. A. Žižka Praha. Legionář. V roce 1922 byl zvolen do funkce archiváře ČSTA (Československý svaz těžké atletiky).

Jiří Hoyer a Jan Balej

Reprezentace zápasu na OH 1912
Jan Balej druhý zprava

Balej Josef

(*1865 – †1906)

IN MEMORIAM

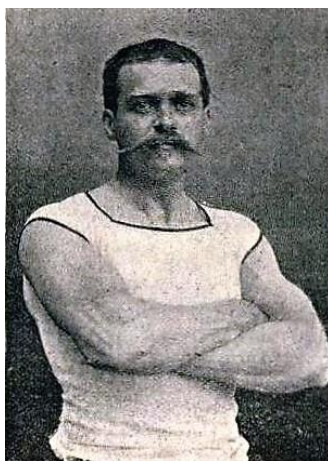
Dvojice těžkých atletů Josef Balej (zlatník) a Fridolin Hoyer (zaměstnanec státních drah) jsou zakladatelé těžké atletiky v Čechách. Siláckým cvičením se věnovali již od roku 1883. V žižkovském Sokole se setkávali s těžkostmi, proto se rozhodli v rámci Sokola nejdříve vytvořit v roce 1893 samostatný těžkoatletický odbor. Tento akt je považován za vznik organizovaného vzpírání v Čechách. Z iniciativy Josefa Baleje, Fridolina Hoyera a Antonína Bíny bylo v Praze roku 1895 na základech prosperujícího těžkoatletického odboru Sokola Žižkov, založeno první sdružení těžkoatletické „Klub atletů Žižkov 1895“ se sídlem v restauraci u Zemanů, Palackého třída, kde se stal náčelníkem. Společně s Fridolinem Hoyerem si nechali odlít u továrníka Schillera koulové činky. Ve Varieté na jevišti si házeli 40 kg buliny na vzdálenost 6 m. Později, na vzdálenost 3 m, dokázali přehazovat bulinu o váze 60 kg. V letech 1891 – 1892 předváděl cvik s obrovským zlatnickým hmoždírem o váze 65 kg. Do něho vložil 20 kg bulinu, celkem 85 kg a tuto váhu dokázal nad hlavu zvednout palci. Vznik „Klubu atletů Žižkov“ v roce 1895 je považován za vznik zápasu v českých zemích. „Tak povstal první český těžkoatletický klub, ve kterém jsme pěstovali vedle vzpírání těžkých břemen také zájem o propracované tělo, v kterémž jsme docílovali krásných úspěchů, lehkootletické disciplíny jako vrh diskem, skoky do výše, o tyči a do dálky, šerm šavlí, akrobatiku a pro veřejnost zakázaný boxing“ (Hoyer). Po nezdařených mezinárodních závodech „I. akademie sportu siláckého“ o mistrovství Střední Evropy konaných ve dnech 26. – 27. 7. 1897 v Schumannově cirku na Smetance na Vinohradech, a kterých se pro zajímavost zúčastnili v té době nejslavnější evropští siláci Türk, Fenglr, Boldrini, bratři Rassové, se „Klub atletů Žižkov“ v důsledku finančního schodku rozpadl na dvě skupiny, z nichž jedna vedená Hoyerem a Bínou založila v prosinci K. A. Žižka Praha. Zbývající skupina vedená Josefem Balejem založila kluby A. K. Bivoj v Žižkově a A. K. Ctibor Žižka, „které našemu sportu dobyly mnohých cenných úspěchů a sloužili mu ke cti“. Působil v klubech Sokol Žižkov, ČAK

Královské Vinohrady, K. A. Žižkov 1895, A. K. Bivoj v Žižkově, A. K. Ctibor Žižka. Nečekaně ve věku pouhých 41 let na podzim roku 1906 umírá. „Úmrtím bratra Josefa Baleje ztratila těžká atletika v království Českém svého zakladatele a výborného cvičitele vůbec, který pro svou skromnou a tichou povahu byl všude velmi oblíben. Zesnulý byl dříve cvičitelem a podnáčelníkem Sokola, na Žižkově, bývalým náčelníkem Č. A. K. Královské Vinohrady, dlouholetým náčelníkem K. A. Bivoj, jakož i soudcem a náčelníkem Českého athletického svazu pro království České. Pohřeb odbyval se v neděli dne 7. října 1906 o 4 hodině z kaple z českého pathologického ústavu za velké účasti kruhů sportovních i širšího obecnstva. Průvod zahájila Živnostensko – řemeslnická beseda v Žižkově s praporem a deputace Baráčníků z Prahy. Za nimi následovali členové pražských těžkoatletických klubů. Kolem smutečního vozu tvořili členové K. A. Bivoje s tasenými šavlemi čestnou stráž. Za rakví ubírali se mimo pozůstalé a příbuzné, předseda Č. S. A. pan František Malý a deputace většiny těžkoatletických klubů z Čech.

Je otcem **Jana Baleje** (1893), účastníkem OH v roce 1912 a 1920 v zápase ř. ř., kde obsadil v lehké váze 6. místo a ve střední váze 8. místo. Jan se stal několikanásobným mistrem Čech a ČSR ve vzpírání (v různých disciplínách) a v zápase.

Josef Balej a Fridolin Hoyer

Josef Balej

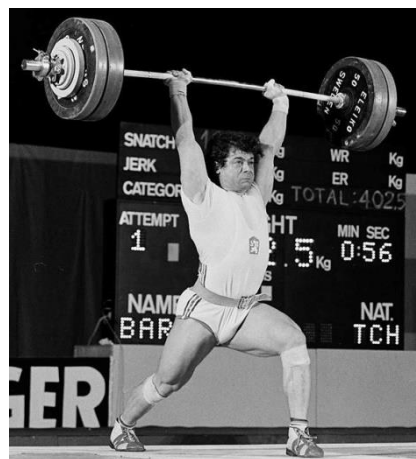
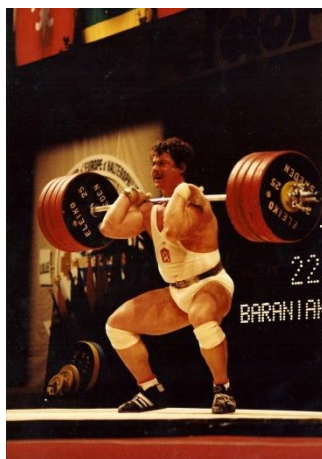
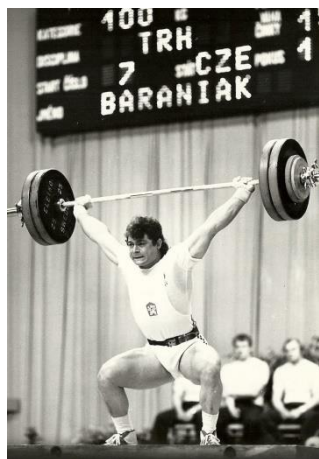
Fridolin Hoyer a Josef Balej

Baraniak Anton

(*20. 6. 1951 Hlohovec)

Vzpírat začal v Hlohovci, odkud přešel do Bohumína. Startoval v HK do 90, 100, 110 a +110 kg. V reprezentaci v letech 1978 – 1988. Osminásobný mistr Československa (1978, 1979, 1981, 1983, 1985, 1986, 1987, 1988). Zasloužilý mistr sportu. Na mistrovství Evropy startoval 7x s nejlepším výsledkem v roce 1985 (Katovice), kde vybojoval v HK do 110 kg 2. místo za výkon 402.5 (180, 222.5). Na mistrovství světa startoval 8x s nejlepším umístěním v letech 1982 (Lublaň), 1983 (Moskva), 1987 (Ostrava). Na všech shodně vybojoval bronzové medaile ve dvojboji. Celková bilance z ME-MS 0+6+12=18 medailí. Startoval na olympijských hrách v letech 1980 (Moskva) a 1988 (Soul). V Moskvě obsadil v HK do 100 kg 7. místo za 375 (165, 210). V Soulu po úspěšném trhu na 175 kg se nezdařil základní pokus v nadhozu na 220 kg. Bojkotem OH v roce 1984 (Los Angeles) přišel o další olympijský start. V Moskvě vytvořil olympijské rekordy v trhu 160 a 165 kg, v nadhozu 210 kg. Osobní rekordy z různých soutěží 420 (188.5, 234.5). Je držitelem Zlaté činky Československého

svazu vzpírání z let 1983, 1986, 1987. V anketě nejlepších vzpěračů století, která proběhla v roce 1993, byl zařazen do první desítky. V kategorii Masters se stal v letech 1993, 1994 a 1996 mistrem Evropy. Překonal minimálně 34 československých rekordů mužů a 33 rekordů Masters. Při svých startech na mistrovství Evropy Masters překonal po 14 evropských a světových rekordech. Dcera Silvie a syn Marek se vzpírání věnovali na reprezentační úrovni.

Anton Baraniak

Bečvář Václav

(*17. 9. 1908 České Budějovice - †3. 3. 1978 Praha)

IN MEMORIAM

Startoval v dresu Sportovního klubu elektrických podniků Praha (SKEP), AFK Stráž bezpečnosti Praha a Spartak Praha Stalingrad. Desetinásobný mistr ČSR v rozsahu 23 let 1930 – 1953. Poslední titul dokázal vybojovat ve svých 45 letech. V roce 1933 zvítězil na ME v Essenu, porazil v té době velice populárního a vynikajícího Němce Josefa Strassbergera z Mnichova, který byl o 40 kg těžší. ME se konalo v pětiboji (trh levou, pravou, tah, trh a nadhoz soupažný) a 25 letý Václav zvítězil výkonem 552.5 (90, 82.5, 102.5, 117.5, 160). S nominací na OH 1936 měl velký problém. V době probíhajících kvalifikací byl pověřen jako kriminalista řešením složitého případu vraždy na Zbraslavi a nemohl se tak podle svých představ věnovat sportovní přípravě. Po jejím vyšetření byl přeložen do Mostu a jeho příprava tím značně utrpěla. V samotné soutěži v Berlíně skončil v HK +82,5 kg na 11. místě s výkonem 355 (95, 110, 150). Vážil necelých 95 kg. Těžké atletice se začal věnovat v Českých Budějovicích pod vedením trenéra Vazače, kde se nejdříve věnoval boxu. V roce 1926 přesídlil do Prahy a stal se členem S.K.E.P. Začátkem 2. světové války se Bečvář připravoval na překonání světového rekordu v nadhozu v těžké váze. K pokusu však vinou našich funkcionářů nedošlo. Václav patřil ve své době k mimořádně populárním sportovcům. Později byl za urážku důstojníka „SS“ poslán do koncentračního tábora v Mauthausenu, kde prožil čtyři roky. Velitelem koncentračního tábora byl vzpěrač, který Václava Bečváře znal z „civilu“. To byl zřejmě důvod jeho přežití v táboře smrti. Tento příběh byl zfilmován. Film byl natočen v roce 1960 a jmenoval se „Přežil jsem svou smrt“. Václav Bečvář dokázal další medaili získat na MS ve Philadelphii (USA) v roce 1947! Startoval v těžké váze (92,5 kg) a bronz získal za 360 (105, 105, 150). V sestavě s Jindřichem Vavříčkou, Josefem Hantychem a Františkem Menšíkem si valnou část cestovních a pobytových výdajů hradili ze svého. Menší část evropským

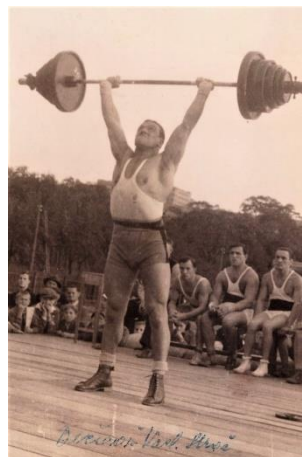
závodníkům hradil pořadatel. Na svoji dobu to musela být velmi drahá záležitost. Cestovalo se lodí a dochované snímky z cesty prokazují, že měli sebou na palubě z důvodu doladění sportovní formy i činku. Jeho osobní rekordy: trh levou 90 kg, trh pravou 85 kg, tah 110 kg, trh 117.5, nadhoz 165 kg (v tréninku 170 kg). V letech 1933, 1945, 1946, 1947 nejlepší vzpěrač ČSR. V roce 1952 hrál ve filmu „Pyšná princezna“ kováře a v roce 1949 „Pan Novák“ tlustého dělníka Jardu.

Václav Bečvář
kolem roku 1933

MS Philadelphia
1947

Václav Bečvář
1938

Belza Robert

(*9. 11. 1926 – †1969)

IN MEMORIAM

Startoval v dresu K. A. Žižka Plzeň, ATK Praha, ÚDA Praha, Spartak Praha Stalingrad. ÚDA Praha byla v roce 1957 přemístěna do (Dukla) Plzně, kde krátkou dobu pracoval ve funkci trenéra. V letech 1947 – 1958 se stal 11x mistrem Československa. Poslední titul vybojoval v HK do 75 kg, předcházející v HK do 67,5 kg. Jeho nejlepší výkony v lehké váze jsou z tabulky rekordů ČSR z roku 1955 v trojboji 335 (102.5, 102.5, 137.5) z různých soutěží. Významný závodník a první profesionální trenér u nás (ÚDA Praha). V roce 1949 se konalo ME v Haagu a Robert by zde za výkon, který předvedl na mistrovství ČSR, bral stříbrnou medaili.

Zde vidíme mistra sportu Belzu při utkání se Švédý v krásném vyražení úctyhodné váhy 142,5 kg v soupažném nadhozu, což je jeho osobní rekord. Škoda, že měl přes limit! Možná, že by byl opět padl es. rekord

Robert Belza

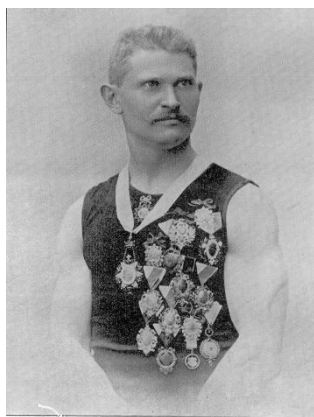
Na ME v roce 1951 v Miláně by svým výkonem z mis. ČSR opět obsadil 2. místo s pouhými 2,5 kg za vítězem. V letech 1948 – 1951 vzpěrači nesměli na soutěžích ME-MS startovat. Soutěží olympijských her v Helsinkách prošel bez neplatného pokusu. Obsadil 11. místo za 320 (92.5, 97.5, 130). Na ME startoval 5x a na MS 3x s nejlepším umístěním na ME/MS ve Vídni v roce 1954, kde obsadil 4/6. místo. V trojboji v HK 67.5 kg překonal 13x rekord ČSR v rozsahu 315 kg (1950) – 345 kg (1958). Celkem má na svém kontě minimálně 28 národních rekordů. Jeden z prvních vzpěračů u nás vzpírající do dřepu. Na přelomu 40 a 50 let drtivá většina vzpírala do rozštěpu. Nejlepší vzpěrač ČSR v letech 1949, 1950. Přikládám výstřížek, který perfektně dokumentuje jeho zvláštní styl ve výrazu v nadhozu. Na trůnu kategorie do 67,5 kg vystřídal Antonína Baldu. Po Belzovi nastoupil Zdeněk Otáhal, po Otáhalovi Ondřej Hekel, po Hekelovi Dušan Drška a Jaroslav Rutter, takto se dostaneme až k Petrovi Petrovovi, který nás v této kategorii reprezentuje dnes.

Bína Antonín

(*25. 11. 1865 Beřovice – †11. 8. 1956)

IN MEMORIAM

Vystudoval reálku v Karlíně. V roce 1884 vstoupil do Sokola, kde dosahoval vynikajících výsledků. Při své těžkoatletické orientaci skočil do dálky 605 cm, 175 cm do výšky, držitel evropského rekordu ve skoku o tyči výkonem 3,45 m. Jde vesměs o výkony na medailových pozicích na OH 1896. Při váze 75 kg nadhodil 105 kg a 11x soupažným tahem zvládl 70 kg. Fridolin Hoyer, který společně s Josefem Balejem osamostatnil v roce 1893 odbor těžké atletiky v Čechách (A. C. Žižkov), jej uvádí v pořadí třetím zakladatelem těžké atletiky u nás. Celý život věnoval těžké atletice ve funkcích závodníka, náčelníka, rozhodčího, předsedy. Přípravoval zápasníky na OH do Athén (meziolympijské hry 1906), Londýna (1908), Stockholmu (1912), vzpěrače a zápasníky do Antverp (1920), Paříže (1924), Amsterdamu (1928) a zápasníky na Pershingovu Olympiádu (1919), kde také ve věku 54 let nastoupil v družstvu v soutěži přetahu lanem. V trenérské funkci se zúčastnil OH v letech 1920 a 1928.

Antonín Bína,
mistr Čech ve vzpírání členem na výcvikové, národního Klubu „Žižka“ v Praze,
ku 100letému jubileu jeho sportovní činnosti.

Antonín Bína

ME v zápase řecko-římském Riga 1926

Zleva stojící: František Haala, Antonín Zeman, Jan Bozděch, František Menšík,
Alexander Szabo, František Kratochvíl, Josef Urban, **Antonín Bína**,

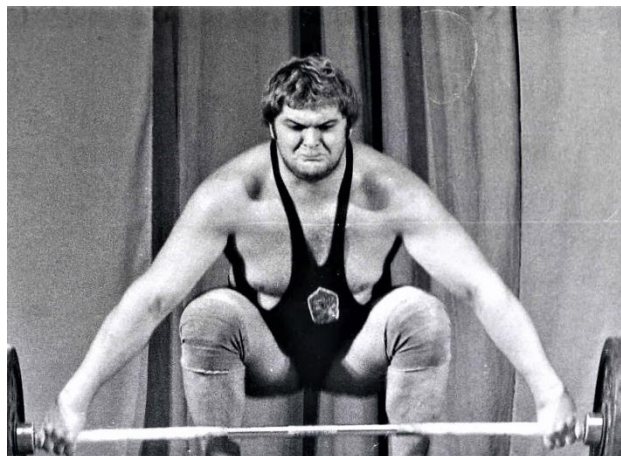
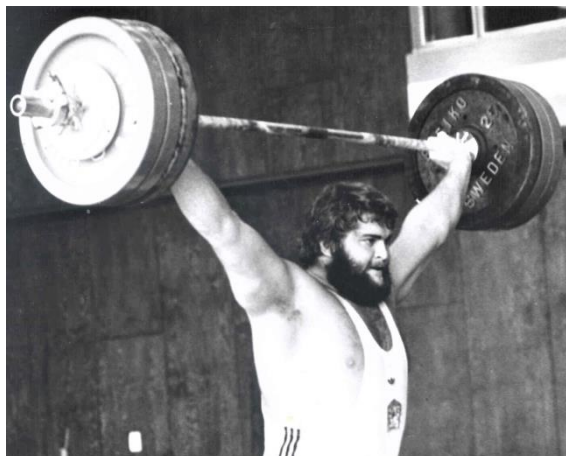
V letech 1884 – 1901 se stal v různých disciplínách lehké a těžké atletiky 11x přeborníkem Sokola. Působil v Sokole Karlín a K. A. Žižka. Zásadním způsobem ovlivnil vývoj těžké atletiky u nás. Bína se stal spoluzakladatelem U.S.T.A. v Praze (1. 1. 1911), jenž existoval před válkou a spoluzaložil i s arch. Rudolfem Schindlerem a

tajemníkem Šimou nynější (za klub atletů Žižka) nejvyšší naše těžko-atletické ústředí, náš Československý Svaz Těžké Atletiky (ČSTA), kde pracoval dlouhá léta ve funkci náčelníka svazu. „Klubu, svazu a sportu věnoval své nejlepší síly. Obrovský rozmach jeví se v atletice těžké, která vděčí také Bínovi za svůj vzrůst a rozvoj. Dnes členové sportu těžko-atletického s úctou pohlíží na činnost Bínovu. Bína nezná únavy, vychovával vždy jen sportovce cele a to nejen po stránce výkonnosti tělesné, ale i gentlemany vystoupením a jednáním“. V roce 1945 obdržel za celoživotní dílo cenu **Jiřího Gutha-Jarkovského**.

Braum Bohuslav

(*22. 2. 1956 Klášterec n/Ohří)

Člen oddílu vzpírání Baníku Sokolov a Dukly Trenčín. Startoval v HK +110 kg. Čtyřnásobný mistr ČSSR v letech 1980, 1981, 1983, 1984. Olympijské hry v Moskvě pro něj znamenaly 5. místo za 397.5 (180, 217.5). Na ME-MS v roce 1982 vybojoval bronzové medaile v nadhozu a ve dvojboji výkonem 420 (190, 230). Na turnaji „Černé moře“ v roce 1984 ve Varně skončil na 4. místě v HK +110 kg s výkonem 410 (190, 220). V turnaji světových supertěžkých vah v roce 1984 (Toronto) obsadil 6. místo se 380 kg. V reprezentaci byl zařazen v letech 1979 – 1983 a patřil v tomto období mezi první desítku v anketě Zlatá činka. V historické tabulce nejlepších výkonů přepočtených na Sb. je na 22. místě s 420 body. Nyní žije na Slovensku. Vzpírat začal v roce 1974 v Kadani, kde pod vedením trenérů Milana Bursíka a Jindřicha Vodstrčila dosáhl svých prvních úspěchů. Výška 200 cm (nejvyšší vzpěrač v historii Čs. vzpírání), váha kolem 150 kg. Zasloužilý mistr sportu.

Bohuslav Braum

Brzóska Emil

(*21. 5. 1945 ve Stonavě)

Vzpírat začal v roce 1961 v Dolní Suchý, kde působil ve funkcích závodníka a trenéra. V letech 1977 – 1978 vykonával funkci asistenta reprezentačního trenéra Antonína Drešla. V období 1979 – 1988 vedoucí reprezentační trenér ČSSR a SVS v Havířově. Vedoucí trenér na OH v letech 1980 a 1988. K největším jeho úspěchům patří olympijské vítězství Oty Zaremby v HK do 100 kg za 395 (180, 215) a bronzová medaile Dušana Poliačika v HK do 82,5 kg za 367.5 (160, 207.5) z OH v Moskvě. Ve

dvojboji vybojovali jeho svěřenci na ME-MS-OH zhruba 35 medailí a v jednotlivých disciplínách dalších 65 medailí. Ota Zaremba se stal v rámci OH 1980 mistrem světa ve dvojboji a v trhu, Pavel Khek zvítězil na ME v roce 1979 v trhu výkonem 175 kg v HK do 110 kg. František Polák se stal mistrem Evropy M17 v roce 2018 v trhu 103 kg a Alexandr Džobák mistrem Evropy v nadhozu M15/2021/103 kg a mistrem světa opět v nadhozu v M17/49 kg/106 kg. V období 2001 – 2007 předseda Českého svazu vzpírání. Od roku 2015 předseda komise mládeže ČSV. Do konce roku 2012 působil ve funkci trenéra v OS MV ČR v Praze. Významnou měrou se spolupodílel na organizaci světových juniorských šampionátů v Havířově (2002) a v Praze (2007). Na MS mužů v roce 1987 v Ostravě působil ve funkci vedoucího trenéra na ME mužů v Havířově (1978) ve funkci asistenta reprezentačního trenéra. V současné době pracuje ve funkci vedoucího trenéra v SKV Oty Zaremby v Horní Suché. S nádechem humoru, lze konstatovat, během více než úspěšné padesátileté trenérské kariéry věnované vzpírání, se Emil přes Havířov a reprezentaci propracoval z Dolní do Horní Suché. V krátké době jeho působení v Horní Suché se svými pomocníky – trenéry a olympioniky Pavlem Khekem a Lubošem Sršněm naprosto ovládli svazové mládežnické vzpírání. František Polák vybojoval na juniorských olympijských hrách v roce 2018 v Buenos Aires v HK do 56 kg bronzovou medaili za výkon 233 (104, 129). V průběhu více než 50 let si udržel ve funkci trenéra špičkovou úroveň. V naší historii není úspěšnějšího trenéra. Společně s PhDr. Karlem Duspivou je motorem v organizaci každoročního školení trenérů. V roce 2019 byl Českým olympijským výborem zařazen do Síně slávy.

Emil Brzóska
s Otou Zarembou na
OH v Moskvě

Emil Brzóska

Emil Brzóska
s Františkem Polákem na
OH v Buenos Aires

Buroňová Veronika

(*31. 1. 1979 Ostrava)

Startovala v HK do 63 kg, 64 kg, 69 kg, 70 kg v dresu Sokola Moravské Ostravy a PSKO Praha. V reprezentaci v letech 1995 – 2004, držitelka Zlaté činky za rok 2000. Mnohonásobná rekordmanka v kategorii juniorek a žen. Osminásobná mistryně České republiky (1996 – 2004). Nejlepší výkony v HK do 63 kg 197.5 (85, 112.5) z republikového šampionátu v roce 2003. Několik titulů národní šampionky má i ze soutěží družstev. Na mistrovství Evropy startovala 6x s nejlepším výsledkem z roku 2000 (Sofie), kdy vybojovala v HK do 63 kg 3x bronz za 182.5 (80, 102.5). Na mistrovství světa reprezentovala 2x s nejlepším výsledkem z roku 2001 (Antalya), v HK do 63 kg obsadila 9. místo s výkonem 195 (85, 110). Na ME juniorek do 20 let

v roce 1998 (Sofie) vybojovala v HK do 63 kg bronzovou medaili ve dvojboji 185 (77.5, 107.5) a stříbro v nadhozu. Bronzovou medaili za trh 57.5 kg si přivezla v roce 1995 z ME juniorek do 16 let (Kavala).

Veronika Buroňová

Veronika Buroňová a Radka Ševčíková

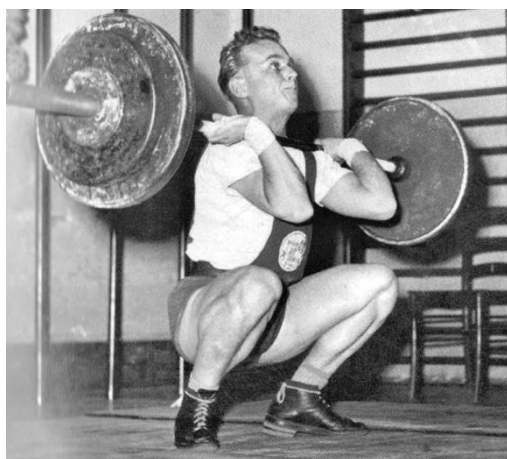

Veronika Buroňová

Cienciala Adolf

(*20. 4. 1941 v Mostech u Českého Těšína)

Základní školu absolvoval v Horní Suché. Střední průmyslovou školu s maturitou dokončil v Karviné. V roce 1963 se oženil a spolu s manželkou Františkou postavili dům ve Stanislavicích, kde spolu žijí dodnes. Má dvě děti, pět vnuků a čtyři pravnuky. Jeho celoživotním koníčkem je práce ve Sportovním klubu vzpírání Baníku Havířov. V klubu, kterým byl v roce 1956 spoluzakladatelem, začal jako závodník a funkcionář. Později se stal mezinárodním rozhodčím 1. třídy. Funkci předsedy klubu vykonával téměř 40 let.

Adolf Cienciala

Spolupodílel se na organizaci významných mezinárodních soutěží. Z těch, které zastřešovala EWF je v naší historii přelomové mistrovství Evropy mužů v roce 1978, mistrovství Evropy Masters v roce 1996, dva ročníky Poháru osvobození (1975, 1980), dva ročníky Dunajského poháru (1973, 1986), dva Turnaje olympijských nadějí Visegrádské čtyřky (2002, 2005). V roce 2002 pověřila IWF Havířov pořadatelstvím mistrovství světa juniorek a juniorů do 20 let. Zasloužil se významnou měrou o

šestnáct ročníků mezinárodní soutěže v nadhozu TOP 12. SKV Baník Havířov v šampionátu družstev ČSSR, ČSFR a ČR kategorii mužů vybojoval v letech 1972 – 2021 celkem 17+16+10 medailí. Tituly mistra Československa a České republiky Havířov vybojoval v letech 1979 – 2022.

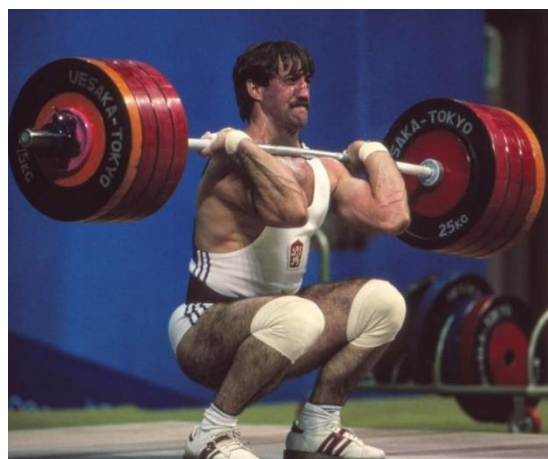
Čiernik Miloš

(*19. 1. 1963 Námestovo)

Startoval v HK do 100 kg a 110 kg v oddílech Oravan Bobrov, ZŤS Košice, PSKO Praha. Reprezentoval v letech 1980 – 1993. Zasloužilý mistr sportu. Stal se 4x mistrem ČSSR, ČSFR, ČR (1984, 1985, 1992, 1993). Startoval 7x na ME mužů s nejlepším výsledkem v roce 1984 (Vittoria), kdy obsadil v HK do 100 kg 2. místo s výkonem 390 (175, 215). O rok později na ME v Katovicích vybojoval bronzové medaile v HK do 110 kg za 395 (177.5, 217.5). Na MS mužů startoval 5x s nejlepším výsledkem v roce 1985 (Södertälje), kdy obsadil 2. místo ve dvojboji a bral bronzové medaile v jednotlivých disciplínách 397.5 (175, 222.5). Stojí za zmínku, že vážil pouhých 100,1 kg.

Mistrovství ČSSR 1993

OH 1988 v Soulu

Zúčastnil se OH v letech 1988 (Soul), kde v trhu zvládl 175 kg v HK do 100 kg a nedal základ v nadhozu 210 kg. Na OH v Barceloně obsadil v HK do 110 kg 16. místo s výkonem 352.5 (160, 192.5). Na ME-MS juniorů a mužů vybojoval celkem 16 medailí, z toho 8x stříbro a 8x bronz. Mimořádný výkon předvedl na mistrovství světa juniorů v Káhiře (1983). V HK do 100 kg s výkonem 380 (172.5, 207.5) vybojoval tři stříbrné medaile. V tomtéž roce na ME juniorů v San Marinu byl v HK do 100 kg opět 3x stříbrný za 385 (170, 215). V Československu se stal prvním dorostencem (do 18 let), který překonal hranici 200 kg v nadhozu. Stalo se tak na turnaji „Družby“, který se konal ve dnech 13. – 17. 10. 1981 v Camagüey (Kuba). Miloš zde v HK do 100 kg zvítězil výkonem 365 (155, 210). Jan Vondrák ve svém hodnocení ve svazovém ZPRAVODAJI 3/1982 píše: „V nadhozu si již základním pokusem 190 kg zajistil 3. místo ve dvojboji, druhým pokusem 195 kg pak zabezpečil prvenství ve dvojboji a v nadhozu. Proto jsme na 3. pokus volili zátěž 210 kg s mezipokusem v rozcvičovně na 200 kg“. Připouštím, že se Miloš dostal v uvedeném roce přes 200 kg dříve, potvrzených je mám až z Družby. Držitel Zlaté činky v letech 1984 a 1985 z líhně trenéra Jána Buce z Oravanu Bobrov. Nejlepší výkon v HK do 100 kg 400 (180, 220) z roku 1987. Napříč věkovými kategoriemi překonal 56 Československých rekordů.

PaedDr. Drešl Antonín

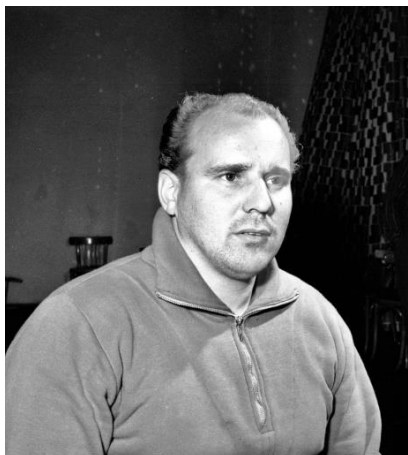
(*18. 9. 1934 Žerotín – †20. 12. 1993 Praha)

IN MEMORIAM

Antonín Drešl po ukončení gymnázia absolvoval Tyršův ústav. Začal se sportovní gymnastikou, kde se probojoval do dorostenecké reprezentace a věnoval se také řecko-římskému zápasu. Ve čtvrtém ročníku FTVS se dostal k čince a již za tři měsíce startoval v 1. lize za Spartak Praha Stalingrad. Pro zdravotní potíže se nemohl věnovat vzpírání s odpovídající intenzitou, z tohoto důvodu se již od počátku věnoval spíše trenérské práci. Na základní vojenské službě v Dukle Senica nad Myjavou vykonával funkci trenéra (Senica byla v té době v 1. lize) a současně nastupoval za družstvo i jako závodník. Zvítězil na mistrovství Slovenska v HK do 75 kg a vytvořil několik slovenských rekordů. Na mistrovství ČSSR dosáhl největšího úspěchu 3. místem v HK do 67,5 kg.

Funkci reprezentačního trenéra vykonával od podzimu roku 1963 do konce roku 1978. Za tuto dobu absolvoval s mužskou reprezentací 58 mezinárodních startů, z toho po 12 na MS-ME, dva na předolympijských hrách (1967, 1972) a čtyři starty na olympijských hrách (1964 Tokio, 1968 Mexiko, 1972 Mnichov, 1976 Montreal). K největším úspěchům patří olympijská zlatá medaile Hanse Zdražily současně s titulem mistra světa v roce 1964, zlatá medaile Hanse Zdražily z ME roku 1968 v nadhozu, titul mistra světa Ondreje Hekela v trhu v roce 1972, titul mistra Evropy Ondreje Hekela v trhu v letech 1970 a 1971, titul mistra Evropy Karla Prohla v roce 1976 v trhu a v roce 1978 v nadhozu. V tomto období vybojovali svěřenci Antonína Drešla na ME-MS-OH 17 medailí ve vícebojích a 27 medailí v jednotlivých disciplínách. Překonali 10 olympijských rekordů, 3 světové juniorské rekordy Rudolfa Strejčka v trhu v HK do 110 kg 146, 146,5, 148,5 kg, světový rekord v nadhozu 177,5 kg v HK do 75 kg Hanse Zdražily a vyrovnaný světový rekord v olympijském trojboji 445 kg téhož závodníka. Závodníci vytvořili celkem 366 seniorských rekordů ČSSR. Jako osobní trenér vytvořil podmínky k zisku 48 titulů jednotlivců a osmi prvenství v družstvech (Baník Ostrava, ŽD Bohumín) na úrovni mistrovství ČSSR. Antonín Drešl přenášel do tréninkového procesu nejnovější poznatky z nejvyspělejších vzpěračských zemí. V šedesátých a v sedmdesátých letech minulého století se stal A. Drešl vedoucí postavou mezi našimi trenéry. V předsednictvu svazu pracoval po několik volebních období ve funkci předsedy trenérské komise a komise vrcholového sportu. Vyškolil desítky trenérů, podílel se na silové přípravě i v jiných druzích sportu. Měl zásadní vliv na postupné profesionalizaci vzpírání na rozhraní 60. a 70. let.

V roce 1986 se ve světě začalo prosazovat ženské vzpírání. Antonín se v té době spolupodílel na silové přípravě atletek RH Praha. K nejlepším z nich patřila Soňa Vašíčková. Po absolvování pouhých čtyř soutěží se zúčastnila ME ve Varně, kde získala 2. místo ve dvojboji, 3. a 2. místo v trhu a v nadhozu. Soňa Vašíčková byla naší první ženou na nejvyšší mezinárodní úrovni. V roce 1993 byl VR ČSV jmenován reprezentačním trenérem ženského družstva. Bohužel v závěru tohoto roku Tonda těžce onemocněl a dne 20. 12. po velmi krátké a těžké nemoci, ve věku 59 let, zemřel. V sobotu 30. 10. 1993 se konala na „Čapkárně“ VC Ostravy žen, startovalo více než 20 děvčat a Tonda zde vybíral reprezentační družstvo pro další rok. Po soutěži jsme spolu vzpomínali na společné prožité chvíle v 70 letech a stěžovali si, jak ten čas letí. Pili jsme u toho červené víno z jižní Moravy (Tonda byl vinař, ale nelekli jsme ani slivovice). Stěžoval si na bolení zubu. „V pondělí musím k zubaři“. V pondělí mu zub vytrhli a za 52 dní zemřel. Patří do galerie nejvýznamnějších osobností naší historie.

Antonín Drešl

Zleva: Antonín Drešl, Karel Prohl, Antonín Láník, Ondrej Hekel, Miroslav Kolařík, Jiří Skudřík, Vítězslav Ország, Josef Skalický

PhDr. Drmola Rudolf

(*11. 4. 1944 Prostějov)

V r. 1969 se začal, jako redaktor deníku Československý sport, věnovat vzpírání. Během působení v novinách (až do roku 1982) napsal na toto téma tisíce textů a sestavil spousty tabulek. Řadu let vytvářel ve světě respektované a publikované světové a evropské vzpěračské žebříčky. Texty o vzpírání (s akcentem na propagaci českého sportu) uveřejnil i v mnoha zahraničních i domácích periodických nebo na zahraničních internetových stránkách.

Účastnil se ME 1972, 1974-1976, 1978-1981, 1996, jakož i na MS 1975, 1981, 1987, byl i na dalších mezinárodních významných soutěžích a připravoval žurnalistické zpravodajství z nich. Komentoval mnoho dalších šampionátů, a také některé soutěže ve vzpírání na LOH – pro ČsT i ČT.

Po vítězství v konkursu (1981) přešel (1982) jako pedagog na Universitu Karlovu (výuka žurn. a publ. žánrů). U vzpírání ovšem zůstal – jako zakladatel a dlouholetý vedoucí redaktor Zpravodaje vzpěračského svazu. Časopis vznikl podle jeho koncepce. Nyní už 25 let pracuje jako dramaturg a lektor umělecké tvorby v ČT. Od data, kdy byl Zpravodaj nahrazen, z iniciativy otce a syna K. Prohlových, Ročenkami svazu, podílí se i na jejich tvorbě. Pravidelně publikuje i na webu českého vzpírání. Podílel se nebo rovnou vytvořil i další publikace věnované vzpírání, ať už pro svaz (mj. Krása síly, Vzpírání 1971, 80 let čs. vzpírání, Činka váží 100 let) nebo pro české a moravské oddíly. Je i tvůrcem scénářů vzpěračských televizních dokumentů o vzpírání.

Od počátku 90. let vede databázi vzpěračského svazu. Je spoluprogramátorem softwaru Vzpěrač 1.0 a 2.0, který je už 13. rokem nejlepší na světě, nejen v oblasti evidence výsledků, ale i jejich analýz. Software nepřímo slouží i jako prostředek k odhalení dopingu. V 80. letech spoluprosadil, na základě úzké spolupráce s prof. Roy Sinclairem, užívání Sinclairových koeficientů (v týmových soutěžích jsme jej užili jako první na světě). Vypracoval i vlastní systém koeficientů reagujících ještě aktuálněji na světovou či evropskou výkonnost. Definoval nová kritéria hodnocení kvality vzpěračské výkonnosti jednotlivců i týmů. Stále je jako jediný na světě s to vygenerovat i pořadí zemí podle Sinclaira.

Jako editor databáze svazu zpracovává, nejméně 2x ročně, rozsáhlé tabulky - i další analýzy a prognózy - na požádání členů VR VSV i oddílů a jednotlivců. Podílí se na databázích IWF a EWF. V r. 1984 měl dokonce působit přímo na LOH 1984, aby host organizačního výboru olympiády, jako spoluvůdce databáze, žel, byl nucen připojit se k bojkotu her. Oceněn IWF a EWF (Awards). Pouze slovně VSV ČSTV. Předseda kulturní komise národní olympijské akademie ČR 1990-1991. Studijní pobyty na náklady MOV ve Švýcarsku 1989 a 1990 a ve Francii 1991. Vedoucí týmu pro oblast sportu a tvůrce více než 80% hesel všeobecné encyklopedie Diderot.

PhDr. Rudolf Drmola

Durdis „Bóža“ Bohumil

(*1. 3. 1903 Praha – †16. 3. 1983 Copenhagen)

IN MEMORIAM

Se vzpíráním začal v klubu ČAK Vinohrady, za který zvítězil na mistrovství ČSR juniorů v roce 1920, ale již v dalším roce startoval v dresu AFK Vršovice na seniorském mistrovství, kde skončil na bronzovém stupni v HK do 67,5 kg ve čtyřboji za 95 bodů 50, 65, 75, 100 (trh a nadhoz jednoruč + tah a nadhoz soupažně). Mistr ČSR v letech 1922 (67,5 kg), 1924 (75 kg), 1925 (75 kg). K 31. 12. 1929 byl držitelem rekordů ČSR v HK do 67,5 kg v trhu soupažném 90 kg, v nadhozu soupažném 120 kg, v HK do 75 kg ve stejných disciplínách 92,5 kg a 125,5 kg. Držel také všechny rekordy v jednoručích v obou HK, vyjímám skvělý trh a nadhoz pravoruč v HK do 67,5 kg s výkony 75 kg a 90 kg. Jeho rekordy v jednoručích disciplínách platí dodnes. Překonal olympijské rekordy v 67,5 kg v trhu 82.5, 87.5, 90 kg a v nadhozu 110 kg. V roce 1924 na OH vyhrál v rámci pětiboje trh soupažný výkonem 90 kg. V pětiboji v HK do 67,5 kg vybojoval bronz za 425 (70, 82.5, 72.5, 90, 110). Vzpíralo se v trhu a nadhozu jednoruč, v tahu, trhu a nadhozu soupažně. Na mistrovství světa v roce 1923 získal bronzovou medaili za 347.5 (75, 80, 75, 117.5), čtyřboj obsahoval trh jednoruč levou a pravou, trh a nadhoz soupažně. V letech 1924 – 1925 nejlepší vzpěrač ČSR. „Bóža“ se stal prvním vzpěračem ČSR, který vybojoval medaili na MS a OH. Na OH 1924 byl s 21 lety a 44 dny naším nejmladším olympionikem. Po válce emigroval a usadil se v Dánsku, kde také v roce 1983 zemřel. „Světový rekord ve vzpírání do 67,5 kg tělesné váhy závodníka utvořil fenomenální borec Boža Durdis z A. F. K. »Vršovice« sice vzepřel pravoruč nadhozem bez pomoci druhé ruky 92,4 kg přímo k rameni a do vzpažení při své tělesné váze 67 kg. Jest povinností mezinárodního sekretáře rekord hlásiti Federaci do Paříže. Výkon vzepřen v neděli 18. května 1924

v Plzni na matchi Praha – Plzeň“. Citace: BAF: boxing, atletika, football : všesport. revue.

BOŽA DURDIS, ✓
vítěz VIII. Olympiády v Paříži, Praha.

Bohumil Durdis

Československé družstvo vzpěračů na OH 1924 (Paříž)
vlevo Bohumil Durdis

PaedDr. Duspiva Karel

(*8. 2. 1949 Praha)

Člen oddílu vzpírání Bohemians Praha od roku 1965. Vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu při UK v Praze. V letech 1974 – 1979 předseda metodické komise Československého svazu vzpírání a člen jeho předsednictva. Ústřední trenér a předseda komise vrcholového sportu v období 1979 – 1983. V letech 1988 – 1990 ústřední metodik a ve funkci reprezentačního trenéra mužů pracoval v období 1990 – 1992. Vedoucí trenér naší reprezentace na olympijských hrách v roce 1992.

PaedDr. Karel Duspiva

VC Bohemians Praha
v tahu 2017

Předsedou oddílu Bohemians byl zvolen v roce 1988, zároveň zde vykonával funkci trenéra. Na Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy České republiky pracoval v letech 1993 – 2012. Jako referent (ministrský rada) měl na starost kontakt s Českou asociací univerzitního sportu, dohled nad činností rezortních sportovních center (Olymp, Dukla a VSC MŠMT), vykonával zhruba 12 let funkci tajemníka Rady sportovní reprezentace, seděl v komisích pro dotace ze státního rozpočtu. V roce 1997

byl pověřeným ředitelem odboru sportu, v roce 1998 vedoucím samostatného oddělení státní sportovní reprezentace. V roce 1983 společně s Josefem Šamanem vydal v nakladatelství *Olympia* publikaci „Vzpírání“ s nákladem 2 500 kusů. V roce 2017 byl kooptován do funkce předsedy organizačně – právní komise Českého svazu vzpírání. Několik desítek let organizuje a podílí se na školení trenérů všech tříd. Je také pětinasobným mistrem České republiky v kategorii Masters.

Eret Zdeněk

(*28. 2. 1942 v Praze)

Začal vzpírat v roce 1959 ve váze do 56 kg v oddíle Slavoj Vyšehrad. V roce 1961 narukoval do Dukly Plzeň již v HK do 60 kg a v roce 1962 byl v této váze zařazen do reprezentačního družstva ČSSR. Po skončení ZVS přestoupil do Baníku Ostrava, ve kterém získal několik titulů mistra ČSSR družstev a zároveň pokračoval v reprezentační činnosti. V roce 1964 se zúčastnil ME v Moskvě, kde obsadil 9. místo v HK do 60 kg za výkon 310 (97.5, 90, 122.5) a byl zařazen do výběru na OH 1964 (Tokio). Dva měsíce před OH si zlomil zápěstí a z OH nominace musel být vyřazen.

Zdeněk Eret

Po uzdravení pokračoval v tréninku a vytvořil několik československých rekordů ve váze do 60 kg. V roce 1967 přestoupil do Bohumína, kde pokračoval v závodní činnosti, kterou ukončila těžká autonehoda, při které si zlomil několik obratlů a musel s aktivním vzpíráním skončit. Od vzpírání neodešel a začal na FTVS UK studovat trenérskou školu a zároveň jako trenér 2. třídy se ujal vedení sportovní základny vzpírání v Ostravě. V roce 1974 zorganizoval a prosadil ustanovení Vrcholového střediska vzpírání ve Vítkovicích s detašovaným pracovištěm v Havířově, kde se stal vedoucím trenérem a v období jeho působnosti byli závodníci z tohoto SVS nominováni jak na ME a MS tak i na OH. SVS Havířov bylo v letech 1979 – 1986 vždy vyhodnoceno jako nejlepší SVS ve vzpírání v celé ČSSR. V roce 1986 přešel do Prahy, kde převzal funkci ústředního trenéra vzpírání ČSSR, ve které pracoval až do konce roku 1989. K 1. lednu 1990 přešel do pracovního poměru ČÚV ČSTV jako sekretář vzpírání. Byl vůdčí osobností při reorganizaci Československého svazu vzpírání a zasazoval se o zvýraznění Českého svazu vzpírání v rámci federace ČSFR. Pracoval ve všech organizačních výběrech ME a MS, které se pořádali na území Československé a České republiky od roku 1978. V roce 2015 byl zvolen do funkce předsedy ekonomické

komise ČSV. Je Mistrem sportu, spoluautorem publikací pro školení trenérů, lektorem, trenérem a rozhodčím 1. třídy.

Faja Rudolf

(*22. 6. 1941 – †25. 1. 2017 v Bohumíně)

V oddíle vzpírání v Bohumíně zastával v letech 1965 – 2000 významnou funkci organizačního pracovníka a z této pozice se podílel mimo jiné na organizaci Mezinárodních velkých cen Bohumína. Člen výkonného výboru Československého svazu vzpírání – předseda STK 1989 – 1992. V letech 1993 – 2005 ve stejné funkci pracoval v Českém svazu vzpírání. Podílel se v této funkci na organizaci mistrovství Evropy a světa v Ostravě (1987), Chebu (1993), Sokolova (1994), Praze (1996), opět v Praze (2000) a v Havířově (2002). Byl uznávaným a hojně využívaným rozhodčím s kvalifikací I. stupně. Poctivost, důslednost a přesnost, to byly hlavní přednosti Rudy v jeho práci pro vzpírání. Statečně vzdoroval zhoubné nemoci, jejímu druhému ataku však nakonec podlehl.

Rudolf Faja

Předseda ČSV Mgr. Petr Krol vítá Rudolfa v Síni slávy

Filip František

(*23. 2. 1944 Litvínov)

František Filip začal se vzpíráním v roce 1962 v Chomutově pod trenérem Josefem Maršálkem. Základní vojenskou službu vykonal v dresu Dukly Plzeň v letech 1963 – 1964, kdy Dukla zvítězila v I. lize mužů. Stal se tak dvojnásobným mistrem Československa družstev. V tomto období byl zařazen do reprezentačního družstva juniorů. V roce 1963 zvítězil na mistrovství Československa juniorů. V průběhu své aktivní vzpěračské závodní činnosti v mateřském oddíle a v Dukle Plzeň překonal několik mládežnických rekordů a vybojoval větší množství medailových umístění na republikových šampionátech. Od roku 1971 se věnuje trenérské činnosti s mládeží. V období 1978 – 1988 vedl Tréninkové středisko mládeže v Chomutově. V letech 2000 – 2019 vybojovali jeho svěřenci 18 mládežnických titulů. Nejlepší vzpěrač chomutovské líhně Lukáš Kříž zvítězil v roce 2015 v HK do 77 kg na mužském šampionátu s výkonem 262 (116, 146) a na ME 2013 do 15 let byl bronzový v trhu v HK do 69 kg za 118 kg. Robin Kočí v roce 2021 na ME do 15 let vybojoval v HK do 55 kg bronz ve dvojboji za 182 (80, 102).

Petr Krol a František Filip
Příjetí do Síně slávy

František Filip

Filipovič Pavel (*4. 2. 1951 v Sokolově)

Se vzpíráním začal ve 14 letech v Sokole Těšovice. Celý oddíl v roce 1967 let přešel pod ochranná křídla Baníku Sokolov. V době své aktivní činnosti byl členem prvoligového družstva v Sokolově. Začátkem 80 let absolvoval na FTVS Univerzity Jana Ámose Komenského v Bratislavě tříleté studium trenéra I. třídy. V letech 1980 – 1988 pracoval ve funkci vedoucího trenéra TSM v Sokolově a zároveň vykonával funkci reprezentačního trenéra juniorů do 16 let. V období 1988 – 1992 přijal funkci ústředního trenéra Československého svazu vzpírání s pracovištěm v Praze.

Pavel Filipovič

Po rozdělení Česko – Slovenska nastoupil v roce 1994 do funkce vedoucího oddělení vzpírání Centra sportu ministerstva vnitra České republiky, v této funkci pracoval do konce roku 2021. Od roku 2004 je předsedou oddílu vzpírání PSK Olymp Praha. Ve volebním období 2007 – 2011 pracoval ve funkci místopředsedy Českého svazu vzpírání. Na Valné hromadě ČSV byl v lednu 2022 jmenován Čestným členem ČSV. V Centru sportu MV ČR se sídlem ve Stromovce je zaměstnána naše vzpěračská reprezentace.

Hantych Josef

(*12. 11. 1911 - †28. 2. 1997)

IN MEMORIAM

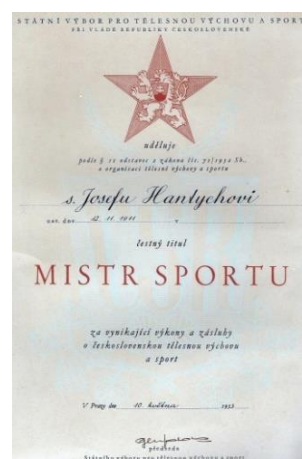
Startoval v HK do 75, 82,5 a 90 kg v dresu Hellas Roudnice, ČAK Vinohrady, RH Praha (AFK Stráže bezpečnosti Praha, SNB Praha). Se vzpíráním začal v Roudnici nad Labem. Ve své dlouhé kariéře patřil k nejlepším závodníkům své doby, byl reprezentačním trenérem, mezinárodním rozhodčím a v různých funkcích postupně pracoval v oddíle i ve svazu. V roce 1955 se stal předsedou Československého svazu vzpírání. ČSR reprezentoval v letech 1933 – 1953. V tomto období překonal několik desítek národních rekordů, poslední rekord překonal ve 42 letech v roce 1953 v Lomnici n/Popelkou v trhu v HK do 90 kg výkonem 110 kg. Měl vynikající trh a nadhoz, patřil v těchto disciplínách mezi nejlepší techniky na světě. Pokud by se udělovali v jeho době medaile za jednotlivé disciplíny, vybojoval by na ME v roce 1933 v trhu 2. – 4. místo, na MS v roce 1937 2. – 3. místo v trhu a na ME v roce 1947 bronz v nadhozu. Patřil mezi nešťastnou generaci, která prodělala 2. Světovou válku.

Josef Hantych

Poslední trénink na lodi před vplutím do přístavu v New Yorku 17. 9. 1947

V pořadí první Mistr sportu ve vzpírání

Ztratil zde svá nejlepší léta. Po jejím skončení se dokázal do reprezentace vrátit, ale v letech 1948 – 1951 naši vzpěrači tentokrát z politických důvodů na ME-MS opět chyběli. V letech 1935 – 1953 startoval ve většině mezistátních utkání (Rakousko, Německo, Maďarsko, Finsko, Rumunsko, Bulharsko, SSSR). Startoval také v našem historicky prvním mezistátním utkání v roce 1935 ve Vídni. V době před válkou se ME-MS nekonaly každý rok. I z tohoto důvodu je počet jeho startů na těchto šampionátech nižší. Na mistrovství Evropy startoval 2x s lepším výsledkem v roce 1947, kdy v HK do 82,5 kg obsadil v Helsinkách 4. místo s výkonem 350 (95, 112.5, 142.5). Jeho první start v roce 1933 (Essen) mu přinesl v HK do 75 kg 7. místo za 437.5 (67.5, 72.5, 72.5, 100, 125). Soutěžilo se v pětiboji (trh levou, pravou, tah, trh a nadhoz soupažný). V letech 1937, 1946, 1947 se zúčastnil mistrovství světa s nejlepším výsledkem v Paříži (1937), kde obsadil v HK do 75 kg 4. místo s výkonem 335 (87.5, 110, 137.5). Na olympijských hrách si odbyl premiéru v roce 1936 (Berlín). V HK do 75 kg obsadil 10. místo 327.5 (85, 107.5, 135). Ve svých 41 letech o 16 let později na OH v Helsinkách obsadil v HK do 82,5 kg 15. místo 345 (95, 110, 140). Na OH v Helsinkách nejenom závodil, ale ve funkci reprezentačního trenéra vedl naše národní družstvo. V historii našeho vzpírání drží rekord v počtu titulů. První vybojoval v roce 1934, poslední v roce 1953. Celkem jich získal devatenáct. Chyběl pouze v roce 1945. Na MS v USA v roce 1947 startoval i v kulturistické části, je

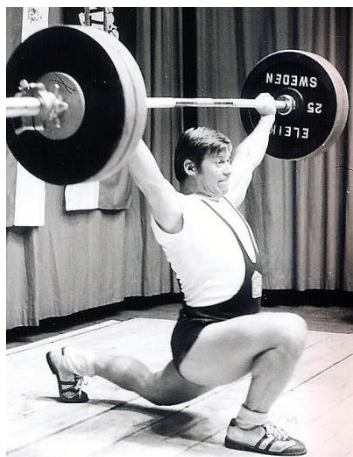
jediným naším vzpěračem, který v kulturistické části světového šampionátu soutěžil. (Spolu s ním nastoupil i pozdější herec „agent 007“ Sean Conery). V letech 1941, 1944 a 1948 byl naším nejlepším vzpěračem. Stal se ve vzpírání prvním nositelem čestného titulu Mistra sportu (10. 5. 1953). Přestože pan Hantych medaili na ME-MS nevybojoval, zaslouží si své místo v Síni slávy za svoji obdivuhodnou kariéru vzpěrače, reprezentačního trenéra, mezinárodního rozhodčího a předsedy Československého svazu vzpírání. V součtu všech pozic, které zastával, dosáhl těžko opakovatelných výsledků. Všimněte si na přiložené fotografii, trénink na lodi probíhal ještě těsně před doplutím do přístavu v New Yorku. V pozadí se tyčí socha Svobody.

Hekel Ondrej

(*16. 2. 1944 Braštanica/Bulharsko – †23. 7. 2009 Bratislava)

IN MEMORIAM

Se vzpíráním začal v roce 1959 v Dopravním podniku města Bratislava, později přejmenovaný na Dunajplavbu Bratislava. Startoval v HK do 67,5 a 75 kg v dresu Dunajplavba Bratislava, Dukla Plzeň a ŽD Bohumín. Mistrem Československa se stal v letech 1964 – 1976 celkem 12x. Mohlo to být jedné řadě, ale v roce 1967 mu titul „vyfoukl“ Zdeněk Otáhal. Na mistrovství Evropy startoval 9x s nejlepším výsledkem v roce 1971 (Sofie), v HK do 75 kg vybojoval bronzovou medaili v trojboji 452.5 (145, 140, 167.5). Na mistrovství světa startoval 8x s nejlepšími výsledky v letech 1969 (Varšava) a 1972 (Mnichov), kdy obsadil 4. místa. Ve Varšavě startoval v HK do 67,5 kg s výkonem 422.5 (130, 130, 162.5) a v Mnichově v HK do 75 kg 462.5 (150, 142.5, 170). Třikrát se zúčastnil olympijských her. V Mexiku (1968) obsadil v HK do 67,5 kg 9. místo 390 (120, 120, 150), v Mnichově (1972) 4. místo v HK do 75 kg 462.5 (150, 142.5, 170) a v Montrealu (1976) 7. místo v HK do 75 kg 312.5 (140, 172.5).

Ondrej Hekel
MVC Bohumína 1977

Ondrej Hekel

Ondrej Hekel
MVC Bohumína 1977

V Mnichově se stal mistrem světa v trhu výkonem 142.5 kg, který představoval nový olympijský rekord. Na ME v Szombathely (1970) zvítězil v HK do 67,5 kg v trhu výkonem 130 kg. Titul v trhu si zopakoval na ME v Sofii (1971), kde startoval v HK do 75 kg a dal 140 kg. Ondrej na ME-MS vybojoval celkem 3+2+8=13 medailí. V letech 1969, 1971 a 1972 zvítězil v anketě „Zlatá činka“ nejlepšího vzpěrače Československa. Držitel Elitního odznaku FIH. Zasloužilý mistr sportu. Anketa k 100 letům vzpírání v našich zemích v roce 1993, jej zařadila mezi desítku nejlepších vzpěračů historie.

Během své bohaté sportovní kariéry překonal v kategoriích dorostu, juniorů a mužů kolem 100 československých rekordů. V reprezentaci v letech 1965 – 1977. Patřil mezi nejtechničtější světové vzpěrače své doby. Obě disciplíny prováděl stříhovou technikou, „dřepačku“ uměl, ale přednost dával stříhu. Několikrát se pokoušel o překonání světového rekordu v trhu. Osobní rekordy v HK do 67,5 kg 425 (135, 130.5, 162.5) z různých soutěží, v HK do 75 kg 462.5 (150, 145, 175), ve dvojboji 320 (145, 175).

Hoyer Fridolin

(*23. 12. 1868 Praha – †11. 6. 1941 Praha)

IN MEMORIAM

Fridolin Hoyer společně s **Josefem Balejem** stáli u vzniku těžké atletiky (vzpírání, zápas, box) v našich zemích. Jeho příběh je tak fascinující, že jsem v původní podobě ponechal oba příspěvky. V říjnu 2015 na můj návrh rozhodla VR ČSV o adopci společného hrobu Fridolina a jeho syna Jiřího Hoyera. Koncem roku 2017 nám poskytl bývalý ministr školství Mons. prof. PhDr. Petr Piřha, CSc. Dr. h. c. finanční dar k připravované obnově jejich pomníku, který je umístěn na Vinohradských hřbitovech v Praze. U příležitosti 150. výročí jeho narození byl u jeho hrobu v prosinci 2018 uspořádán vzpomínkový akt.

Převzato z Národní politiky ze dne 4. 11. 1938. Článek byl napsán k výročí sedmdesátých narozenin Mistra.

Hoyer vynikal již jako mladý hoch silou nad všechny své kamarády a byl – sám Žižkovák – i velmi úspěšným organizátorem Karlíňákům a Žižkovákům známých „bitev“ mezi kluky pod vrchem Žižkovým či Vítkovem. Již ve svých 14 letech překvapoval svou silou a byl díky svému přirozenému talentu přijat do řad Sokolstva o čtyři roky před stanoveným vstupním věkovým limitem. Hoyer to ve svých vzpomínkách popisuje: „jednoho večera jsem potkal svého kamaráda Vaška Pirouta, kterak táhne za sebou na laně činku těžkou 58 kg (říkalo se 116, protože se počítalo v librách) do Sokola Žižkov. Slovo dalo slovo a Vašek mě vzal sebou. Po příchodu do sálu hospody Heisenberg, kde Sokolové cvičili, jsem byl náčelníkem Táborským vyzván k zvednutí činky nad hlavu, což se neuměle podařilo“. Přijat do Sokola byl následně v Karlíně (v místě bydliště) náčelníkem Šímou. Dejme slovo Hoyerovi: „po příchodu do sklepa mě zaujal silný a podmračený chlapík, jak vzpírá činku a na nikoho se neohlíží. Tož jsem si dodal kuráže a uchopil jsem nejbližší ležící činku a dělal jsem po něm totéž. Ten silák po mně mrskne očima, prohlíží se mne při práci, svoji táhne dál a koulí očima, až si nás povšiml jeden z nich. Byl to můj pozdější kamarád Antonín Bína, který byl starší mne a byl také dříve v Sokole než já. Ten vykřiknul – Vojto tak se mi zdá, že tu máš konkurenta! Byl to Vojtěch Čupr, i můj pozdější kamarád, muž postavy vzrostlé, ale spíše nemluvný“. Vojtěch Čupr byl do příchodu Fridolina Hoyera nejsilnějším mužem v Sokole. Náčelník Šíma potvrdil výsledek prvního klání: zvedala se činka podhmatem o váze 30 kg. Čupr ji zvedl 100x, Hoyer 90x.

V žižkovském Sokole, kam Hoyer přestoupil, byl vyzván malíři Raškem a Ludkem Maroldem, kamarády z dětských let, aby stál, máje krásné vypracované atletické tělo, modelem v akademii. Nebylo to naposled. Potom stál modelem prof. Schnirchovi, Pirnerovi, Jenneweinovi, Maškovi, Mařákovi, Vacátkovi, Alšovi, Bartůňkovi, Pavlíkovi, Maudrovi, Ženíškovi a Hynaisovi. Celá Alešova porážka Sasíků na Hrubé

Skále je malována podle Hoyera a nejvýznamnější skizy z tohoto díla má dnes kavárník Pelz a jsou vystaveny v kavárně „Reunion“, kde zachycena jest propracovaná postava tehdejších let mistra Hoyera dokonale a věrně. (Hoyer vážil v té době mezi 70 – 75 kg).

Hoyer byl činným od roku 1883 jako borec v Sokole žižkovském a platil u tehdejšího náčelníka prof. Grumlíka za nejlepšího žáka, kterému předpovídal velkou budoucnost na poli sportu a tělocviku. V roce 1886 Hoyer závodil s úspěchem na závodech Sokola Smíchov. V tomto roce se chtěl dát dobrovolně na vojnu k námořnictvu, aby poznal svět. Ale silný protest početné rodiny a matky vdovy, zabránil jeho touze, když pak přišel rok 1888, byl odveden do Brixenu. Ještě před vojnou zvítězil na celé řadě závodů sokolských, jichž se zúčastnil.

Brzy byl na vojně znám jako nejlepší cvičenec pluku a zároveň nejsilnější muž, s nímž se velitelé velmi často chlubili. V roce 1889, jako vojín, zúčastnil se závodů turnérů. Zvítězil sice, ale stříbrný věnec, který měl dostati, nedostal, náhle se ztratil, snad pro jednoho z turnérů. Nebylo totiž tehdy dosti možno, aby „Sokol“ vyhrál závody turnérské. V blízké pevnosti Franzensfeste potom se proslavil různými siláckými výkony. Později byl přeložen do Plzně, kde přestoupil do Sokola Plzeňského. Opět, ovšem tajně, opatřil si do kasáren náradí - činky, šavle, kukly šermířské a ve volných chvílích cvičil se svým velitelem setníkem Baryčkem, tajným Sokolem. Roku 1891 v červnu za plzeňský Sokol startoval na II. sletu všesokolském a dobyl čestného diplomu. Ale když šel na sletišť v Královské oboře, byl udán rakouským detektivem převlečeným v sokolském stejnokroji, který ho zahlédl, když Hoyer vstupoval do šaten sletišť ve vojenské uniformě. Vrátil se do Plzně k pluku, byl stráží zatčen a vsazen na 14 dní do basy, že oklamal vojenské úřady a cvičil na sletu.

Z vojny se vrátil na Žižkov opět do Sokola. Našel pravého kamaráda a „bratra“ v Josefu Balejovi, s nímž založil těžkou atletiku v Čechách, zvláště pak, když vystoupil ze Sokola (1891). Od té doby věnovali se společně výkonům siláckým a těžkoatletickým. S Františkem Erbenem vystupovali i v cirku Jungově na Žižkově, ovšem ve prospěch postavení tělocvičny Sokolu Žižkov. V roce 1892 byli Hoyer a Balej angažováni do Variété jako čeští siláci. Zvedali koně, orchestr a podobně. Měli návštěvy a vyprodané domy, ovace publika, na ramenou nošení domů na Žižkov. Nejednou účinkovali i pro Matici školskou, a různé menšiny vůbec, kterým odevzdávali svůj honorář. Vystoupení jejich vynesla 1.200 Zlatých, tehdy obnos úctyhodný. Po těchto krásných úspěších ustanoveno bylo „Družstvo českých artistů“. Hoyer, Balej, Soukup – siláci, Libich – komik, dr. Prágr – chansonier, Hanžurinkovič – rychlomalíř, Hloušková – krotitelka zvířete. Vystupovali v českých městech s velkým úspěchem, naposledy v plzeňském divadle.

V roce 1895 založili na Žižkově „U Zemanů“ klub „A. C. Žižkov“, předchůdce to dnešního klubu atletů „Žižka Praha“. Na prvních závodech, na závodní dráze v Bubnech, nechtěl s nimi nikdo závodit, protože jsou profesionálové. A tak bylo málo závodů a nešťastné závody mezinárodní v roce 1897 klub zničily úplně. Hoyer zůstal osamocen. Na sklonku roku 1897 založen klub nový, dnešní A. K. Žižka – Praha. Hostince jako cvičební místnosti střídány, což se děje až do dnešních dnů.

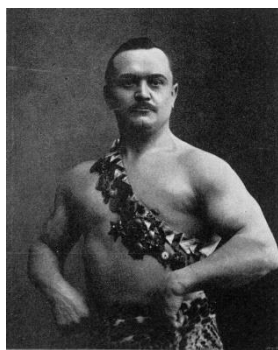
Hoyer zápasil v té době s největšími siláky světa: s Eberlem, bratry Millony a ruským silákem mistrem Lurichem ve Variété. Ti byli hosty nejen ve Variété, ale i klubu Žižka. Přišel rok 1900 a s ním i první sportovní výstava. Hoyerova činnost oceněna diplomem a zlatou medailí „Za zásluhy o český sport“, nejvyšším to vyznamenáním tehdejší doby. Hoyer byl pak činným jako soukromý učitel sportu a tělesné výchovy, konal sám houževnatá studia tělocviku, individuálního zvláště. Nato byl pozván do funkce náčelníka A. C. Praha. Za účasti Hoyera doznal klub velkého rozmachu a svými skvělými akademiemi a vystoupením na veřejnosti získal si popularity a

uznání. Později stal se Hoyer cvičitelem šermu ozbrojených sborů pražských a byl přijat jako domácí učitel tělocviku Schwarzenbergů, Fürstenbergů, Ringhofferů, Nostitzů, Kolovratů, Thun-Hohensteinů, Lažanských a dalších. V letech 1904 -7 byl cvičitelem atletického odboru S. K. Slávie Praha. Na popud svých žáků – lékařů založil v roce 1908 svou populární školu pro tělesnou výchovu zdravým sportem. Nebylo to lehké, jak by se zdálo. Tehdejší místodržitelství žádalo Hoyera při jeho žádosti o povolení školy vysvědčení doložené posudky lékařů, doporučením ostatních žáků a klubů, ve kterých působil. Teprve potom mu bylo povolení uděleno. A tak se dostalo našemu českému člověku uznání, a to, o co se pokoušel ovšem marně, Němec Proschek. (Tyto posudky se zachovaly a dnes můžeme se s tichou úctou obdivovat jeho širokému záběru trenérské a pedagogické činnosti již před otevřením školy. Takováto činnost po roce 1908 u nás nemá dodnes srovnání).

Tělocvičnu Hoyerovu zdobí řada diplomů, důků a uznání jeho činnosti. Po světové válce stal se Hoyer i cvičitelem v českých lázních ve Sliaci na Slovensku, kde dodnes tam jeho tělocvik provádějí.

Vzmáhající se u nás boxing našel v něm rovněž podporovatele. Hoyer to také byl, jenž stále propagoval cvičení dechová jako základ všelikého sportu u nás. Do tisíců, jde počet těch, jež Hoyer vycvičil. Jen v boxingu na 4 tisíce. V roce 1920 povolán policejním presidentem Bienertem k založení sportu a tělovýchovy u Stráže bezpečnosti, kde se stal prvním cvičitelem a trenérem (předchůdce RH Praha). Funkci vykonával do roku 1924. V letech 1923-6 byl cvičitelem dorostu S. K. Slávie Praha a podílel se na přípravě našich družstev na OH. V roce 1928 při oslavách svých šedesátin dokázal nadhodit rovných 100 kg. Vážil kolem 80 kg. Úctyhodný výkon.

Cvičil vojenskou policii, finanční stráž, vojenský klub v Gräfenburgu a četné naše kluby. Jeho syn Jiří byl prvním předválečným trenérem, který pracoval v zahraničí. Byl angažován v „Sandow-Schule Berlin“, Deutscher Offizier Clubu v Charlottenburgu, dále pak vojenské policie legionářské, důstojnické školy, Vysokoškolského sportu atd. Syn Jiří se stal pokračovatel otcovi živnosti v tělocvičně a sportovní škole. Patřil mezi nejznámější boxerské trenéry u nás.

Fridolin Hoyer, Prag (Böhmen),
österreichischer Amateur-Meistersieger, Leiter einer Schule für Gymnastik und allgemeine körperliche Ausbildung.

Fridolin Hoyer

**Fridolin Hoyer ve
své kanceláři**

**Pomník na Vinohradských
hřbitovech**

Krátký výňatek z mých zápisů o počátcích těžké atletiky v Čechách (Fridolin Hoyer o sobě)

Porůznu v novinách a ve sportovních listech jsem dal možnost pp. redaktorům, pokud o to projeví zájem, nahlédnouti do úplných začátků provádění těžkoatletického sportu v Čechách. A poskytuji Vám dnes opět tento nástin, pouhý komentář ku větším vzpomínkám, které snad zveřejním někdy, činím tak proto, abych mohl říci jednou, že

byli to dva lidé, kteří těžkoatletický sport zakládali, bez cizí pomoci sami. A že metodu si vymysleli a vykonstruovali též sami i způsob trainingu, aby docílili výsledku světových.

Těžko se člověku píše o sobě samém. Těžko se mi říká – hleďte lidé, já byl prvním a život svůj jsem obětoval sportu, který jsem měl rád, ba i všechny své zájmy jsem tomu obětoval a nerad bych, aby mi někdo mé prvenství zcizil, už proto, že jsem za to nikdy nic hmotného neměl a nemám.

Ale není pamětníků, kteří by ještě žili a uměli o tom napsati, je pouze snad několik ještě diváků, kteří obdivovali moje a Balejovy výkony silácké. Většina těch našich spolupracovníků již bohužel zemřela. Ale jako jsem tvrdil vše před 50 roky, tak tvrdím stejně i dnes. Kdyby nebylo veliké lásky ku sportu a píle u mne, nebyl by ani Balej v těžké atletice a těžká atletika by začala přinejmenším o 15 až 20 let později.

Jako členové Sokola Žižkovského jsme pěstovali a šířili zájem, čili propagovali těžkou atletiku právě v tomto Sokole, ač jsme velmi málo získávali porozumění pro tuto novotu. Pak jsem byl povolán r. 1888 na vojnu. A tak jak činnost těžkoatletická v Žižkovském Sokole ochabla během mé nepřítomnosti, tak jsme se znovu do ní dali a pracovali s větším úsilím pro nevšeobecnění těžké atletiky, po mém návratu z vojny. Dočkali jsme se ale černého nevděku. Za naší nepřítomnosti byla naše břemena některými zaujatci (sokolský kustod Hercl dne 29. 9. 1891) proti tomu sportu vyhozena na dvůr Sokola a na nich byl přivázan papír z homole cukru a tam křídou napsáno vyhoštění činkám tímto stylem „Hovadiny do Sokola nepatří“! Byla to velká chyba a netaktnost, jelikož to bylo proti zásadám Tyršovým, který se snažil shromáždit v Sokole všechny druhy tělesných cvičení, které se mohly zachytit. Po jeho úmrtí se stávalo, že nové nebo nověji odhalené sportovní disciplíny nenalezly ohlasu mezi starými Sokoly. Tyrš odešel ze světa teprve v polovici své práce pro Sokol, čehož byla velká škoda. Vyhoštění bylo pro nás citově, pro mne a pro Baleje, strašlivá rána. Ale vzdor byl silnější. Postěžovali jsme si u některých bratří a z nich restaurátér Bartoň, nájemce Bezovky, se nás ujmul a propůjčil nám k našim cvičením a nácvikům k různým produkcím dobročinných spolků, své místnosti.

A tam, v Bezovce na Žižkově, kde opravdu se začínala těžká atletika, snažili jsme se poctivou prací naše síly vystupňovati a pracovali jsme na tehdejší dobu zcela primitivními potřebami, ku příkladu činky byly zhotoveny z kamenných koulí, slouživších dříve co okrasa schodiště do sálu. Tyto nám kameník Vlček provrtal a spojil vodovodními rourami, natřeny térem a nářadí bylo hotovo. Dále prázdné pivní soudky i plněné, se kterými jsme prováděli všemožné cviky.

Potom i bratři, kteří s námi sympatizovali a cvičili, pomohli nám ku opatření potřebného slušného nářadí u továrníka Šillera na splátky. Dva žulové balvany, jeden 150 Kgr, druhý 280 Kgr, které dosud chovám na památku ve své škole od fy. Škarda na Olšanech, rovněž 20 Kgr. koule ku voltyžování a jiné věci. Do roku 1891 jsme pracovali s touto novotou – těžkou atletikou ve prospěch národních a dobročinných spolků, ze kteréž činnosti mi zbyla hromádka uznání a diplomů. Tenkrát se na nás dívali lidé jako na obry a nadlidské siláky, jimiž jsme z části byli.

V roce 1892 jsme se odstěhovali z Bezovky do hostince „U Prokopa Velikého“ na Prokopově náměstí v Žižkově. V listopadu toho roku začala velká doba pro těžkou atletiku. Byli jsme ředitelem Rudolfem Tichým angažováni do divadla Wariété (dnešní Prozatímní) a plnili jsme domy po celý měsíc svými siláckými produkcemi. Namítnete snad, že jsme byli profesionály? Ano, musili jsme se jimi státi z příkazu policejního. To byla tehdejší doba. Ale nebralo se to tak vážně. Ve Wariété jsme byli placenými silami. A opravdu to na nás viděti bylo, že jsme siláctvím peníze vydělali a nikdo se od nás nenakazil ničím jiným, než touhou státi se tak silnými a zdravými muži, jako jsme byli my!

Po úspěchu, kterého jsme dobyli ve Wariété, měli jsme s celou skupinou jeti do Ameriky, rovněž na jeviště. Byl jsem zapracován s Balejem, ale pro jeho nemožnou účast se zájezdu sešlo.

Teprve v roce 1893 ustavili jsme se – když se zájezdu do Ameriky sešlo, v první club (poznámka: zde má na mysli nejdříve těžkoatletický odbor), který jsme po uvedení v život pojmenovali v roce 1895 „Athletik Club Žižkov“, jehož prvním předsedou byl akademický malíř prof. Joukl, náčelníkem Josef Balej a já místonáčelníkem. Ke konci roku však nastalo nepohodnutí členstva s Balejem, pro jeho vedení klubu, kde se mu činily právoplatné výtky. Poněvadž jsem nebyl pro tříštění sil, zůstal jsem v Clubu Žižkov a vedl jej sám, zatím co Balej odešel a po nějakém čase, postavil nový club na Žižkově, „A. C. Bivoj“. A tak je pravdivé přísloví, které praví, že vždy něco zlého je pro něco dobrého. Ze zla věci, pro neshody v klubu, se v krátku zrodil druhý club. A tam kde jsou dva cluby, nenechají ostatní na sebe čekat. Símě se ujalo! Abych nebudil zdání, že chci býti náčelníkem, když Balej odešel, odmítl jsem tuto funkci a sdělil jsem předsedovi Jouklovi svůj názor o jmenování mne co náčelníka, že moje vrozená skromnost mi nedovoluje, vůči Balejovi tuto funkci přijati, že však přivedu mého kamaráda, jehož členstvo dosud nezná a jemuž bychom po čase mohli náčelnictví předati. Profesor Joukl věděl, že ve své věci si dovedu poraditi, spolehl se na mne. Znal jsem Antonína Bínu již ze Sokola Karlínského. V této době, asi v roce 1894, byl členem Sokola Pražského, jehož jsem vyhledal a sdělil svůj návrh, který přijal a stal se členem A. C. Žižkov. Byl výborným skokanem o tyči, která se tehdy musela bráti sebou přes překážky. Roku 1896 byl zvolen náčelníkem klubu a od té doby jsme pracovali spolu, až do roku 1901, kdy jsme se rozešli. Byv požádán výborem A. C. Praha, přijal jsem funkci vedoucího, až kterouž jsem vykonával do roku 1906. Od téhož roku jsem se stal domácím cvičitelem veškeré šlechty v Čechách, na jejichž popud, otevřel jsem svoji školu pro tělesnou výchovu a sport a to roku 1907-8.

Resumé vzniku těžké atletiky možno tedy vyjádřiti v krátkosti následovně: Roku 1886 začali Fridolin Hoyer a Josef Balej propagovati těžkou atletiku v Čechách, vycházejíce ze Žižkovského Sokola. Roku 1895 byl založen první těžkoatletický Club, A. C. Žižkov, kde Hoyer a Balej kolem sebe shromažďovali dnes již neznámé nadšence a pěstovali v tomto klubu těžkou atletiku, zápas, šerm a rohování, jak ze staré fotografie lze zjistiti. Dnes je tomu 55 roků (1941) od zakládání a vzniku těžké atletiky v Čechách. A proto v zájmu konstatování pravdy uvádím tato věrohodná data. Nelze jich změnit, nelze zaměnit ani časový běh ani osoby nebo jména, za jiná než Hoyer a Balej. Ostatní všichni přišli po nás. A kamarád Tonda Bína, zůstal stále v čele klubu, do kterého přestoupil, či lépe, který se z rozpadlého tehdy A. C. Žižkov vytvořil pode jménem A. K. Žižka, a který měl nejslavnější dobu, když měl své hřiště a cvičiště na Štvanici. Byly to staré doby a krásné časy naplněné láskou ke klubu a mládím, které již nám uteklo.

A nyní nastupují už ostatní cluby, které z tohoto základu oněch dvou mužů, vzali si příklad a vyrostli v početnou řadu klubů čistě těžkoatletických, ať v Čechách či na Moravě a daly našemu národu výkvět silných mužů, kteří i na Olympiádách upozornili na náš národ svými vítězstvími, třebaže jím na tomto světovém kolbišti nebylo nijak přáno.

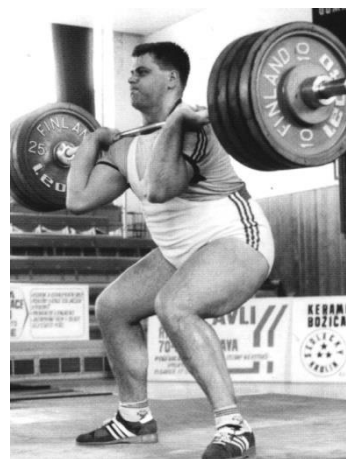
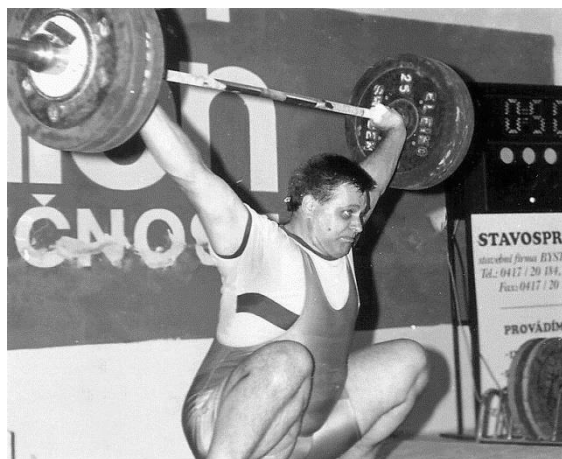
A na konec chci pouze podotknouti, že nechci o sobě tvrditi, že jsem to byl já, který těžkou atletiku v Čechách vynalezl. Zdaleka ne! Byl jsem pouze článkem onoho řetězu silných mužů, kteří se jako Češi vyznamenávali svou silou po celé Evropě středověké. Jen tak namátkou chci upozornit na povídku Aloise Jiráska „Z Čech až na konec světa“, kde s královským poselstvím, jela řada silných rytířů Českých, kteří svou silou a zručností v zápase si vydobyli uznání dvora Německého, Rakouského, Burgundského i Španělského. O vše ne dle fikce, nýbrž dle starých dokladů.

Přeji Vám hodně zdaru a nefalešného přátelství všem, aby každý svůj sport provozoval s takovou láskou a důsledností, s jakou to dosud ve stáří činím já a jakou jsem naočkoval svému synovi Jiřímu.

Mgr. Hudeček Petr

(*30. 8. 1965 Sokolov)

Startoval v HK do 110 kg, +110 kg v oddílech Škoda Rotava a RH Praha. Reprezentoval v letech 1983 – 1992. Mistr ČSSR v roce 1986. V roce 1985 ve skotském Edinburghu vybojoval titul mistra Evropy a světa v HK do 110 kg v kategorii juniorů do 20 let za výkon 367.5 (165, 202.5). Na ME mužů startoval 6x s nejlepším umístěním v roce 1987 v Remeši, kdy obsadil v HK +110 kg 3. místo s výkonem 405 (182.5, 222.5). Na MS startoval 4x s nejlepším umístěním na 6. místě (Athény) za 390 (172.5, 217.5). Startoval na MS v roce 1987 v Ostravě, které bylo v supertěžké váze výkonnostně hodnoceno, jako jeden z nejkvalitnějších šampionátů historie. Obsadil zde výkonem 400 (180, 220) 8. místo. Na OH v roce 1988 (Soul) obsadil 5. místo v HK přes 110 kg s výkonem 400 (175, 225). Na ME-MS mužů a juniorů vybojoval celkem 10 medailí (4+2+4). V roce 1990 obsadil na Hrách dobré vůle v USA 6. místo s výkonem 360 kg. Držitel Zlaté činky – vzpěrač ČSSR v roce 1988. Nejlepší výkon v HK přes 110 kg 405 (182.5, 225) z různých soutěží v letech 1987 – 88.

Petr Hudeček

Kenisová – Orságová Lenka

(*20. 9. 1983 Vsetín)

Momentálně vzpírá za SK FG Havířov, ale začala v Sokolu Nový Hrozenkov (ještě pod příjmením Orságová), který spoluzakládal její otec František Orság, který jí byl také prvním trenérem. Dále startovala v dresu PSKO Praha. V letech 1998 – 2019 se stala 24x šampionkou České republiky. Z toho v kategorii žen 15x, 6x juniorek do 20 let, 2x v kategorii do 16 let, 1x v kategorii Masters. Její medailová bilance 15+5+2 je z kategorie žen. Má za sebou 31 startů na ME-MS. Na mistrovství světa žen startovala 6x s nejlepším výsledkem v roce 2005, kdy obsadila v HK do 63 kg 9. místo za 202 (92, 110). Na mistrovství Evropy startovala 11x (v ČR nejvíce) s nejlepším umístěním v roce 2005, kdy v HK do 63 kg obsadila 5. místo za 212.5 (95, 117.5). Po čtyřech

startech na ME-MS má v juniorské kategorii s nejlepším umístěním na 4/6 místě v roce 2002. Na ME16 v roce 1999 (Lignano Sabiadoro) v HK do 59 kg vybojovala v nadhozu 3. místo za 85 kg, na ME20 v roce 2002 (Nuoro) v HK do 63 kg vybojovala 3. místo v trhu výkonem 85 kg. V letech 2005 – 2016 byla vyhlášena 10x v anketě Zlatá činka nejlepší vzpěračkou České republiky. V kategorii juniorek do 20 let a žen překonala minimálně 12 a 19 národních rekordů. K 4. 10. 2020 vytvořila 48 národních rekordů v kategorii Masters.

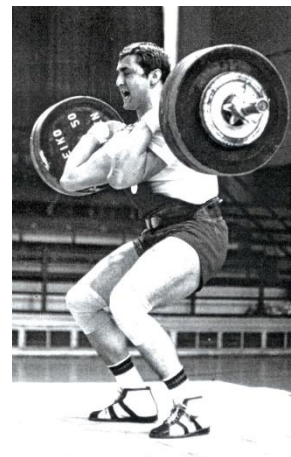

Lenka Orságová – Kenisová

Khek Pavel

(*6. 6. 1958 Lanškroun)

Startoval v HK do 110 kg, + 110 kg v dresu Baníku Havířov a RH Praha. Zasloužilý mistr sportu. Mistr Československa v HK +110 kg v roce 1982 s výkonem 400 (190, 210). Celkem 7x obsadil na ME – MS 4. místo. Ve své silné disciplíně v trhu vybojoval na těchto šampionátech 10 medailí (1+4+5). V roce 1979 zvítězil v HK do 110 kg na mistrovství Evropy v Sofii v trhu výkonem 175 kg. Na mistrovství Evropy a světa mužů startoval 4x s nejlepším výsledkem v letech 1980 v Bělehradu, kde obsadil v HK do 110 kg 4. místo s výkonem 380 (175, 205) a v roce 1982 v Lublani (ME+MS) v HK +110 kg opět 4. místo za 417.5 (192.5, 225). Na olympijských hrách v Moskvě (1980) z důvodu zranění soutěž nedokončil.

Pavel Khek

Ve věku 18 let 26. 11. 1976 v Havířově vytvořil juniorský světový rekord v HK + 110 kg výkonem 170 kg. Reprezentoval v letech 1976 – 1983. Několikrát vyhrál anketu v mládežnických kategoriích „Zlatá činka“. V letech, kdy reprezentoval, se pravidelně umísťoval v této anketě mezi muži v desítce nejlepších. Překonal více než 100 národních rekordů všech věkových kategorií. Nejlepší výkony 422,5 kg ve dvojboji, trh 197,5 kg, nadhoz 225 kg, vše v roce 1983. Dlouhá léta vedl ve funkci trenéra mládež v Havířově, v současné době pracuje s mládeží v SKV OZ Horní Suchá a ve funkci asistenta mládežnické reprezentace České republiky. Pavel patří mezi trenéry, kteří výrazně ve výkonnosti a v technickém projevu posouvají naši mládež kupředu. Jeho rukopis poznáte na každém z nich.

Kozel Miroslav

(*14. 4. 1953 v Ostravě – Vítkovicích)

Vedoucí trenér Sokola Moravská Ostrava. Měl v tréninku celkem 14 účastníků MEMS, kteří na těchto soutěžích juniorů a seniorů absolvovali v období 1991 – 2021 celkem 92 startů, na kterých vybojovali 19 medailí, o které se podělili Radka Ševčíková, Veronika Buroňová, Petr Slabý, Patrik Sekula, Marie Kubíková a Jan „Hary“ Mušínský. Radka Ševčíková v roce 1999 vybojovala na mistrovství Evropy 3x zlatou medaili (1999). Na reprezentaci se dále podíleli Marie Korčíanová – Nováčková, Petra Klimparová, Ester Cichá, Jana Volfová, Laura Lozová, Karolína Kozlová, Jakub Kubík, Luděk Dub a syn Radim. V letech 1991 – 2021 Ostrava zvítězila 14x v lize žen, juniorky v období 2018 – 2021 zvítězily celkem 4x a junioři byli nejlepší v letech 1999 a 2000. V I. lize mužů pod jeho vedením obsadili v roce 2015 2. místo, v letech 1998 – 2014 sedmkrát bronz. Radka Ševčíková, Veronika Buroňová a Marie Korčíanová – Nováčková jsou zařazeny do Síně slávy Českého svazu vzpírání. Radka zvítězila v anketě „Zlatá činka“ celkem devětkrát, Marie Korčíanová jednou.

Miroslav Kozel

Družstvo žen Ostravy 2022

Miroslav Kozel

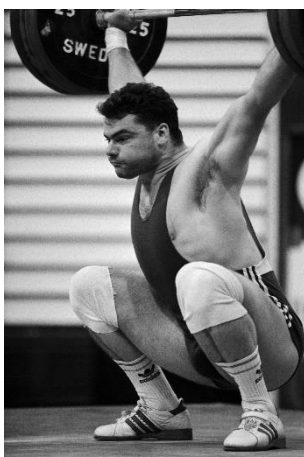
Vedoucím trenérem se v Baníku Ostrava stal v roce 1984. Do roku 1992 oddíl pod jeho vedením na mistrovství České a Československa republiky vybojoval 46 mistrovských titulů, toho 15 titulů v kategorii žen. V období samostatné České republiky 1993 – 2022 vybojovali závodníci Ostravy napříč věkovými kategoriemi 282 mistrovských titulů z tohoto množství ve finálových kategoriích muži 22 a ženy 55 titulů. Ve funkci reprezentačního trenéra žen pracoval v období 1994 – 2008. V době aktivní činnosti byl členem prvoligového družstva. Jeho osobní rekordy v HK

do 67,5 kg 270 (120, 150) a v HK do 75 kg 285 (127.5, 157.5). Mezi jeho silné koníčky patří budování mega sbírky pivních etiket, kterých má zhruba 473 000 položek, tato sbírka patří mezi největší v České republice, v Evropě a dokonce i ve světě. Ve volném čase hraje na basu v ostravské kapele „Poslední cestující“. Fyzickou kondici udržuje téměř každodenním během, má za sebou několik soutěžních půlmaratonů.

Mgr. Krol Petr

(*14. 7. 1965 Ostrava)

Úspěšnou sportovní kariéru lze rozdělit do dvou etap. Etapa aktivní činnosti ve vzpírání začala v roce 1983 v Bohumíně, kam přešel z lehké atletiky. V jejím průběhu startoval v HK do 90, 99, 100 a 108 kg v dresech ŽD Bohumín, Dukly Trenčín, SKV Baníku Havířov a své poslední starty absolvoval ve veteránském dresu Sokola Moravské Ostravy. V letech 1990 – 1997 se stal 8x mistrem Československa. V anketě Zlatá činka, zvítězil v letech 1994 a 1995. Nejlepší výkony 350 (157.5, 192.5) v HK 90 kg, 370 (170, 200) v HK do 99 kg a 375 (175, 202.5) v HK 108 kg, vše v letech 1987, 1994 a 1997. V reprezentaci zařazen v letech 1990 – 1997. Na olympijských hrách v roce 1992 (Barcelona) obsadil v HK do 100 kg 12. místo za 362.5 (162.5, 200).

Mgr. Petr Krol

Exekutiva IWF 2022

Na mistrovství světa startoval 4x s nejlepším umístěním v roce 1991 (Donaueschingen), kde v HK do 100 kg obsadil za 352.5 (160, 192.5) 8. místo. Na mistrovství Evropy má osm startů s nejlepším umístěním v letech 1990 a 1991 kdy obsadil pátá místa. Na ME v Sokolově v roce 1994 byl šestý, ale s nejlepším

reprezentačním výsledkem ve dvojboji 370 (170, 200). Člen Síně slávy SKV Baníku Havířov.

Jeho kariéra sportovního funkcionáře začala v SKV Baník Havířov, kde krátkou dobu pracoval ve výboru. V letech 2002 – 2006 místopředseda, 2007 – 2023 předseda Českého svazu vzpírání. V dubnu 2008 byl zvolen do technické komise EWF. Na kongresu IWF v Madridu v roce 2009 byl zvolen do AUDITORS COMMITTEE IWF.

Na kongresu EWF v Antálii (2012) zvolen do funkce 1. Viceprezidenta EWF. Na kongresu v Bangkoku (2017) byl zvolen do funkce Viceprezidenta IWF. Na OH v roce 2016 působil ve funkci rozhodčího. Ve funkci Viceprezidenta IWF byl potvrzen i na volbách v roce 2022 a zvolen předsedou komise výboru pro koučování a výzkum. V posledních letech zasedal při mistrovství světa v JURY. Zařadil se do řady našich předsedů svazu, kteří zároveň zastávali vysoké pozice v nejvyšších orgánech vzpěračských federací. Vystudoval pedagogickou fakultu a psychologii. V civilním životě pracuje ve funkci ředitele diagnostického ústavu pro mládež v Ostravě.

Kubica Antonín

(*1940 – †2016)

IN MEMORIAM

Založil oddíl vzpírání v Lokomotivě „Loko-Čeko“ Česká Třebová, někdy koncem 50 let minulého století. V závěru 60 let začal s trenérskou činností. Mládežnické vzpírání v té době prožívalo velký vzestup. První tituly mistrů Československa získali pro Třebovou František Švanda a Jiří Gilar v roce 1971, kdy zvítězili na mistrovství Československa dorostu v České Třebové.

Antonín Kubica – stojící druhý zprava

Jeho odchovanci vybojovali v dresu České Třebové, RH Praha, Dukly Banská Bystrici, Baníku Sokolova a Baníku Havířova celkem 37 titulů mistrů Čech a Československa. Z toho 12 titulů v kategorii mužů na federálním šampionátu, o které se zasloužili František Švanda, Jaroslav Rutter, Luboš Sršeň a Petr Šolar. Poslední tři jmenovaní absolvovali v letech 1975 – 1983 29 startů na MEJ-MSJ-ME-MS-OH. Petr Šolar na prvním MEJ-MSJ v roce 1975 (Marseille) v HK do 90 kg obsadil čtvrtá místa ve

dvojboji 307.5 (140, 167.5) a v trhu vybojoval bronzové medaile. Jaroslav Rutter na ME-MS juniorů do 20 let v roce 1976 (Gdaňsk) vybojoval v HK do 67,5 kg bronzové medaile za 282.5 (120, 162.5) ve dvojboji i v jednotlivých disciplínách. Na ME-MS v roce 1977 (Stuttgart) obsadil v HK do 100 kg Petr Šolar 4/5. místa za 357.5 (160, 197.5). Na ME v roce 1978 v Havířově startoval Jaroslav Rutter v HK do 67,5 kg, který v HK do 67,5 kg obsadil 6. místo za 295 (132.5, 162.5) a v trhu vybojoval bronzovou medaili. Luboš Sršeň v HK do 90 kg skončil na 8. místě za 342.5 (152.5, 190) a Petr Šolar se v průběhu soutěže zranil. Luboš Sršeň obsadil v HK do 90 kg na olympijských hrách (souběžně i MS) v roce 1980 (Moskva) 6. místo za 357.5 (160, 197.5). Na ME-MS v Lille (1981) Luboš Sršeň v HK do 90 kg obsadil šestá místa s výkonem 365 (160, 205) a Petr Šolar v HK do 110 kg pátá místa za 395 (177.5, 217.5). Svých nejlepších výkonů dosáhli Luboš Sršeň na ME-MS v roce 1983 (Moskva), kde obsadil v HK do 90 kg v obou soutěžích čtvrtá místa s výkonem 372.5 (165, 207.5) a Petr Šolar na ME v roce 1982 (Lublaň) kde obsadil v HK do 110 kg 5. místo za 402.5 (177.5, 225). Odchovanci Antonína Kubici překonali několik desítek Československých rekordů s pravidelným umístěním v desítku nejlepších vzpěračů roku v kategoriích juniorů a mužů.

Matykiewicz Bruno

(*21. 4. 1959 Stonava)

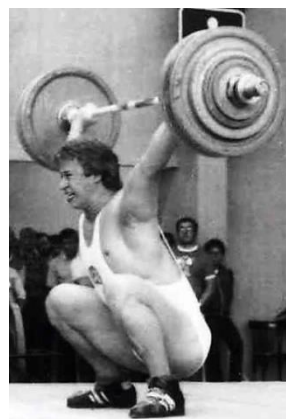
Vzpírat začal v Bohumíně pod vedením trenéra Ivo Pavlíka. Člen oddílu vzpírání Bohumína a Dukly Trenčín. Na vrcholu své sportovní kariéry startoval v HK do 100 a 110 kg. Mistr Československa v letech 1980, 1982, 1983. Držitel Zlaté činky ČSSV v letech 1981 a 1982. Na ME-MS vybojoval 12 medailí (0+2+10), když na ME-MS v Lille (1981) obsadil v HK do 100 kg ve dvojboji 2. místo, 3. místa v trhu a nadhozu za 392.5 (175, 217.5). Na ME-MS v Lublani (1982) obsadil opět v HK do 100 kg ve dvojboji, trhu i nadhozu bronzovou příčku za 397.5 (180, 217.5). V následujícím roce se konalo ME-MS v Moskvě a po základním pokuse v trhu na 177.5 kg se při 2. pokuse na 182.5 kg zranil a ze soutěže z medailových pozic odstoupil.

I. liga Bohumín

Bruno Matykiewicz

Mis. ČSSR 1981 Štúrovo

Bruno zažil svoji premiéru na MEJ-MSJ v Athénách (1978), kde v HK do 90 kg obsadil 5. – 6. místo za 300 (137.5, 162.5). Na stejné soutěži o rok později v Debrecenu skončil již v HK do 100 kg na 4. místě za 327.5 (150, 177.5). V olympijském roce 1980 (bylo mu 21 let) překvapil vynikajícím výkonem na ME v Bělehradě, kde obsadil v HK do 100 kg 6. místo za 360 (162.5, 197.5). K nominaci

na OH to však bohužel nestačilo. Pokud by mu byl umožněn start v HK do 110 kg, obsadil by tímto výkonem pravděpodobně 6. místo. Ve finále Světového poháru (SP) ve Vídni (1981) obsadil 8. místo a při váze 103,6 kg se dostal výkonem 400 kg jako sedmý vzpěrač ČSSR do klubu „400“. V následném roce se finále SP konalo v Halmstadu (Švédsko) a Bruno zde při osobní váze 103,2 kg ohromil výkonem 412.5 (186.5, 227.5). Jeho startu předcházela ligová soutěž v Bohumíně. Brunovi se do ligy započítával start z finále SP, novináři však potřebovali do tisku jeho fotografii. Bruno se převlékl do dresu a po skončení ligové soutěže si na činku nechal naložit 200 kg, které do vysokého polodřepu přemístil a lehce do polodřepu vyrazil. To byla forma! Bruno patřil k největším talentům našeho vzpírání s největší progresem výkonnostního růstu své velmi krátké reprezentační kariéry. V roce 1984 vážně onemocněl a svoji sportovní činnost předčasně ukončil. V roce 1982 obdržel čestný titul Zasloužilý mistr sportu. Jeho syn Tomáš startoval na OH v roce 2004. (*Foto Bruce Klemens*).

Menšík František

(*5. 6. 1893 v Mirovicích u Písku - †1962)

IN MEMORIAM

Od roku 1906 žil v Praze. Sportovně tělovýchovnou činnost započal v roce 1912 v Terstu v tamním slovinském Sokole. Závodil na dvou župních sletech. Po nástupu prezenční vojenské služby v roce 1914 v Praze (válka) byl členem lehkooatletického oddílu A. C. Sparta a těžkoatletického klubu ČAK Královské Vinohrady, kde pěstoval zápas, vzpírání za vedení náčelníka Josefa Nováka, rohování za vedení náčelníka Emanuela Herverta. V čase pobytu na ruské frontě trénoval občasné i ve Lvově v klubu Pogoň. Na italské frontě cvičil i s velkými činkami, které mu zhotovili v dílnách polní dráhy. Po návratu z fronty koncem roku 1918 cvičil dále zápas a rohování, nejdéle však zůstal věren vzpírání. Za klub ČAK Královské Vinohrady dobyl v těchto oborech více cen. Stal se ve vzpírání i juniorským mistrem ČSR. Od roku 1919 zastával různé funkce v klubu ČAK Královské Vinohrady, kde byl jednatelem, místopředsdou a od roku 1925 i předsdou a cvičitelem. V ČSTA zastával funkce jednatele, tajemníka a mezinárodního tajemníka (1926 – 1956). Byl prvním vedoucím rohovnické sekce při ČSTA, spoluzakladatelem a místopředsdou Českého rohovnického svazu v roce 1924. Dále byl spolupředsdou a organizátorem rohovnických mistrovství 1920 na Kladně spolu s Josefem Jahelkou, mistrovství ČSR v Praze 1922, 1923 a 1924. V tomto roce byl i vedoucím čs. rohovnického mužstva k prvnímu mezinárodnímu meziměstskému utkání Vratislav – Praha ve Vratislavi. Od roku zastával nepřetržitě po dobu 30 let funkci mezinárodního tajemníka těžké atletiky a po II. světové válce i v rohování. V roce 1928 byl na kongresu v Amsterdamu zvolen do výboru mezinárodních federací pro zápas (IAWF) a vzpírání (FIH) a od roku 1932 byl Viceprezidentem obou těchto federací až do roku 1952, kdy svá místa postoupil zástupci SSSR. Byl rovněž členem technických komisí obou zmíněných federací a mezinárodním rozhodčím. Zúčastnil se řady kongresů mezinárodních federací IAWF, FILA, FIHC, AIBA. Získal a organizoval pro ČSR dvakrát mistrovství Evropy v zápase ř. ř. v Praze v letech 1931 a 1947. Fungoval jako mezinárodní rozhodčí při světových soutěžích a mezistátních utkáních. Byl jmenován čestným členem řady československých i zahraničních klubů a federací. Od francouzského ministerstva tělesné výchovy byl vyznamenán stříbrnou medailí. V letech 1938 a 1946 byl členem čs. delegace na sportovních přehlídkách v Moskvě a Leningradu. V roce 1946 vyjednal a organizoval první zájezd (jednoměsíční) 30 členné výpravy sovětských zápasníků a vzpěračů do Československa. Spolupůsobil

při zavádění volného stylu a juda v ČSR a v roce 1935 uspořádal v Praze první utkání s Japonskem ve volném stylu a judu. Napsal několik technických příruček, Almanach těžké atletiky, pravidla a řady zápasu, vzpírání. V Melantrichu v roce 1944 vydal v edici *Knihovna tělesné výchovy* publikaci „**Těžká atletika**“. V roce 1959 společně s MUDr. Janem Jarolímem vydal ve *Sportovním a turistickém nakladatelství* „**Moderní olympijské vzpírání**“. Obě knihy se zabývají našim sportem ze všech stran. Po dlouhá léta to byly jediné publikace zabývající se vzpíráním. Řadu let redigoval a vydával odborné časopisy pro těžkou atletiku (vzpírání, zápas, box a judo). Byl vedoucím redaktorem odborného časopisu „**Těžká atletika**“, který vycházel v letech 1934 – 1936. V posledním roce jej dokonce financoval. Další měsíčník „**Judo, zápas, vzpírání**“, ve kterém měl na starosti vzpírání a zápas vycházel v období 1949 – 1958. Sepsal dějiny čs. zápasu a vzpírání, částečně i rohování a spolupracoval na světových dějinách těchto sportů. Byl spolupracovníkem čs. encyklopedie tělovýchovy a sportu a jiných odborných děl. Pracoval jako dopisovatel dvanácti zahraničních sportovních časopisů. Organizoval a osobně vedl řadu zahraničních zájezdů v zápase, vzpírání a v rohování.

František Menšík

Medaile FIHC

František Menšík a Bob Hofman

V roce 1955 byl vyznamenán zlatou medailí FIHC za zásluhy o rozvoj vzpěračského sportu. V roce 1962 dovršil 50 let svojí aktivní sportovní a tělovýchovné činnosti. Do své smrti v roce 1962 pracoval ve vzpěračském oddíle TJ ČKD Praha (Bohemians Praha), v archivně-dokumentační komisi MV ČSTV a spolupracoval s dokumentačním oddělením ČSTV. Ve funkcích vedoucího výpravy, mezinárodního tajemníka, kongresmana a nezřídka i trenéra se zúčastnil OH v letech 1928 (Amsterdam), 1932 (Los Angeles), 1936 (Berlín), 1948 (Londýn), 1952 (Helsinky). Od poloviny dvacátých do začátku šedesátých let minulého století se pravidelně zúčastňoval všech ME-MS ve vzpírání a zápase. Velmi často byl zván ve funkci hlavního rozhodčího na mezinárodní turnaje a mezistátní utkání. Hovořil anglicky, francouzsky, německy, rusky a italsky. Domluvil se v několika dalších jazycích. Do FIHC (IWF) uvedl svého následovníka p. Bedřicha Poulu, který vstoupil na mezinárodní scénu na kongresu před OH v Melbourne v roce 1956. Díky p. Menšíkovi máme k dispozici mnohé archivní materiály z naší minulosti a můžeme tak jednoznačně určit naši polohu v Československém sportu a světovém vzpírání.

MUDr. Michl Jiří

(*27. 8. 1939 – †2. 3. 2021)

Do funkce reprezentačního lékaře nastoupil v roce 1974, kdy se zúčastnil mistrovství Evropy mužů ve Veroně. V Československém a Českém svazu vzpírání má za sebou velmi bohatou kariéru. V letech 1974 – 2012 se ve funkci lékaře zúčastnil celkem 54x ME-MS-OH. Nominační komisí Českého olympijského výboru byl vybrán do pozice lékaře našich týmů pro olympijské hry v Moskvě (1980) a Soulu (1988). V letech 1996 – 2000 pracoval v Medical Committee IWF a ve stejné komisi v letech 2000 – 2012 po tři volební období v EWF. Jiří odoperoval na dvě desítky vzpěračů a díky němu jsme se vraceli do vzpěračského tréninku bez vážných následků a mohli pokračovat v reprezentační kariéře. Je vzpěračskou komunitou vnímán jako člověk a chirurg, na kterého se nezapomíná.

Stojící zleva: MUDr. Jiří Michl, Jan Trnka, Jaroslav Přibíl, Josef Klein, Jan Nagy, MUDr. Evžen Chocholouš, sedící zleva: Jan Cihla, Jiří Vodrážka, Ludvík Filipovič, Jan Papaj
Sedící vpředu zleva: Miroslav Kubínek, František Salát, František Nedvěd, František Škarda

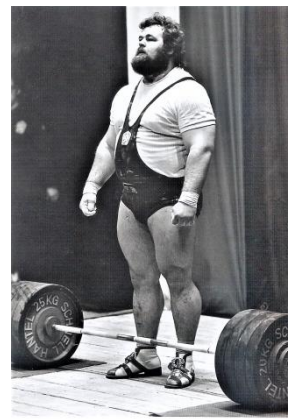
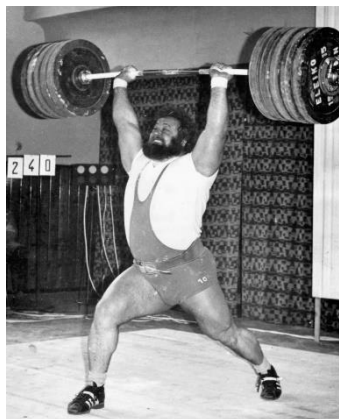
MUDr. Jiří Michl

Nagy Jan

(*12. 4. 1945 Sereď n/Váhom)

Startoval v HK + 110 kg za Baník Sokolov. Zasloužilý mistr sportu. Reprezentoval v letech 1972 – 1979. Stal se 5x mistrem ČSSR (1973, 1974, 1975, 1977, 1978). Na mistrovství Evropy startoval 8x s nejlepším umístěním na 5. místech v roce 1976 (Berlín) s výkonem 395 (165, 230) a v roce 1978 (Havířov) s výkonem 387.5 (165, 222.5) Na MS startoval 4x s nejlepším umístěním na 4. místě v roce 1976. Na OH v roce 1976 (Montreal) obsadil v HK přes 110 kg výkonem 387.5 (160, 227.5) 4. místo a v rámci mistrovství světa vybojoval bronzovou medaili v nadhozu. Překonal několik desítek národních rekordů. Nejlepší vzpěrač ČSSR (Zlatá činka) v roce 1976. Nejlepší výkon v HK přes 110 kg 415 (175, 242.5) z různých soutěží v roce 1978. Na 1. kole celostátní ligy v Bohumíně dne 3. 10. 1976, se dostal do klubu „400“ s výkonem 400 (167.5, 232.5). Na 2. kole celostátní ligy 28. 11. 1976 v Havířově překonal Československý rekord v nadhozu 242,5 kg. Základní pokus 225 kg, zvýšil na 242,5 kg, třetí pokus vypustil. Tímto výkonem se dostal na 3. místo v tehdejších historických tabulkách IWF a do 14. 10. 2017 to byl nejlepší výkon naší historie. Vyrovnal jej Jiří Zubrický na MS v roce 1987 na MS v Ostravě a překonal výkonem 245 kg v roce 2017 Jiří Orság. Některé zajímavé výkony; dřep vzadu 350 kg, 10 dřepů s 300 kg a dřep vpředu s 300 kg. Tah za hlavou pouze silou paží 170 kg. Tah vleže-

úzký úchop 240 kg. Jinak v sérii 200 kg 10x. Startoval na turnaji nejlepších supertěžkých vah v Londýně 31. 10. 1975 a obsadil 3. místo za 390 (165, 225). Kariéru ukončil v roce 1979, v létě 1980 emigroval do Německa. Od roku 2000 žije zpět v České republice. Dne 29. 9. 1976 obdržel titul Zasloužilý mistr sportu.

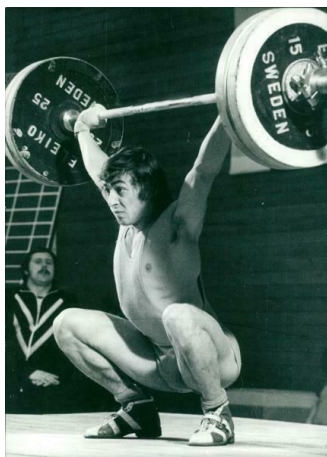
Jan Nagy

Nedvěď František

(*27. 10. 1950 Plesná u Chebu – †27. 2. 2010 Plesná u Chebu)

IN MEMORIAM

Startoval v HK do 56 kg, 60 kg a 67,5 kg v dresu Lokomotivy Cheb, kde pod vedením trenéra Jiřího Šollara se vzpíráním začal, Dukly Banská Bystrica a Baníku Sokolov. Reprezentoval v letech 1972 – 1981. Mistr Československa v letech 1972, 1973, 1976, 1980. Na mistrovství Evropy startoval 7x a v letech 1974 (Verona), 1975 (Moskva), 1978 (Havířov), 1981 (Lille) se umístil na 6. místě. V Havířově (1978) startoval v HK do 60 kg s výkonem 262.5 (115, 147.5). Na mistrovství světa startoval 4x s nejlepším výsledkem v roce 1980, kdy MS bylo hodnoceno v rámci olympijských her. Soutěžil v HK do 60 kg a v nových národních rekordech ve dvojboji a v trhu obsadil s výkonem 272.5 (122.5, 150) 6. místo. V tomto období se pravidelně umisťoval v anketě „Zlatá činka“ mezi desítkou nejlepších. Osobní rekordy z různých soutěží v HK do 56 kg 232.5 (100, 132.5), v HK do 60 kg 272.5 (122.5, 150), v HK do 67,5 kg 280 (130, 150). Překonal několik desítek národních rekordů v kategoriích juniorů a mužů. Zasloužilý mistr sportu. Zemřel tragicky v nedožitých 60 letech.

František Nedvěď

Nováčková – Korčíanová Marie

(*17. 11. 1974)

Vzpírat začala v roce 1991 v Sokole Moravská Ostrava ještě pod příjmením Korčíanová. V průběhu své dlouhé sportovní kariéry startovala v dresu Ostravy, PSKO Praha a krátce hostovala v Bohumíně. Patří do trojice šampionek s rekordním počtem mistrovských titulů. Majka jich v letech 1992 – 2011 vybojovala čtrnáct! K tomuto množství je nutné připočíst federální titul z roku 1992 a dva tituly z kategorie Masters z let 2005 a 2008. V letech 2006, 2008 a 2009 v národních šampionátech žen obsadila 2. místa. Mezi prvním a posledním národním titulem žen uplynulo 20 let! V roce 2006 získala Zlatou činku nejlepší vzpěračky České republiky. Startovala 6x na mistrovství světa s nejlepším umístěním v roce 1996, kdy ve Varšavě obsadila v HK do 59 kg za výkon 170 (77.5, 92.5) šesté místo. Evropských šampionátů se zúčastnila 8x s nejlepším umístěním z roku 1995 (Beer Sheva), v HK do 59 kg bodovala na 6. místě s výkonem 165 (72.5, 92.5). V historických klubech „200“ a „100 kg“ si drží 14. místo za 225,805 Sb. a 11. místo za 105 kg v nadhozu. Oba výkony jsou z roku 1996. Je naší nejlehčí závodnicí s nadhozeným „metrákem“. Na ME v roce 2000 se jí 100 kg podařilo nadhodit při váze 57,2 kg! V kategorii žen a Masters překonala několik desítek národních rekordů.

Marie Korčíanová – Nováčková

Orság František

(*9. 4. 1953)

Jeden ze zakladatelů vzpěračského oddílu v Novém Hrozenkově (1983). Od začátku závodník, trenér a předseda. V minulosti startoval v TJ Gottwaldově. Aktivní závodník v kategorii Masters. V této věkové skupině vybojoval z ME-MS 2+4+4 medailí a 17 titulů mistra České republiky. Mimochodem, jeho manželka Marie má z ME-MS na svém kontě 26+2+1 medailí. V období (2000 – 2009) startovalo v dresu Nového Hrozenkova v ročním průměru nejvíce závodníků a závodnic (42) ze všech oddílů v ČR. V 1. lize mužů závodníci Nového Hrozenkova soutěžili v letech 1996 – 2004 a 2013 – 2014. V roce 2000 vybojovali bronzovou medaili. Družstvo žen 7x v letech 2005 – 2009 a 2013 – 2014 v lize zvítězilo. V 11 ročnících soutěží družstev dokázal Nový Hrozenkov mít současně v nejvyšší soutěži obě finální kategorie W+M. Juniorky zvítězily v roce 2009. Nejslavnější odchovanci Nového Hrozenkova se prosadili i v evropském a světovém měřítku. Dcera **Lenka Orságová – Kenisová**

reprezentovala Českou republiku v letech 1999 – 2016. Má za sebou 31 reprezentačních startů na ME-MS v juniorských a seniorských kategoriích s juniorskou medailovou bilancí 0+0+2. **Jiří Orság** měl svoji reprezentační premiéru v roce 2004 a má za sebou 40 reprezentačních startů, včetně třech účastí na olympijských hrách s medailovou bilancí 27 (5+10+12) napříč věkovými kategoriemi. Mezi jeho odchovance patří dalších osm závodnic a závodníků, kteří se zúčastnili vrcholných soutěží juniorských soutěží ME-MS. Zlatou činku ve finálních kategoriích žen a mužů nejlepších závodníků ČSV získala Lenka 10x (2005 – 2016) a Jiří 10x (2009 – 2021).

Mistr ČR Masters

Po soutěži s rodinou

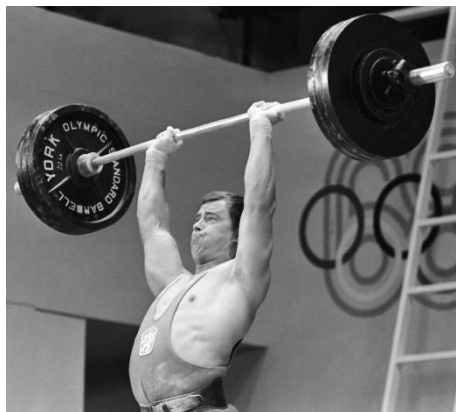

František Orság

Ország Vítězslav

(*21. 12. 1943 Nový Hrozenkov)

Nejdříve se věnoval skokům na lyžích a na dorosteneckém mistrovství Československa obsadil 4. místo. Vzpírat začal v době základní vojenské služby v Košicích u Karola Gumána (*1940 – †2012). Startoval v HK do 82,5 kg, 90 kg, 110 kg v dresu VSS Košice, TJ Gottwaldova a Bohumína. Mistr Československa 1966, 1968, 1969, 1971, 1972 jednotlivců a v letech 1968 – 1972 v družstvech. V období 1969 – 1972 byl hodnocen ve Zlaté čince vždy mezi první desítkou. Byl vynikající především v tahu soupažném. V HK do 90 kg drží dodnes rekord v tahu a v trojboji s výkony 162,5 kg a 477,5 kg. Překonal minimálně 24 československých rekordů v kategorii mužů.

Vítězslav Ország
na OH v Mexiku 1968

V tahu silou za hlavou vsedě dokázal 120 kg při 90 kg tělesné váhy. V reprezentaci zařazen v období 1966 – 1972. Na předolympijských hrách v Mexico-City (1967) obsadil v HK do 90 kg výkonem 452,5 kg 6. místo. Na olympijských hrách 1968 (Mexiko) obsadil v HK do 90 kg 8. místo s výkonem 462.5 (157.5, 130, 175). Na ME/MS startoval 5/2x s nejlepším výsledkem v roce 1969 (Varšava) 470 (160, 132.5, 177.5). Vedoucí trenér oddílu vzpírání ŽD Bohumín v letech 1978 – 1991. Pod jeho vedením v roce 1982 družstvo mužů vybojovalo ligový titul a dalších pět stříbrných umístění. Jeho svěřenci vybojovali 27x titul mistra ČSSR v kategorii mužů jednotlivců. Spolupodílel se na přípravě reprezentantů Antona Baraniaka, Bruna Matykiewiczze, Karla Prohla, Bořivoje Gospoše, Josefa Cichého, Jaromíra Rylka, Petra Hoduláka. První tři vybojovali na ME 14 medailí (1+4+9) a na MS 19 medailí (0+6+13). Osobní rekordy 487,5 (165, 141.5, 187.5) z různých soutěží. Držitel odznaku elitního vzpěrače FIH. Mistr sportu a trenér 1. třídy.

Otáhal Zdeněk

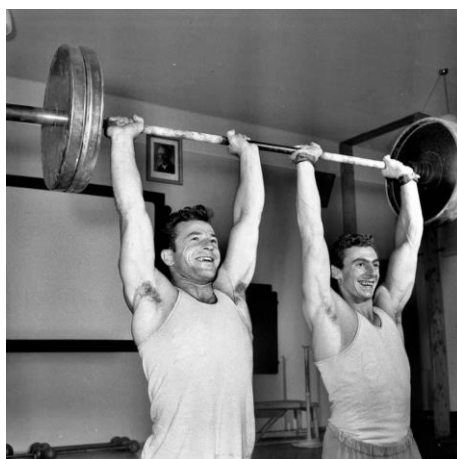
(*31. 1. 1936 Benešov okr. Blansko – †1. 7. 2004 Plzeň)

IN MEMORIAM

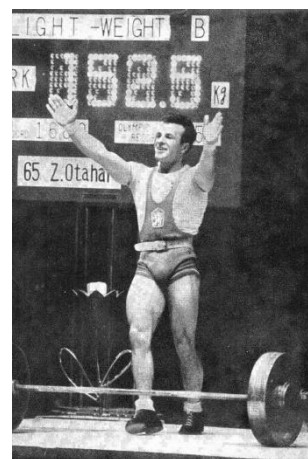
Zdeněk se stal prvním reprezentantem z bohumínské „dílny“. V únorovém čísle „Vzpírání – Zápas – Jiu-jitsu“ (1952) se dovídáme, že hutnický učeň Zdeněk Otáhal z Bohumína byl jedním z nejchápavějších žáků na SHM (Sportovní hry mládeže) v zápase. „Hned každý chvat obratně a technicky provedl. Startoval v HK do 60 kg a jistě o něm ještě uslyšíme“. V době zařazení do reprezentačního družstva byl již členem prestižní Dukly Plzeň, kde v závěru své sportovní kariéry se dotáhl na hodnost nadpraporčíka. Při svém prvním startu na mistrovství Evropy a světa ve Varšavě v roce 1959 obsadil v HK do 67,5 kg 4/6. místo za výkon 350 (112.5, 102.5, 135). Následující rok byl rokem olympijským. Nominační soutěží se stalo mistrovství Evropy v Miláně a Zdeněk zde vybojoval svoji první medaili z vrcholných soutěží.

Zdeněk Otáhal mis. ČSSR
Bohumín 1965

Zdeněk Otáhal a Hans Zdražila
Nejlepší vzpěrači 60 let

Zdeněk Otáhal
OH Tokio

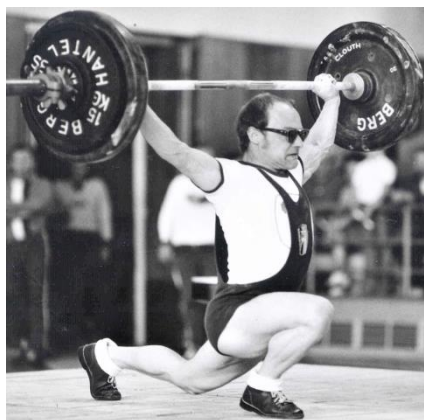
V HK do 67.5 kg obsadil 3. místo a výkonem 355 (110, 107.5, 137.5) se nominoval do olympijského družstva vzpěračů v Římě. Zdeněk zde obsadil v HK do 67,5 kg dělené 7. místo 362.5 (115, 107.5, 137.5). Vrcholem jeho kariéry se staly olympijské hry v Tokiu (1964). Páté místo za 400 (130, 117.5, 152.5), ale zůstalo ve stínu senzačního vítězství Hanse Zdražily. Olympiáda v Tokiu byla první, která byla zároveň mistrovstvím světa (1964 – 1984). Před OH se v Moskvě konalo ME. Zdeněk zde

vybojoval zatím své nejlepší umístění. V lehké váze obsadil 2. místo za 375 (120, 115, 140). Nejlepšího výkonu v trojboji dosáhl na mistrovství světa v Teheránu (1965), kde obsadil 4. místo za 405 (130, 122.5, 152.5). Svoji bohatou reprezentační kariéru končil v roce 1968 startem na ME v Leningradu. Na ME startoval 9x, na MS 6x a na OH 2x. Na ME vybojoval 0+1+2 medaile v olympijském trojboji. Medaile za jednotlivé disciplíny se začaly udělovat oficiálně v roce 1969, na ME-MS ve Varšavě. V letech 1960 – 1966 se minimálně 5x umístil v jednotlivých disciplínách na medailové pozici. Osobní rekordy v HK do 67,5 kg 405 (130, 122.5, 152.5). Titul mistra Československa vybojoval v letech 1960 – 1967 celkem sedmkrát. Mistr sportu (1961), Zasloužilý mistr sportu (1964), držitel odznaku elitního vzpěrače FIHC. Překonal minimálně 50 národních rekordů v kategorii mužů.

Pachol Boleslav

(*10. 5. 1948 Karviná)

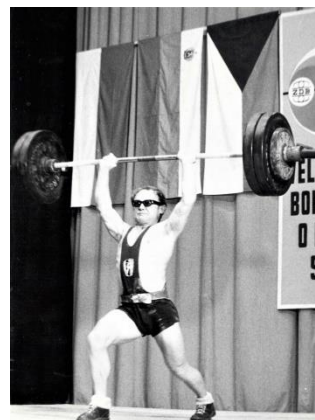
Startoval v HK do 52 kg a 56 kg v dresu Baníku Havířov. Zasloužilý mistr sportu. Mistr ČSSR v letech 1970, 1974, 1975, 1976. Reprezentoval v letech 1970 – 1976. V tomto období byl pravidelně vyhodnocován v anketě „Zlatá činka“, ve které se umísťoval do 10. místa. Překonal mnoho národních rekordů v HK do 52 kg v kategorii mužů. V trojboji 5x, začal na 262.5 a skončil na 290 kg (1970 – 72). Osobní rekordy v HK do 52 kg 220 (97.5, 125); HK 56 kg 230 (100, 130) z různých soutěží. Start na olympijských hrách v Montrealu byl vrcholem jeho poměrně krátké reprezentační kariéry. V „mušce“, jak se říkalo nejnižší HK do 52 kg, obsadil 7. místo za 217.5 (95, 122.5). Na ME v roce 1972 v Konstantě v Rumunsku skončil v HK do 52 kg v trhu na 3. místě s výkonem 95 kg.

ME-MS Moskva 1975

Boleslav Pachol

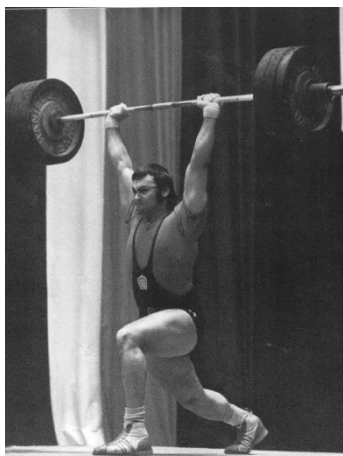
OH Montreal 1976

Na mistrovství Evropy startoval 6x s nejlepším umístěním v roce 1973 (Madrid), kde s výkonem v HK do 52 kg 210 (90, 120) vybojoval bronzovou medaili. Na mistrovství světa startoval 3x s nejlepším umístěním v roce 1975 (Moskva), kde opět v HK do 52 kg obsadil 6. místo s výkonem 217.5 (97.5, 120). Na ME Masters v roce 1996, které se konalo v Havířově, vybojoval v HK do 54 kg 3. místo za 122,5 (52.5, 70). Bolek až do svého odchodu do důchodu pracoval jako zámečník na dole 9. Květen v Horní Suché u Havířova. Člen Síně slávy SKV Baníku Havířov. (Foto č. 1 a 3 Bruce Klemens)

Pásztor Ladislav

(*5. 8. 1953)

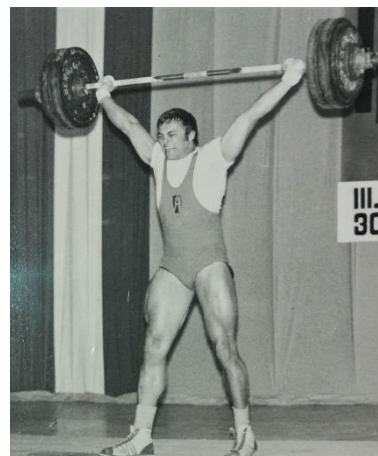
Začal se vzpíráním ještě v Lokomotivě Štúrovo pod vedením legendárního trenéra Miloše Zelinky koncem 60 let. Již v roce 1970 zvítězil v HK do 75 kg na mistrovství Československa dorostu za 315 (95, 95, 125). O rok později své vítězství zopakoval v HK do 82,5 kg s 345 (105, 105, 135). Základní vojenskou službu si odsloužil v Dukle Banská Bystrica, v jejímž dresu zvítězil v HK do 90 kg na mistrovství Československa juniorů za 280 (120, 160). Ve svém juniorském čase byl platným členem Československé reprezentace a zúčastnil několika mezinárodních turnajů. Namátkou Turnaje olympijských nadějí v Severní Koreji a Turnaje spřátelených armád v Trenčíně, poháru Družby v SSSR atd. Po skončení (ZVS) přestoupil do ligového družstva Baníku Havířov, kde se stal platnou ligovou posilou. V roce 1976 obdržel čestný titul Mistra sportu. Poměrně brzy přešel na trenérskou dráhu. Začínal v Tréninkovém středisku mládeže (TSM), kde vykonával funkci vedoucího trenéra (1981 – 1989). Svěřenci Imrich Rusnyák, Miloš Papšík, Dalibor Klimša, Josef Brázda, Milan Spílák a několik dalších se probojovali do juniorské reprezentace.

Ladislav Pásztor

Zleva P. Ivanič, M. Skleničková, J. Orság, S. Hertlová, K. Kučera, P. Petrov, L. Pásztor

Ladislav Pásztor

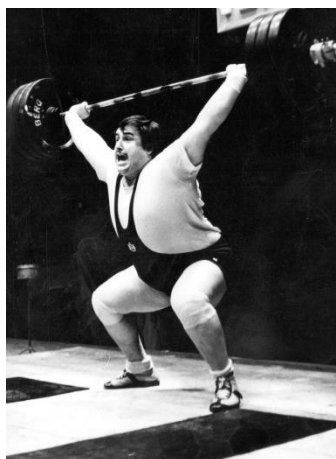
Imrich Rusnyák vybojoval v letech 1983 – 1986 na ME juniorů celkem sedm medailí, z toho dvě ve dvojboji. Bronz v Lignanau (1984) v HK do 52 kg 227. (100, 127.5) a stříbro v Donaueschingenu (1986) v HK do 56 kg za výkon 242.54 (105, 137.5). Miloš Papšík v roce 1987 v Bělehradě skončil v HK do 56 kg na bronzovém stupni za 230 (100, 130). V roce 1986 absolvoval tříletou trenérskou školu na FTVS Jana Ámose Komenského v Bratislavě. Juniorskou reprezentaci měl na starosti v letech 1982 – 1988. Ve funkci asistenta trenéra seniorů působil nejdříve v letech 1989 – 1990 a od roku 2011 je stálým asistentem vedoucího reprezentačního trenéra Pavla Ivaniče pro kategorie žen, mužů a juniorů. Velmi důležitou prací pro Československý a posléze Český svaz vykonává ve funkci styčného důstojníka s Mezinárodní vzpěračskou federací (IWF). Na této frontě spolupracuje již 35 let. Významnou měrou se spolupodílel na zisku divoké karty pro našeho reprezentanta na OH 2008 (Peking). Od roku 2005 zastává v Českém svazu vzpírání funkci předsedy Mezinárodní komise. Pracoval v organizačních výborech pro ME Masters v Havířově (1996), MS juniorů a juniorek opět v Havířově (2002) a MS juniorů v Praze (2007). Ve funkci trenéra nebo kongresmana se zúčastnil 12x mistrovství Evropy a 16x mistrovství světa. V letech 1982 – 2004 členem výboru SKV Baníku Havířov. Od roku 2014 působí ve výboru

v momentálně nejprogressivnějším Sportovním klubu vzpírání Oty Zaremby v Horní Suché a pokračuje ve funkci asistenta reprezentačního trenéra. Člen Síně slávy SKV Baníku Havířov.

JUDr. Pavlásek Petr

(*31. 1. 1947 České Budějovice – †3. 1. 2023 Týn nad Vltavou)

Startoval v HK +110 kg za RH Praha, trenér Jaromír Kapal. Později spolupracoval s Václavem Peterkou a Antonínem Drešlem. Zasloužilý mistr sportu (1975). Reprezentoval v letech 1968 – 1976. V tomto období se pravidelně umísťoval v anketě „Zlatá činka“ ČSV v první desítce. V premiérové anketě Zlatá činka v roce 1969 se umístil na 2. místě za Ondřejem Hekelem. Stal se 5x mistrem ČSSR (1969, 1970, 1971, 1972, 1976). Původně lehký atlet (koule). Do vzpírání vstoupil ve svých 18 letech. První závodník ČSSR nadhazující 200 kg, první závodník, který se dostal přes 500 kg v trojboji v ČSSR (při utkání RH Prahy ve Francii v roce 1969). Opět první byl při překonání hranice 400 kg, které zvládl na ME v roce 1976 výkonem 402,5 (180, 222.5). Překonal několik desítek národních rekordů.

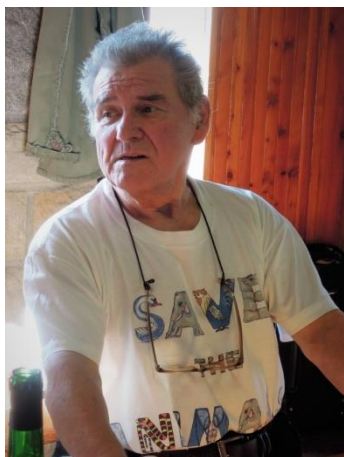
JUDr. Petr Pavlásek

Ve dnech 6. – 13. 12. 1975 reprezentoval Evropu na utkání Amerika: Evropa v Montrealu (367.5 kg) a v Gettysburgu. V listopadu 1974 startoval v londýnském Crystal Palace na turnaji nejlepších světových supertěžkých vah a výkonem 375 (165, 210) skončil na 5. místě. V roce 1970 skončil na ME na 6. místě 522.5 (180, 155, 187.5). Pokud bychom startovali na MS v USA v tomtéž roce, měl zde Petr reálnou šanci za výkon z ME či mistrovství ČSSR na získání medaile ve dvojboji. Stejná situace vznikla v následujícím roce, kdy se konalo MS v Limě. Zrušením tahu soupažného vešly do historie rekordy ČSSR v HK +110 kg v tahu a v trojboji s výkony 192,5 kg a 557,5 kg. V trojboji v HK +110 kg překonal 16x rekord v rozsahu 485 – 557,5 kg (1969 – 1972). Na ME startoval 6x s nejlepším umístěním v roce 1976 (Berlín). Čtvrté místo s výkonem 402.5 (180, 222.5), je také jeho nejlepší výkon ve dvojboji. Na MS startoval 6x s nejlepším umístěním v roce 1974 (Havana), kdy obsadil 4. místo s výkonem 375 (165, 210). Startoval na OH v letech 1972 (Mnichov) kde obsadil 6. místo v HK +110 kg výkonem 557,5 (192,5, 165, 200) a na 1976 (Montreal) v HK +110 kg s výkonem 387,5 (172,5, 215). Na OH 1976 obsadil původně 6. místo a v trhu v rámci mistrovství světa vybojoval bronzovou medaili, vzápětí však byl diskvalifikován. Po skončení aktivní činnosti vystudoval právnickou fakultu a několik let pracoval ve svazových funkcích. (Foto č. 1 a 3 Bruce Klemens).

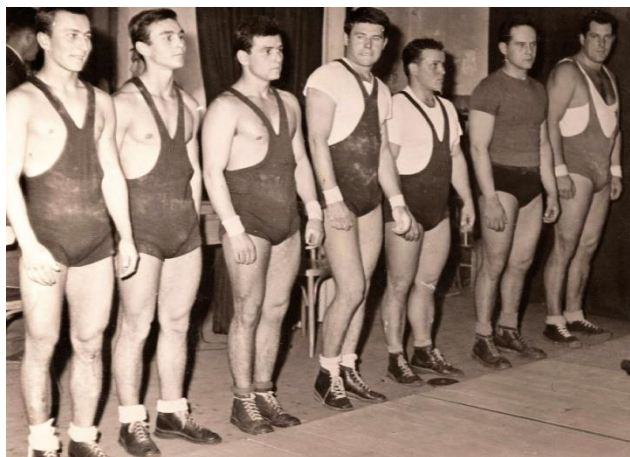
PaedDr. Pavlík Ivo

(*2. 4. 1941 ve Starém Bohumíně – †20. 11. 2013 v Bohumíně)

Ivo se věnoval vzpírání v Bohumíně od roku 1955. Ke vzpírání se dostal díky takzvaným „Vzpěračských čtvrtkům“, které v sezoně 1955 – 1956 pořádaly oddíly Ostravy a Bohumína. Pravidelná severomoravská soutěž, která zároveň sloužila k náborům mladých do vzpěračských oddílů. Po skončení aktivní sportovní činnosti se věnoval metodické a trenérské práci v oddíle vzpírání ŽD Bohumín a v Československém svazu vzpírání. Byl absolventem pedagogické fakulty v Ostravě a FTVS UK v Praze. Své bohaté praktické a teoretické zkušenosti využíval ve funkcích trenéra mládeže, reprezentačního trenéra dorostu a později juniorů ČSSV. Po tříletém vědeckém výzkumu vlivu vzpěračského tréninku na dětský organizmus, který vedl, povolila Lékařská komise ÚV ČSTV v roce 1973 zavedení žákovské kategorie do vzpírání. Koncem 70 let vedl ligové družstvo TJ ŽD Bohumín. Pracoval v metodické komisi ČSSV. Byl spoluautorem učebních textů pro trenéry III. třídy (1974). Působil několik volebních období v Československém a Českém svazu vzpírání. Ve funkci profesionálního trenéra OS MV v Praze působil v letech 1995 – 1998. V této době se spolupodílel na přípravě reprezentace České republiky. Byl zaměstnán v ŽD Bohumín, kde pracoval na výchově kádrů, později se stal ředitelem Středního odborného učiliště strojírenského v Bohumíně. Po ukončení pracovního poměru v Bohumíně se stal zástupcem ředitele ZŠ v Bruntále, kde založil lehkootletický oddíl.

PaedDr. Pavlík Ivo

Postup Bohumína do I. ligy 1964: zleva Krywult, Foltyn, Pavlík, Mišák, Šimek, Kolton, Dluhoš

Peterka Václav

(*10. 9. 1932 – †22. 11. 2006)

IN MEMORIAM

Dlouholetý funkcionář našeho vzpírání, trenér 1. třídy a mezinárodní rozhodčí. Václav začínal se vzpíráním na přelomu 40 a 50 let v tehdejší Sokolu Vinohrady. V letech 1957, 1958, 1961 pod hlavičkou Spartak Praha Stalingrad získal se svými svěřenci ve funkci trenéra titul mistra Československa družstev mužů. Do funkce hlavního trenéra RH Praha nastoupil v roce 1966. V letech 1969, 1975 si tituly zopakoval již jako trenér RH Praha. Poslední titul pomohl získat v roce 1991 Olympu Praha. V letech 1957 – 1963 vedl seniorskou reprezentaci ČSR a ČSSR. V této funkci se zúčastnil olympijských her v roce 1960, které se konaly v Římě. Trenérsky pracoval s Hansem Zdražilou, Václavem Syrovým, Václavem Pšeničkou, Zdeňkem Srstkou,

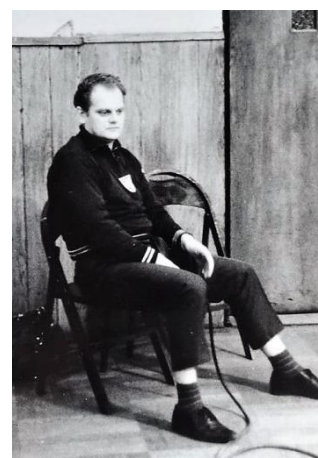
Antonínem Babinským a Zdeňkem Otáhalem. V pozdějších letech s Rudolfem Strejčkem, Petrem Pavláskem, Janem Helebrantem, Waldemarem Linderem a mnohými dalšími. Několikrát převzal zodpovědnost za juniorskou reprezentaci ČSSR a ve funkci vedoucího trenéra působil na 1. ME-MS juniorů, které se konalo v roce 1975 ve Francii. Pracoval ve funkci asistenta reprezentačního trenéra Antonína Drešla, Emila Brzósky a později Františka Škardy. Střediskem vrcholového sportu RH Praha a PSKO Praha prošlo za jeho působení ve funkcích vedoucího trenéra a náčelníka desítky vynikajících vzpěračů, za všechny jmenujme dalšího olympijského vítěze Otu Zarembu, juniorské mistry Evropy a světa Jiřího Zubrického, Petra Hudečka, ale také Miloše Čierníka, Lubomíra Vymazala, Lubomíra Studničku. Velmi krátce řečeno, Václav se jako trenér a funkcionář podílel na výchově několika vzpěračských generací a nesmazatelně se zapsal do naší historie. V různých svazových funkcích pracoval v letech 1952 – 2000.

Václav Peterka

OH Řím 1960, zleva: Syrový, Poula, Srstka, Peterka, Otáhal

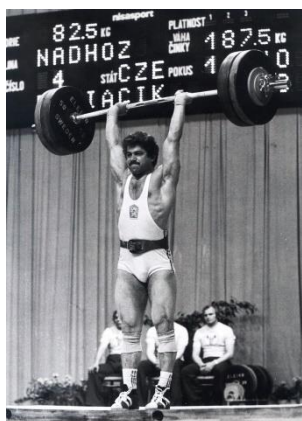

Václav Peterka

Poliačik Dušan

(*11. 2. 1955 Dobroč)

Vzpírat začal ve Zlaté na Sokolovsku v lednu roku 1972 u trenéra Horsta Leonarda. O rok později přešel k Janu Vondrákovi. Závodní kariéru prožil v Sokolově a v RH Praze. V roce 1973 utrpěl dvě vážná zranění kolenou, která si vyžádala operační zákrok.

Dušan Poliačik
ME 1978Blagoj Blagojev, Jurik Vardanian, Dušan Poliačik
OH Moskva 1980Dušan Poliačik
MVC Bohumína 1977

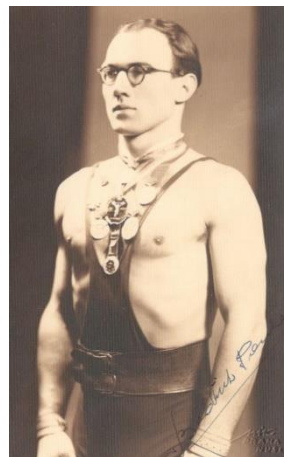
Základní vojenskou službu absolvoval v RH Praha pod vedením trenérů Václava Peterky, později Antonína Drešla. Mistr ČSSR v letech 1977 – 1981 (5x). Na olympijských hrách v Moskvě (1980) v HK do 82,5 kg vybojoval bronzovou medaili s výkonem 367.5 (160, 207.5). Zároveň s olympijským bronzem bral i bronz za mistrovství světa, které bylo součástí OH. Překonal 2x olympijský rekord v nadhozu výkony 205 a 207,5 kg. Na evropských šampionátech ve Varně (1979) a v Lille (1981) vybojoval dvojbojové medaile. Na světových šampionátech 1979 (Saloniky), 1980 (Moskva) a 1981 (Lille) byl bronzový s nejlepším výsledkem v Moskvě a Lille 367.5 (157.5, 210). Všechny medailové starty absolvoval v HK do 82,5 kg. V reprezentaci startoval v letech 1977 – 1981. Vítěz ankety Zlatá činka v roce 1979. V roce 1983 emigroval do Německa a žije ve Frankfurtu nad Mohanem. V tabulce nejlepších vzpěračů historie našeho vzpírání je zařazen s 441 Sb. Jeho nejlepší výsledky 370 (160, 210). Vynikal v nadhozu, ve kterém vybojoval 2x stříbrnou medaili na mistrovství světa (v letech 1980, 1981 za 207,5 kg a 210 kg) a jedno stříbro na mistrovství Evropy (210 kg v roce 1981). Celkem na ME-MS-OH vybojoval 10 medailí. Zasloužilý mistr sportu.

Poula Bedřich

(*17. 11. 1917 Linec – †5. 4. 1994 Praha)

IN MEMORIAM

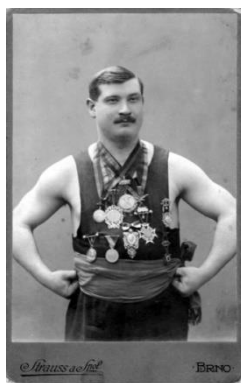
Vzpírání se začal věnovat v roce 1933 v ČAK Královské Vinohrady. V roce 1945 se stal mistrem ČSR v HK do 82,5 kg. Na prvním poválečném MS v Paříži skončil v HK do 82,5 kg výkonem 267,5 kg (75, 82,5, 110) na 15. místě. Aktivně závodil do roku 1951. V letech 1953-1958 se stal reprezentačním trenérem a v roce 1956 vedl na OH v Melbourne našeho jediného závodníka Václava Pšeničku ml. Tam byl zvolen na své první funkční období do předsednictva IWF. V letech 1958 – 1978 vykonával funkci předsedy svazu vzpírání a byl členem pléna ÚV ČSTV. Od roku 1979 do roku 1983 zůstal ve funkci člena předsednictva ČSV. Na kongresu před OH v Římě v roce 1960 byl zvolen do funkce Viceprezidenta IWF a tuto funkci vykonával do roku 1984. V letech 1970-1982 vykonával funkci prezidenta technické komise IWF. V roce 1969 byl spoluzakladatelem Evropské vzpěračské federace (EWF) a zároveň se stal do roku 1977 Viceprezidentem této organizace. Byl držitelem průkazu trenéra 1. třídy a mezinárodním rozhodčím 1. třídy. Ve své funkcionářské kariéře se zúčastnil OH v letech 1956 (Melbourne), 1960 (Řím), 1964 (Tokio), 1968 (Mexico), 1972 (Mnichov), 1976 (Montreal), 1980 (Moskva), všech evropských a světových šampionátů v letech 1953 – 1980. Byl účastníkem cyklistické jízdy mladých sportovců na OH v roce 1936 do Berlína. V té době byl členem cyklistického oddílu A. C. Sparta, kde dosáhl seniorské licence. Řídil ve funkci technického inspektora vzpěračské soutěže na OH 1972, 1976, 1980. V roce 1958 udělila IWF Bedřichu Poulvi Zlatou medaili za rozvoj vzpěračského sportu. V roce 1966 mu udělil finský prezident Urho Kekonen Zlatý kříž za rozvoj mezinárodního sportu. Mimo jiné dále získal v roce 1974 čestnou medaili IWF za rozvoj světového vzpírání, v roce 1976 se stal čestným předsedou EWF s právem nosit Zlatou medaili EWF, v roce 1980 Zlatý čestný odznak IWF. V roce 1984 na kongresu před OH v Los Angeles ač nepřítomen, byl zvolen čestným doživotním Viceprezidentem IWF. V roce 1985 z rukou předsedy MOV Juana Antonia Samaranche převzal Stříbrný olympijský řád. Připravil cestu do EWF a IWF Ing. Jaromíru Vítkovi.

Bedřich Poula

Preiss Eugen IN MEMORIAM

Na mistrovství Evropy, které se v roce 1913 konalo v Brně, obsadil v HK +82,5 kg 3. místo za výkon 347,5 kg. Eugen Preiss byl brněnský Němec, který bydlel v Brně – Juliánově. V průběhu 2. Světové války narukoval do wehrmachtu a padl na frontě v Bělorusku. V některých historických přehledech byl uváděn jako Němec. V roce 2009 se mi přihlásil pan Petr Přibil z Brna, který nám poskytl základní informace o svém prastrýci. Jeho další výsledky nejsou známi. Byl registrován v německém klubu Türk Brno, který byl členem Německého svazu těžké atletiky v ČSR (Deutscher Hauptverband). Vzájemné sportovní styky mezi ČSTA (Československý svaz těžké atletiky) a NSTA byly řídké. Více bychom se dočetli ze sportovních rubrik z dobového brněnského a německy psaného tisku.

Eugen Preiss

Proft Václav

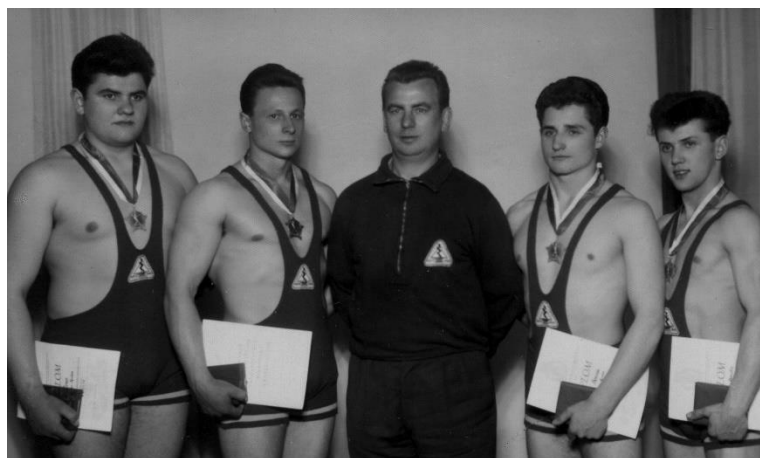
(*19. 2. 1943 – †18. 1. 2019)

Od mládí se věnoval sportu a to konkrétně lehké atletice. V tomto sportu trénoval především vrh koulí, která mu dodala potřebné fyzické předpoklady pro vzpírání. Od roku 1961 se již plně věnoval činkám a dostal se dokonce do širšího kádrů reprezentace ČSSR. V letech 1961 – 1963 se stal mistrem ČSSR dorostu a juniorů. Základní vojenskou službu absolvoval v Dukle Plzeň. Problémy se zády přerušily jeho přípravu a po letech mu byla diagnostikovaná Bechtěrevova nemoc, která ukončila

slibnou sportovní kariéru na samém začátku. Nicméně ho tento sport natolik okouznil, že nedokázal nebyť blízko vzpěračských prken. Dal se tedy na trenérskou dráhu a v tomto směru si dokázal vydobýt respekt napříč republikou. Díky svému přátelskému přístupu dokázal přilákat a vychovat spoustu talentů, kteří pak reprezentovali naši zemi v zahraničí. Za všechny jmenujme juniorského mistra Evropy a světa, juniorského světového rekordmana, dvojnásobného olympionika Jiřího Zubrického (Soul/1988 + Barcelona/1992) a Petra Sobotku, juniorského mistra Evropy a účastníka olympijských her v Sydney (2000). Jeho odchovanci se zúčastnili 85x ME-MS-OH-MEJ-MSJ, na kterých vybojovali celkem 27 medailí (11+6+10) a překonali 6x světový juniorský rekord. Jiří Zubrický se stal v roce 1984 juniorským mistrem světa, Petr Sobotka v roce 1991 juniorským mistrem Evropy do 16 let a v roce 1995 juniorským mistrem Evropy do 20 let. Několik volebních období pracoval v různých komisích ve Výkonné radě ČSV.

Václav Proft

Dorost Slovanu Teplice 1961

Zleva: Jaroslav Rous, Václav Proft, Karel Mařha,
Jindřich Beran, Stanislav Douša

Prohl Karel

(*24. 12. 1947 Loket nad Ohří)

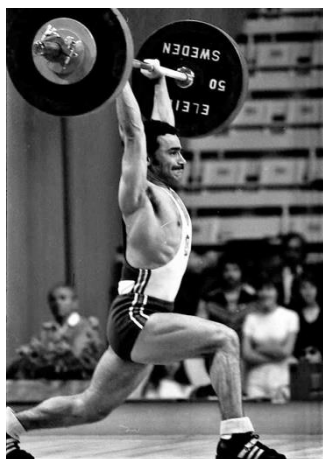
Startoval v HK do 56 kg a 60 kg v dresu Lokomotivy Cheb, Sklounion Teplice, Dukly Plzeň, Dukly Banská Bystrica, ŽD Bohumín s hostováním v Sokolu Těšovice, Škody Rotava a Barbell Clubu v Praze. V reprezentaci Československa v letech 1966 – 1978. Překonal celkem 231 národních rekordů (25x M18, 25x M20, 56x M, 125x MM). Mistr Československa v HK do 56 kg a 60 kg v letech 1967 – 1982 (11x), mistr České republiky v HK 60 kg a 67,5 kg v letech 1969 – 1982 (11x), mistr ČR Masters v letech 1988 – 2021 (33x). Osobní rekordy: HK do 56 kg 257,5 (115,5, 143,0), v HK do 60 kg 270 (118,5, 153,0). V letech 1970, 1973, 1974, 1975, 1978 vítěz ankety „Zlatá činka“ o nejlepšího vzpěrače Československa. V roce 1978 v anketě nejlepších sportovců ČSSR obsadil 10. místo. Na ME-MS vybojoval 2+5+11 medailí. V roce 1976 se stal v Berlíně mistrem Evropy v trhu výkonem 112,5 kg v HK do 56 kg, v roce 1978 se stal v Havířově mistrem Evropy v nadhozu výkonem 142,5 kg v HK do 56 kg. Startoval na OH v Montrealu v roce 1976.

V letech 1979 – 2000 trenér oddílu ŽD Bohumín. Ve svazových funkcích zhruba v letech 1986 – 2015. Předseda Reprezenační komise ČSV, místopředseda ČSV a předseda komise Masters. Čestný místopředseda ČSV (2015). V letech 1989 – 2018

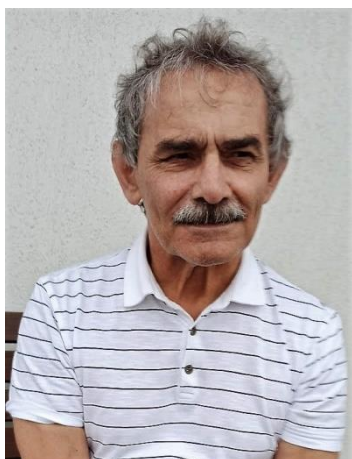
18x mistr Evropy, 16x mistr světa, 4x vítěz World Master Games (1989, 2002, 2009, 2017), vítěz European Masters Games 2011, medailová bilance 39+7+2, světový rekordman 43x, vše v kategorii Masters.

Autor několika publikací z historie vzpírání. 110 a 115 let vzpírání v Čechách (2004, 2008), Střípky z historie vzpírání (2016), Almanachu Masters (2000, 2007, 2015), Historie vzpírání na olympijských hrách I+II. díl (2017), Almanachu vzpírání ČSV 2008 – 2017 (2018), Historie vzpírání I+II. díl (2021), Memorabilie vzpírání (2022) a několika klubových tisků. V letech 1999 – 2022 spoluautor Ročenek ČSV. Přednáší historii vzpírání na kurzech trenérů ČSV. V roce 2016 byl ČSV pověřen redakcí webových stránek ČSV, na kterých publikoval od jejich založení v roce 2000. Stojí za realizací kategorie mladších žáků do soutěžního systému ČSV. Založil ligu Masters. Zpracoval podmínky k přijetí a prosadil Sín slávy ČSV. Zasloužil se o adopci hrobu zakladatele vzpírání v Čechách Fridolína Hoyera Českým svazem vzpírání.

Člen „HALL of FAME“ EWF + IWF Masters a ČSV. Zasloužilý mistr sportu, trenér 1. třídy. Držitel odznaku elitního vzpěrače FIH. Při oslavě 100. výročí vzniku vzpírání v Čechách (1993), byl zařazen mezi 10 nejlepších vzpěračů historie Československa. Vzpírání se věnovali i jeho synové Karel (založil web ČSV) a Pavel, který v roce 1996 reprezentoval na MEJ-MSJ. Manželka Ludmila je členkou Hall of Fame EWF Masters. V této kategorii vybojovala 9x titul na ME, 3x na MS a 2x zvítězila na WMG (2002, 2009).

Mistrovství Evropy
1978 Havířov

Karel Prohl
2022

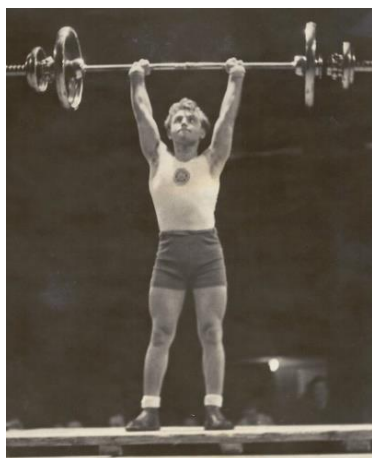
World Masters Games
2017 Auckland

Pšenička Václav jr.

(*14. 5. 1931 Praha – †31. 12. 2015 Praha)

Startoval v HK do 75 kg, 82,5 kg a 90 kg v dresu Sokola Vinohrady, ATK Praha, ÚDA Praha, Spartaku Praha Stalingrad a Slavoj Vyšehrad. Reprezentoval v letech 1950 – 1963. V letech 1950 – 1961 se stal v nepřetržité řadě 12x mistrem ČSR. Na ME startoval 9x s nejlepším výsledkem v letech 1953 a 1955, 1956, 1957, kdy obsadil 2. místa. Na MS startoval 7x s nejlepší umístěním v letech 1954, 1958 a 1959, kdy obsadil shodně 4. místa. Na OH v roce 1952 (Helsinky) obsadil 11. místo v HK do 75 kg za výkon 350 (100, 107,5, 142,5) a v roce 1956 (Melbourne) 6. místo v HK do 82,5 kg za výkon 400 (125, 120, 155). Na mistrovství Evropy vybojoval v olympijském trojboji 0+4+3, celkem 7 medailí. Na „Evropě“ dokázal vybojovat medaile ve třech

hmotnostních kategoriích – 75 kg (1953), 82,5 kg (1954 – 1957, 1959) a 90 kg (1958). Nikdo před ním ani po něm to zatím u nás nedokázal. Jeho výkonnost potvrzuje fakt, pokud by se v 50 letech předávali medaile i za jednotlivé disciplíny, vybojoval by jich na ME 2+6+10. V roce 1960 mu byl udělen jako prvnímu vzpěrači titul Zasloužilý mistr sportu. Nejlepší výkon v HK do 90 kg 417,5 (135, 122,5, 161) v roce 1958. V letech 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959 nejlepší vzpěrač ČSR. Jen v olympijském trojboji překonal ve třech HK 31 národních rekordů. Celkem má na svém kontě minimálně 63 národních rekordů v kategorii mužů. U příležitosti 100. let organizovaného vzpírání v Českých zemích (1993) byl zařazen mezi desítku nejlepších vzpěračů naší historie. Ve své době světově uznávaný technik. Ve funkci trenéra pracoval v oddílech Slavoj Vyšehrad a Bohemians Praha.

I. liga
čtyřicátá léta

Václav Pšenička jr.
2003

Mezistátní utkání
ČSR: Maďarsko 1950

Pšenička Václav

(*26. 10. 1906 Praha – †25. 9. 1961 Praha)

IN MEMORIAM

Startoval v HK do 82,5 kg a nad 82,5 kg v dresu K. A. Žižkov Praha, S.K.E.P. Praha, ATK Stráže bezpečnosti Praha a K. A. Bivoj Žižkov. Jeden z našich nejlepších vzpěračů historie. Spolu s Jaroslavem Skoblou jediní držitelé dvou olympijských medailí. V letech 1926, 1929 – 31, 1934 – 1937 a 1940 nejlepší vzpěrač ČSR. Během své bohaté sportovní kariéry překonal několik desítek národních rekordů. V roce 1934 se stal prvním držitelem ceny Dr. Jiřího Stanislava Gutha-Jarkovského, která mu byla udělena za titul mistra Evropy. Cenu uděloval Národní Olympijský výbor a dodnes patří mezi nejcennější sportovní trofeje u nás. V letech 1926 – 1943 zvítězil 15x na národním šampionátu. Na mistrovství Evropy startoval 5x s nejlepším výsledkem v roce 1934 v Ženevě. V HK +82,5 kg zvítězil s výkonem 385 (120, 120, 145). Na mistrovství světa startoval pouze v Paříži v roce 1937, s výkonem 405 (120, 125, 155) vybojoval stříbrnou medaili. Na ME vybojoval další dvě medaile, v roce 1929 (Vídeň) stříbro a v roce 1935 (Paříž) bronz. V letech 1922 – 1938 se mistrovství světa konalo pouze 4x (1922, 1923, 1937, 1938) a mistrovství Evropy v letech 1921 – 1939 jen 8x (1921, 1924, 1929, 1930, 1931, 1933, 1934, 1935). Celá tehdejší generace vzpěračů tím byla ochuzena o další potencionální úspěchy. Je trojnásobným olympionikem. Na OH v roce 1928 (Amsterdam) obsadil v HK do 82,5 kg 4. místo 335 (100, 105, 130). V Los Angeles (1932) obsadil 2. místo za 377.5 (112.5, 117.5, 147.5). V Berlíně (1936) stříbrnou medaili obhájil s výkonem 402.5 (122.5, 125, 155). Vytvořil tři světové

rekordy, v HK do 82,5 kg v soupažném tahu 110 kg, 111 kg (1928), HK + 82,5 kg olympijský trojboj 407,5 kg (1936). Během startů na OH také překonal devět olympijských rekordů: HK do 82,5 kg v tahu 100 kg, v trojboji 335 kg (1928), HK +82,5 kg trh 110 kg, 115 kg, 117,5 kg, trojboj 377,5 kg (1932), HK +82,5 kg v trhu 122,5, kg, 125 kg, v nadhozu 155 kg (1936). Osobní rekordy v HK do 82,5 kg 357.5 (111, 109, 140); v HK +82,5 kg 407.5 (127.5, 125, 155). Společně se synem Václavem mají na svém kontě pět startů na olympijských hrách. Dvojice otec a syn v reprezentaci se ve sportu opakuje poměrně často, ale výsledky Pšeničků jsou naprosto unikátní. Protože byl zaměstnán v Dopravních podnicích města Prahy, byla v roce 2016 po něm na jeho památku pojmenována tramvaj.

Václav Pšenička

Ing. Roman Milan
 (*21. 2. 1942 - †22. 4. 2010)
 IN MEMORIAM

Jmenovaný byl dlouholetým členem Sportovního klubu vzpírání Baník Havířov. Do tohoto klubu vstoupil v roce 1970. V roce 1973 byl zvolen do Výkonného výboru Baníku do funkce místopředsedy. Tuto funkci vykonával do roku 2002. Vzhledem k mimořádným organizačním schopnostem byl nápomocen především při organizaci mezinárodních soutěží pořádaných v Havířově. Nechyběl ani při soutěžích pořádaných v rámci naší republiky. Po úspěších v pořádání soutěží, kde se velice osvědčil, přišel rok 1975-76, kde se rozhodovalo o uspořádání ME mužů. Byl zvolen organizační výbor, ve kterém zaujal velmi zodpovědnou funkci organizačního pracovníka. Velká zásluha mu patří za postavení haly vzpírání v Havířově, která po vystavení v rekordním čase sloužila jako rozvíčovna při samostatném ME mužů v Havířově. Celou akci zajišťoval při jednáních na nejvyšších státních i sportovních orgánech v Praze, konzultoval s představiteli města Havířova a patronátního podniku Dolu 9. květen. Byl velice oblíben jak v klubu, tak v organizačním výboru ME, ve kterém byli i osvědčení funkcionáři, např. předseda OV ME František Vystavěl (primátor města Havířova), místopředseda ředitel Dolu 9. květen Ing. Antonín Macura, předseda svazu vzpírání Bedřich Poula, redaktor ČTK Milan Ambroz a další, kteří byli zárukou zdárného průběhu dosud nejvýznamnější sportovní akce ve městě Havířově. Ing. Roman zůstal v klubu i další léta místopředsedou a zůstal styčným pracovníkem mezi klubem a patronátním podnikem Důl 9. květen, kde pracovali reprezentanti republiky i oddílu.

I díky vytvořeným podmínkám na patronátním podniku a v oddíle došlo ke sportovnímu vyvrcholení na OH 1980 v Moskvě, kdy závodník Baníku Havířov Ota

Zaremba získal zlatou medailí. Po návratu z OH připravil uvítání závodníků Zaremba a Sršně s trenérem Brzósou v Kulturním domě Petra Bezruče s občany města, patronátního podniku 9. května a vrcholnými zástupci našeho okresu a kraje. Z úspěchů naší reprezentace 80. a 90. let, čerpáme dodnes. V 90. letech byla hala vzpírání rozšířena o jedno patro a novou střechu, kdy Ing. Roman se ve velké míře spolupodílel na zajištění finančních prostředků.

Po svém odstěhování do Prahy na vzpírání nezanevřel, ale snažil se nadále napomáhat ve vytváření podmínek pro vrcholové vzpírání. V roce 2007 se aktivně zapojil při organizaci Mistrovství světa juniorů ve vzpírání v Praze.

Ing. Milan Roman

Rusnyák Imrich

(*26. 11. 1966 Jičín)

Startoval v HK do 52 kg, 56 kg v dresu Baníku Havířov a Dukly Trenčín. Reprezentoval v letech 1983 – 1994. V těchto letech se umísťoval v anketě „Zlatá činka“ mezi první desítkou. V dorostu a v juniorech ji několikrát vyhrál. Sedminásobný mistr ČSR a ČSSR v letech 1984 – 1996.

Imrich Rusnyák

Na mistrovství Evropy startoval 6x s nejlepším umístěním v roce 1987 (Remeš), kdy v HK do 56 kg vybojoval stříbro ve dvojboji s výkonem 245 (105, 140). Na mistrovství světa startoval 2x s umístěním v roce 1983 (Moskva), kde obsadil v HK do 56 kg 12. místo 235 (102.5, 132.5). Osobní rekordy v HK do 52 kg 227.5 (100, 127.5), v HK do

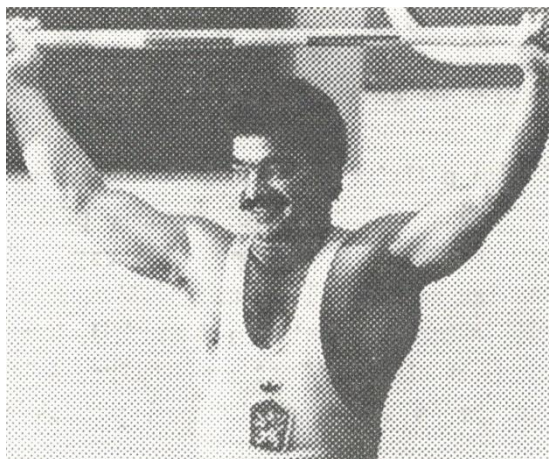
56 kg 242.5 (107.5, 140) vše z různých soutěží. Celkem 5x (!) startoval na mistrovství Evropy juniorů do 20 let. Medailová umístění 3/2. místo vybojoval v letech 1984 (Lignano Sabiadoro) v HK do 52 kg 227.5 (100, 127.5) a 1986 (Donaueschingen) v HK do 56 kg 242.5 (105, 137.5). Premiéru měl ve svých 16 letech v roce 1982 (Chaskovo), kdy obsadil HK do 52 kg 4. místo s výkonem 190 (82.5, 107.5). Během své kariéry vybojoval v juniorské a seniorské kategorii na ME-MS 0+4+4 medailí.

Rusnyák Ondrej

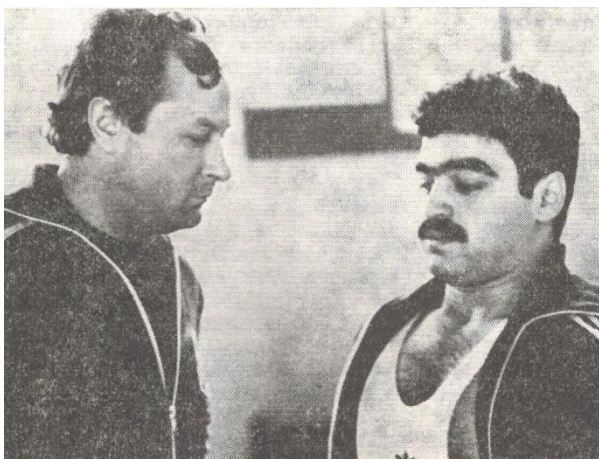
(*6. 7. 1964 – †31. 7. 1986)

IN MEMORIAM

Do „Síně slávy“ byl zařazen IN MEMORIAM, přestože nestačil získat na seniorském ME-MS-OH medaili, jeho výrazný talent jej k tomu přímo předurčoval. Titul juniorského mistra Evropy v nadhozu získal v HK do 56 kg za 137,5 kg v roce 1983, v roce 1984 ve stejné HK získal v nadhozu 2. místo dokonce za výkon 142,5 kg. Tragická událost jeho život ukončila ve 22 letech. Mistr Československa v letech 1985 a 1986. Na mistrovství Evropy a světa v roce 1982 (Lublaň) obsadil v HK do 56 kg 5/8. místo s výkonem 242.5, (100, 142.5). Ondrej měl v době startu 18 let! Dařilo se mu zejména na juniorských šampionátech, na kterých vybojoval 1+2+2 medailí. Nejlepší výkony v HK do 56 kg 247.5 (105, 142.5) a v HK do 60 kg 257.5 (110, 154) z různých soutěží. Startoval v HK do 56 kg, 60 kg v dresu Baníku Havířov a Dukly Trenčín. Zlatá činka: 1982 1. místo (dorost), 1983 3. místo (junior), 1984 2. místo (junior), 1985 8. místo (muži), 1986 5. místo (muži). Při koupání a slunění na jedné z přehrad v okolí Havířova se Ondrej utopil. Na přiložené fotografii je Ondrej s reprezentačním trenérem Miroslavem Vrbkou. Ondrej byl starším bratrem Imricha.

Ondrej Rusnyák

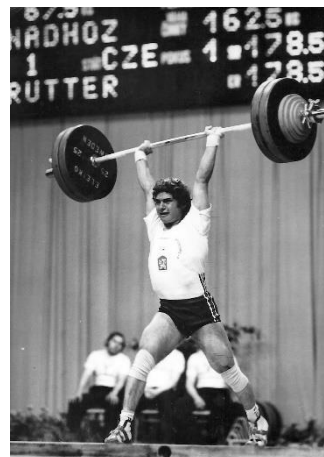
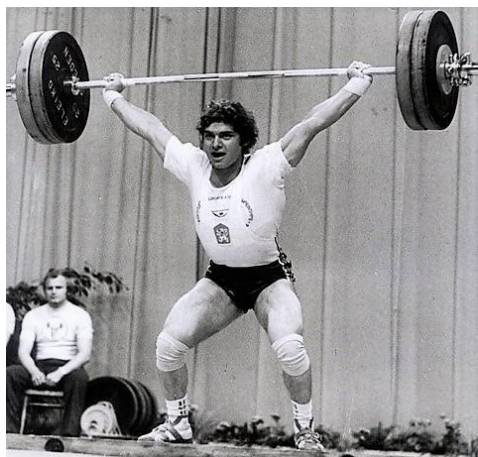
Miroslav Vrbka a Ondrej Rusnyák

Rutter Jaroslav

(*15. 5. 1957 Moravská Třebová)

Odchovanec slavné líhně Antonína Kubici, trenéra v České Třebové. Startoval v HK do 67,5 kg v dresu Lokomotivy Česká Třebová, RH Praha a Baníku Havířov. Mistr Československa v letech 1977, 1978, 1979, 1980 a 1982. Překonal několik desítek národních rekordů v kategorii dorostu, juniorů a mužů. Reprezentoval v letech 1976 –

1981 a v tomto období se umísťoval v anketě „Zlatá činka“ mezi první desítkou. Na mistrovství Evropy v Havířově v roce 1978 obsadil v HK do 67,5 kg 6. místo s výkonem 295 (132.5, 162.5). Ve stejném roce se na mistrovství světa v Gettysburgu umístil v téže HK na 9. místě za výkon 287.5 (127.5, 160). Na ME-MS juniorů do 20 let startoval 3x s nejlepším výkonem v roce 1976 (Gdaňsk), kde vybojoval v obou soutěžích 3. místo za 282.5 (120, 162.5). V jednotlivých disciplínách jedno stříbro a tři bronzy. Byl ve výběru na olympijské hry 1980 (Moskva), ale z důvodu zranění byl v závěrečné fázi přípravy z nominace vyřazen. Osobní rekordy v HK do 67,5 kg 307.5 (135.5, 175) z různých soutěží.

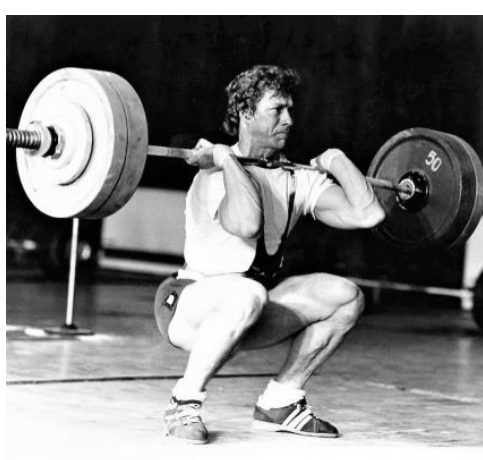
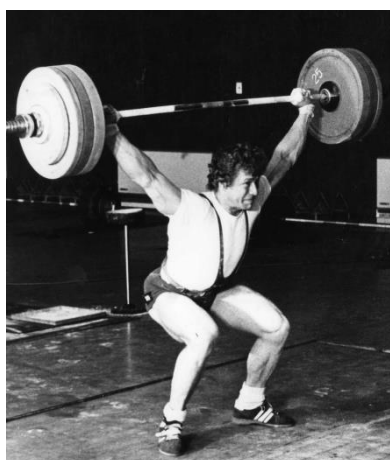

Jaroslav Rutter ME 1978 Havířov

Řehák Dalibor

(*11. 9. 1955 Příbor)

Startoval v oddílech Tatra Kopřivnice, Dukla Trenčín a Baník Sokolov. V reprezentaci v letech 1980 – 1983. V roce 1980 obsadil v anketě „Zlatá činka“ 3. místo. Dalibor měl krátkou reprezentační kariéru. Přesto dosáhl na velmi pozoruhodné výsledky. Především jeho výkon a umístění na olympijských hrách (zároveň MS) v roce 1980 (Moskva) bylo pro mnohé velkým překvapením. V HK do 90 kg vybojoval 4. místo s výkonem 365 (165, 200).

Dalibor Řehák

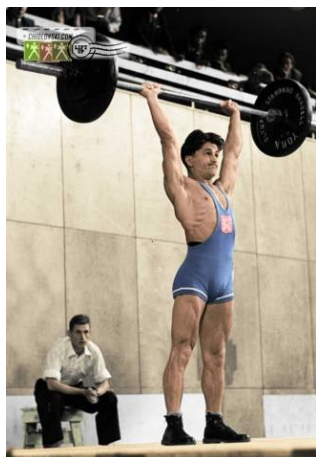
Má za sebou tři starty na ME-MS s nejlepším výsledkem na 6/7. místě v roce 1983 (Moskva) za výkon 372.5 (165, 207.5). Mistr České republiky v HK do 100 kg v letech 1982, 1984 a 1985. Ve své kariéře překonal několik národních rekordů, z těch nejkvalitnějších je 168 kg v trhu v HK do 90 kg, který vytvořil na mistrovství Československa v roce 1980 (Havířov). Nejlepší výkony 372.5 (168, 207.5) z různých soutěží. Zasloužilý mistr sportu.

Saitl Karel

(*5. 11. 1924 Velké Němčice – †9. 1. 2020 Zlín)

Vzpíral za Hellas Brno, Sokol Pražský a Sokol Zlín. Začal v roce 1944 v TAK Hellasu Brno, který měl vzpírárnu ve skladišti hospody na Nové ulici. V tomto roce byl totálně nasazený v Brně v továrně na letecké motory s dvanáctihodinovou pracovní dobou. Trénink se konal pouze v neděli dopoledne. Zápasník Jan Čech ho pozval do Hellasu k zápasníkům. Karla však zaujala v koutě pohozená nakládací činka typu „Bubeníček“. Vážil v té době necelých 50 kg. Po demonstraci techniky dokázal na prvním tréninku 170 (50, 50, 70). Na začátečníka výborně zvládnutá technika a prokázaná síla určila jeho další osud. Dne 25. 8. 1944 došlo k náletu na Zbrojovku Brno, který zasáhl i vzpírárnu. Vzpěrači se přestěhovali do druhého brněnského těžkoatletického oddílu Arsenalu Husovice, kde vzpěrači měli vyhrazenou chodbu. V roce 1945 se zúčastňuje mistrovství Moravy za pořadatelství sportovního klubu Baťa Zlín. V roce 1946 Karel trénoval v Králově Poli. V roce 1947 získává v barvách Hellasu Brno svůj první titul mistra Československa. Na základní vojenskou službu nastoupil v červnu roku 1947 do Stráže pod Ralskem. Kamarádi pracující ve Zbrojovce mu vyrobili činku, na které Karel trénoval každý den. Vážila 50 kg a tréninková metoda byla velice jednoduchá 10x3 tah, 10x3 trh, 10x3 nadhoz, stále dokola. Nebylo nikoho, kdo by poradil. Karel neznal jiné disciplíny. Přesto mu i tento trénink zajistil pevný základ pro jeho další sportovní růst. V tomtéž roce se zúčastnil prvního reprezentačního soustředění, kde se setkal s Josefem Hantychem, který a nejen jeho, zasvětil do problematiky všeobecné a speciální sportovní přípravy reprezentanta. Po skončení ZVS v lednu 1949 se Karel sešel s Rudolfem Petříkem a založili ve Zlíně oddíl vzpírání. Karel koupil od zakladatele Hellasu Brno Richarda Hromady nakládací činku zn. Berg za 3.500 Kčs. Ta se stala základním inventářem nově založeného oddílu. V roce 1952 se již ve Zlíně konalo mistrovství ČSR mužů. K dispozici měli pořadatelé dvě činky. Na Karlově „Bergu“ se závodilo, druhá činka sloužila na chodníku před vzpírárnou k rozcvičení. Léta 1944 – 1948 pokládá pro vzpírání za ztracená. Nejdříve totální nasazení, pak vojenská služba. V roce 1948 v kvalifikaci před OH nedostal Karel „opušťák“ k účasti na mezistátním utkání s Rakouskem. Neúspěch v tomto utkání těžce postihl na několik let celé vzpírání. Nebyla to samozřejmě jediná příčina, ale hrála důležitou roli při zdůvodnění naší neúčasti na OH v Londýně. V roce 1946 startoval v brněnském cirkuse v mezistátním utkání proti SSSR, kde sovětské vzpěrači vytvořili v exhibici několik světových rekordů v jednoručích. V roce 1951 se stal v Hodoníně mistrem Moravy v zápase ř.ř. v HK do 57 kg. Startovalo osm borců, z nichž Karel tři dokázal porazit na lopatky. Trenérem mu při soutěži byl vynikající zápasník Kamil Odehnal, který v roce 1972 připravil Vítězslava Máchu k olympijskému vítězství. Nejúspěšnější start Karel absolvoval na ME-MS v roce 1953 ve Stockholmu, kde v HK do 56 kg za výkon 280 (80, 85, 115) získal druhé a třetí místo. Na ME-MS ve Vídni v roce 1954 skončil na 5. a 8. místě. Zdravotně mu nevyšel start na ME-MS v Mnichově o rok později. Karel se v průběhu soutěže zranil na noze a musel ze soutěže odstoupit. V roce 1956 na ME v Helsinkách

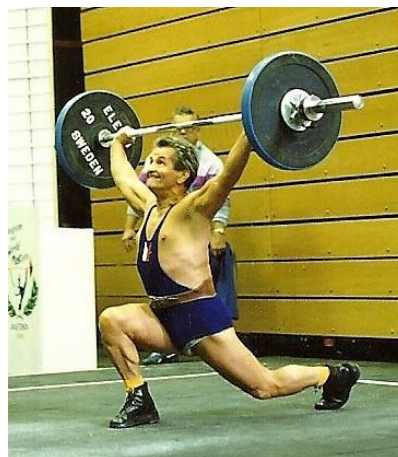
bral bronzovou medaili za výkon 282,5 (87.5, 82.5, 112.5) v HK do 56 kg. V reprezentaci byl Karel zařazen v letech 1947 – 1961. Rozloučil se startem proti vzpěračům NDR v Praze. Tehdejší sestava Karel Saitl, Stanislav Janál, Zdeněk Otáhal, Hans Zdražila, Václav Pšenička, Zdeněk Srstka, Josef Ledvina a trenér Václav Peterka. Karel za svoji kariéru překonal 72 rekordů ČSR mužů. Konečné rekordy v HK do 56 kg 290 (90.5, 86, 115.5), do 60 kg 292,5 (90.7, 85, 118). Poslední rekord překonal v roce 1960 ve věku 36 let v tahu soupažném v HK do 56 kg výkonem 90,5 kg.

OH 1952 Helsinky

Karel Saitl 2019

ME-MS Masters Oxford 1992

V HK 56 kg v trojboji překonal rekord 17x v rozsahu 225 kg (1947) – 287.5 kg (1956). Mistrem sportu se stal v roce 1953, titulem Zasloužilý mistr sportu byl vyznamenán v roce 1961, jako druhý v historickém pořadí (prvním ZMS se stal o rok dříve Václav Pšenička ml.). V letech 1951, 1952, 1953 byl nejlepším vzpěračem ČSR. Karel se připravoval na OH v letech 1948 (Londýn), 1952 (Helsinky) a 1956 (Melbourne). Vyšly pouze Helsinky. Desáté místo v HK do 56 kg za výkon 272.5 (80, 80, 112.5) bylo naše nejlepší vzpěračské umístění na těchto OH. Karel doplatil na politický převrat v roce 1948. Po dobu tří let se naši nezúčastnili žádného ME-MS. Přišel tak o mnohá medailová umístění. V roce 1951 dokonce o titul mistra Evropy, který by vyhrál s převahou 12,5 kg. Na mistrovství ČSR dokázal 277,5 kg v olympijském trojboji, vítěz ME Ettore Amati zvítězil s výkonem 265 kg. Zvítězil na Světovém festivalu mládeže v Berlíně (1951). Stal se v letech 1947 - 1961 15x v jedné řadě mistrem ČSR mužů.

Rozhovor s Karlem se uskutečnil v hotelu „Formule 1“ v Bordeaux při příležitosti mistrovství světa Masters v roce 2006.

Nikdy se vzpíráním neskonal. Po skončení činnosti v reprezentaci startoval v 1. a později ve 2. lize. Od začátku veteránského vzpírání se pravidelně zúčastňoval jejich turnajů. V roce 2010, kdy skončil z důvodu zranění ramene se závodním vzpíráním, máme započítáno jeho 57 titulů mistrů ČSR, ČSSR, ČSFR a ČR v jednotlivých v kategorii mužů a veteránů. Koncem osmdesátých let se stal několikrát korespondenčním mistrem světa v kategorii Masters. Tuto soutěž vyhlašovala IWFM minimálně od roku 1987, kdy jsme toto ocenění dostali poprvé. Na základě zaslání výsledků národních federací sestavil nejdříve Bill Clark (USA), později Ken McClain (USA) žebříček v jednotlivých HK a AG. Mistrům v každé HK a AG byl IWFM zaslán diplom s jejich jménem a výkonem, který v příslušném roce dosáhli. Překonal 86 evropských a 96 světových rekordů a to dokonce v neobvyklém hmotnostním rozsahu

(60, 62, 64, 67.5, 69, 70, 77 kg). Je členem elitního klubu „400“ IWF Masters (členem se stává vzpěrač, dosáhne-li 400 Sb. na ME-MS-WMG Masters), členem „Hall of Fame“ EWF i IWF Masters. Pravidelně se stával vítězem ve své věkové kategorii a několikrát zvítězil v celkovém hodnocení ME-MS-WMG v hodnocení pomocí Sb. + Malone. V letech 1989 – 2010 vybojoval v soutěžích Masters 35 titulů mistra (17x ME + 15x MS + 3x WMG) a jeho medailová bilance zní na 35+2+0 medailí. Několik let si udržoval světové prvenství v nepřetržité soutěžní činnosti ve vzpírání, kterou pro zranění (2010) musel ukončit. Úctyhodných 66 let se závodní činkou v ruce. Těžko se nám bude tento rekord překonávat. Nám všem byl příkladem pro svoji skromnost, zdravou ctižádost a poctivý přístup k životu. Dne 31. 3. 2007 na 1. kole ligy Masters v Havířově Karel jako první veterán na světě překonal hranici 500 Sb. Při váze 67,8 kg za výkon 118 (53, 65) dostal podle tehdejších koeficientů 505,6948 Sb.

Sattek Pavel

(*4. 9. 1943 – †1. 12. 2015)

V letech své závodní činnosti byl členem Baníku Ostrava a později pomáhal vybojovat v Kopřivnici I. ligu mužů. V roce 1971 zvítězil v HK do 67,5 kg na mistrovství České republiky. Několikrát se stal mistrem České republiky v kategorii Masters. V roce 1967 založil kroužek vzpírání při TJ Příbor. Začal pracovat s chlapci ve věku 15 – 16 let. První soutěže závodníci absolvovali v roce 1968. Následně se přihlásil na trenérský kurz třetí třídy, který absolvoval na podzim roku 1968. V roce 1969 se z kroužku, stal oddíl vzpírání TJ Příbor. Přihlášily se první úspěchy na úrovni kraje a i na úrovni ČR a ČSSR. V letech 1995 – 2002 vedl družstvo mužů Lonky Příbor v I. lize. V roce 1983 ukončil studium trenéra I. třídy na FTVS Komenského universitě v Bratislavě. V letech 1980 – 1983 a 1994 – 2003 pracoval ve funkci reprezentačního trenéra juniorů. V období 1982 – 1990 vedl Tréninkové středisko mládeže v Příboře.

Pavel Sattek

V předsednictvu Československého a později Českého svazu vzpírání pracoval nepřetržitě v letech 1983 – 2005. Mezi jeho odchovance patří reprezentanti Petr Limberk, Miloš Kopecký, bratři Vladimír a Libor Bolomové, Milan Kaplan, Bronislav Kolář a Miroslav Fraité dohromady s dvacetinásobnou účastí na MEJ-MSJ-ME-MS. Vladimír Bolom vybojoval na MEJ-MSJ v roce 1986 (Donaueschingen) v HK do 110 kg bronzové medaile v trhu a ve dvojboji za 357.5 (165, 192.5). Jeho bratr Libor v roce 1988 na MEJ-MSJ v Athénách bronzové medaile v trhu za 155 kg. Pavlovo svěření

získali na mistrovství ČSSR a ČR několik desítek titulů. Zásadně se zasloužil o postavení sportovní haly v Příboře. Ve funkci trenéra v Příboře působil v letech 1967 – 2015. V letech 2001 – 2015 zastával funkci předsedy TJ Lonky Příbor.

Arch. Schindler Rudolf

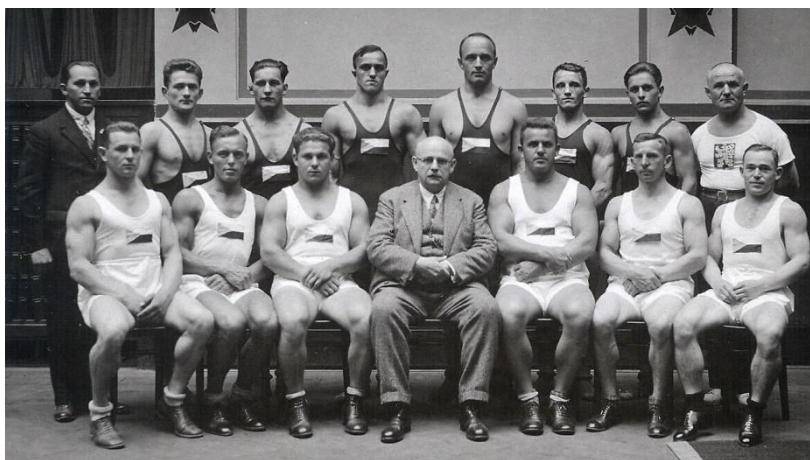
(*14. 4. 1874 v Brně - †9. 8. 1934 v Karlových Varech)

IN MEMORIAM

Sportu se věnoval od roku 1894 a jako většina jeho sportovních vrstevníků byl i on sportovcem všestranným, hlavně se věnoval cyklistice, lehké a později také těžké atletice. Na sklonku let devadesátých dlel v cizině, roku 1899 po návratu do Prahy se stal členem A. C. Sparta, byl spolupracovníkem Václava Rudla a jeho bratří a byl činovníkem velmi platným, po řadu let byl místopředsedou klubu, později též jeho zástupcem v České atletické amatérské unii, kde velmi uplatnil své bohaté zkušenosti a schopnosti. Roku 1905 byl zvolen čestným kapitánem klubu za úspěšnou a záslužnou činnost. Když na konci tohoto roku nastávají pro Spartu v jejích dějinách chvíle nejtemnější, ve chvíli nejvážnější přejímá arch. Schindler vedení klubu i jeho zabezpečení s plným úspěchem, když se již zdálo, že jest před zánikem. V následujícím roce byl zvolen předsedou Č.A.A.U. jímž zůstal i v létech 1907 a 1908. Ústředí toto sdružovalo atletiku lehkou i těžkou, za velmi napjatých tehdy poměrů řídil ústředí pevně a jistě, provádí konsolidaci a zavádí úspěšný režim. Řádná valná hromada Č.A.A.U. dne 12. 12. 1908 uděluje mu v uznání této záslužné činnosti čestné členství.

Arch. Rudolf Schindler

Reprezentace vzpírání a zápasu z 30 let minulého století
Rudolf Schindler sedí uprostřed vzpěračů

Od této doby věnoval se výhradně jen atletice těžké. Připravuje nový těžkoatletický svaz, který v roce 1910 vstoupil v činnost pod jménem „Ústřední svaz těžké atletiky“. Arch. Schindler byl zvolen jeho prvním předsedou, zůstává jím stále až do převratu roku 1918, vedle toho byl 1910 a 1911 předsedou K. A. Žižka v Praze. Po převratu nastává fúze obou v podstatě znepřátelených těžkoatletických svazů, totiž Č.S.A. a Ú.S.T.A. a na jeho popud tvoří se nový celostátní svaz, nazvaný „Československý svaz těžké atletiky“, je zvolen jeho předsedou, roku 1923 pak čestným předsedou, jímž zůstal až do svého skonu. Vedle toho byl tento zasloužilý sportovec čestným členem Rakouského svazu těžké atletiky, Severočeské župy a celé řady těžkoatletických klubů.

Arch. Schindler dokázal uhájit samostatnost naší účasti i po OH v roce 1912 (Stockholm), přestože zástupci Rakouského svazu těžké atletiky vyvíjeli velký tlak k zařazení naší těžké atletiky do výpravy rakouské. Roku 1913 byl svolán první kongres mezinárodní federace do Berlína, jehož se zúčastnil předseda ÚSTA arch. Schindler, který tu docílil našeho definitivního přijetí, když prosadil zásadu sdružování svazů národních.

Po dvanáct roků zasedal jako místopředseda v Českém a později v Československém olympijském výboru, kde velmi platně působil v oboru těžké atletiky. V roce 1912 byl vůdcem naší výpravy na OH ve Stockholmu. O vybudování našeho sportu po stránce organizační i technické získal si velkých zásluh. Celých 40 let svého života věnoval sportu, z toho 30 let těžké atletice. Těžká atletika stala se jeho druhou láskou, pro níž žil zcela ve svých volných chvílích. Arch. Schindler byl mužem na pravém místě. Rozšafný, energický, širokého rozhledu a bystrého postřehu. Rozený vůdce, znal dobře mentalitu svých lidí a jako dobrý psycholog dovedl vždy uhodit na pravou strunu. Jeho snahou bylo přivést těžkou atletiku na vyšší úroveň a přivést ji k nejvyšším metám. Arch. Schindler byl dobrým reprezentantem československé těžké atletiky, vždy taktní, pevného, sebevědomého vystupování. V zahraničí, zvláště v Rakousku a Německu měl mezi starší sportovní generací četné přátelé. Rakouský, francouzský, švédský a německý svaz mu věnoval svá vyznamenání. Ne nadarmo nebyl stavitelem. Postavil těžkou atletiku na zdravé základy a vybudoval si v ní trvalý pomník. Snažil se vychovávat z těžkých atletů muže silné nejenom fyzicky, ale i mravně a charakterově.

Několik dnů po pohřbu uspořádal ČSTA na počest zesnulého panychidu, na níž předseda Československého olympijského výboru prof. Dr. J. Gruss učinil projev, v němž znovu zhodnotil dílo i osobní vlastnosti arch. Schindlera.

(Zkrácený článek byl převzat z časopisu „Těžká atletika“ č. 7-8/1934. Autor František Menšík)

O tom jakou vážnost Arch. Rudolf Schindler měl v mezinárodním sportu, svědčí mimo jiné, že byl na mistrovství světa v „Těžké atletice“ v roce 1913 ve Vratislavi (vzpírání, řeckořímský zápas, přetah lanem, vrh těžkým břemenem), zvolen do čestného výboru a do funkce vrchního rozhodčího. Národní politika dne 30. 7. 1913 píše „na naše poměry obrovské závody, při nichž zápaseno na čtyřech kobercích a na dvou místech vzpíráno“.

Skalický Josef

(*1905 - †1993)

IN MEMORIAM

Vzpírat začal až ve svých 23 letech v K. A. Ctibor Plzeň. Ve 30 letech minulého století patřil Josef Skalický (HK do 67,5 kg) mezi nejúspěšnější závodníky západočeské župy. Na mistrovství Čech v pérové váze (60 kg) vybojoval v pětiboji 2. místo a 38 medailových umístění z různých soutěží na celostátní a župní úrovni. V roce 1939 převzal funkci náčelníka v K. A. Ctibor Plzeň. V letech 1939 – 1948 vykonával funkce župního náčelníka pro vzpírání, zápas a místopředsedy celostátního výboru těžkoatletických rozhodčích. Svazovým rozhodčím ČSTA se stal již v roce 1932. V roce 1958 byl povolán do Ústřední sekce vzpírání ČSTV, kde se stal předsedou komise rozhodčích Ústřední sekce vzpírání a členem jeho předsednictva. V tomtéž roce byl

jmenován do funkce vrchního rozhodčího a vedoucího výpravy pro mezistátní utkání Polsko: ČSSR. Premiéru ve funkci rozhodčího na ME-MS si odbyl ve Varšavě v roce 1959, kde byl zároveň vedoucím výpravy. Na mistrovství Evropy v Moskvě (1964) složil zkoušky mezinárodního rozhodčího I. třídy. Opakovaně byl zván, aby se ve funkci neutrálního rozhodčího zúčastnil mezinárodních turnajů a mezistátních utkání. ME-MS ve Varšavě (1969) bylo jeho posledním na této úrovni, ale z mezinárodního vzpírání neodešel. Začátkem 70 let absolvoval ještě několik turnajů Dunajského poháru a mezistátních utkání. Každoročně, jako lektor ústřední školy ČSTV, prováděl veškeré školení a doškolování rozhodčích všech tříd a to až do roku 1974. Vychoval několik generací kvalitních rozhodčích. V letech 1964 a 1973 zpracoval pro Československý svaz pravidla vzpírání. V roce 1980 obdržel čestný titul Zasloužilý rozhodčí. Za svoji práci pro tělovýchovu a sport obdržel medaili dr. Miroslava Tyrše, zlatou medaili FIHC a pamětní medaili EWF. Pomáhal všem plzeňským oddílům, zejména se zasloužil o rozvoj KA Ctibor Plzeň a od roku 1953 Spartaku ET Doublevce (dnes Start Plzeň), kde se v roce 1955 stal oficiálním trenérem. V roce 1975 na všechny funkce z věkových důvodů rezignoval.

Josef Skalický
1932 65 kg

Josef Skalický
kolem roku 1935

Josef Skalický
v roce 1941

Skobla Jaroslav

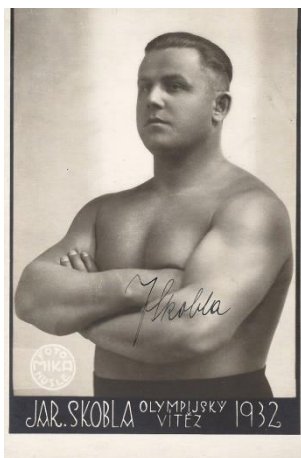
(*16. 4. 1899 Pitkovičky – †22. 11. 1959 Teplice nad Bečvou)

IN MEMORIAM

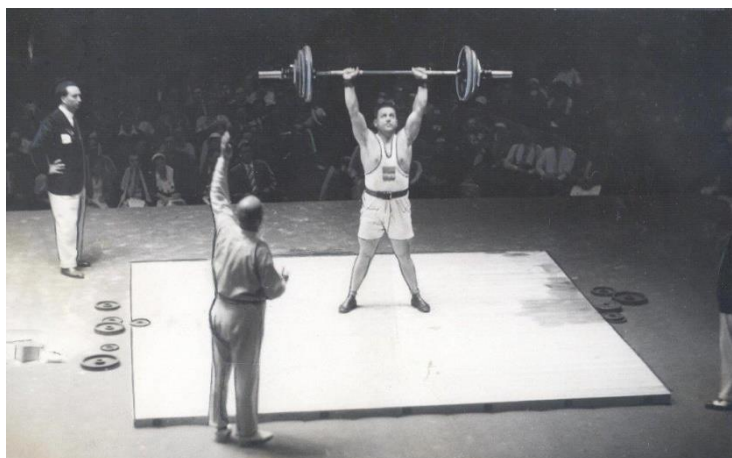
Narodil se v malé obci Pitkovičky, dnes součást Prahy. Startoval v HK do 82,5 kg, nad 82,5 kg v dresu Hellas Košíře a AFK Stráže bezpečnosti Praha. Ve 13 letech začal pracovat v cihelně. Byl zaměstnán u policie v Praze a později v Elektrických podnicích na pozici manipulátora. Od roku 1921 zápasil v Hellas Košíře. Vzpírat začal až v 19 letech. Pětinásobný mistr ČSR v letech 1923, 1924, 1925, 1927 a 1928 ve vzpírání. Startoval 4x na ME s bronzovou medailí v roce 1929 ve Vídni, kde startoval v HK + 82,5 kg a v trojboji dělal 350 (105, 105, 140). V roce 1923 zvítězil v HK do 82,5 kg na MS ve Vídni. Soutěžilo se ve čtyřboji trh levoruč, nadhoz pravoruč, tah a nadhoz soupažně, dělal 387.5 (80, 92.5, 90, 125). Na OH startoval v roce 1924 (Paříž) a obsadil zde 8. místo v HK do 82,5 kg za 470 (70, 95, 92.5, 85, 127.5) v pětiboji (trh a nadhoz jednoruč, tah, trh a nadhoz soupažný). V roce 1928 v Amsterdamu (HK +82,5 kg) vybojoval bronzovou medaili v olympijském trojboji 357.5 (100, 107.5, 150) a v roce 1932 v Los Angeles opět v HK +82,5 kg se stal olympijským vítězem za 380

(112.5, 115, 152.5). Stal se prvním trojnásobným olympionikem v našem vzpírání. Překonal olympijské rekordy na všech třech olympiádách. HK do 82,5 kg v tahu 85 kg a trhu 85 kg (1924), HK nad 82,5 kg v trhu 107.5 kg, v nadhozu 147.5 kg, 150 kg (1928), v HK nad 82,5 kg v trhu 112.5 kg, 115 kg, v nadhozu 152.5 kg, v trojboji 377.5 a 380 kg (1932). Trenéra potřeboval pouze ve svých začátcích, v pozdějších letech zásadně trénoval sám. Byl nejlepším vzpěračem ČSR v letech 1923, 1927, 1928, 1932. Osobní rekordy: HK +82,5 kg trh pravouč 80 kg, trh levouč 87.5 kg, nadhoz levouč 87.5 kg, nadhoz pravouč 101.3 kg, tah 115 kg, trh 115 kg, nadhoz 152.5 kg, trojboj 380 kg. Do roku 1952 byl se svými 33 roky a 106 dny naším nejstarším olympionikem. V Helsinkách mu prvenství sebral Josef Hantych. V roce 1938 přestoupil z existenčních důvodů k profesionálním zápasníkům. O několik týdnů později ohlásil tento přestup také Václav Pšenička. Oba zápasili v aréně zápasníka a vzpěrače Josefa Dostála pouze několik týdnů. Všimněte si, že rozhodčí na OH 1932 na druhém snímku stojí! Sednout si mohli v přestávkách mezi disciplínami.

Jeho syn **Jiří Skobla** (*1930 – †1978) vybojoval 3. místo na OH v roce 1956 v Melbourne ve vrhu koulí, mistrem Evropy se stal v roce 1954 (Bern) za 17,20 m. Vždy chtěl být vzpěračem. V prosinci 1947 vstoupil do oddílu vzpírání SNB Praha. V roce 1948 zvítězil v juniorském mistrovství ČSR ve vzpírání. V dresu RH Praha startoval ještě v šedesátých letech I. ligu ve vzpírání. Pro zranění v krátkém čase přešel do lehké atletiky. Stal se prvním Evropanem s výkonem přes 18 m ve vrhu koulí.

Jaroslav Skobla

OH 1932 Los Angeles tah 112,5 kg

Sobotka Petr

(*30. 4. 1975 Duchcov)

Startoval vždy v nejvyšší HK +90 kg, +110 kg, + 108 kg, + 105 kg za Glaverbel Teplice a RH Praha (trenéři Václav Proft a otec Pavel Sobotka). Střídavě hostoval v 1. lize za Baník Sokolov a SKV Baník Havířov. Má 10 startů na ME s nejlepším výsledkem v roce 2004 (Kyjev). V HK +105 kg obsadil 6. místo za 415 (185, 230). Celkem 9x startoval na MS s nejlepším výsledkem v roce 2002 (Varšava) 8. místo za 400 (180, 220). Na OH v roce 2000 (Sydney) skončil na 14. místě s výkonem 392.5 (175, 217.5). Desetinásobný mistr České republiky v letech 1998, 1999, 2000, 2002 – 2008. Na ME juniorů do 20 let vybojoval v roce 1995 (Beer Sheva) 3x titul mistra Evropy s výkony 370 (160, 210). Na MEJ-20 v roce 1993 (Valencie) zvítězil v trhu a ve

dvojboji obsadil 2. místo 365 (170, 195). První vítězství však okusil již na premiérovém ME do 16 let v Košicích v roce 1991, kde také zvítězil (+90 kg) i v jednotlivých disciplínách 315 (145, 175). Na MEJ-MSJ vybojoval celkem 10 medailí (7+2+1). Na MSJ do 20 let v roce 1995 ve Varšavě zvítězil v trhu a dvojboji, v nadhozu bral bronz. Bohužel byl následně prohlášen za pozitivního a medaile mu byly odebrány.

Trh 200 kg

Petr Sobotka OH 2000 Sydney

Nadhoz 231 kg

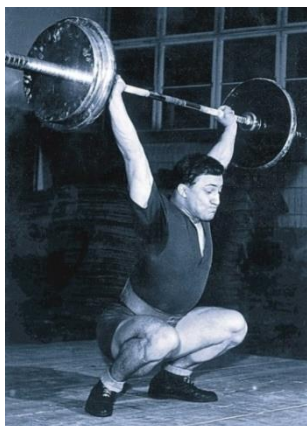
Doživotní trest mu byl později, v souladu s usnesením IWF, změněn na 2 roky. Na MEJ ve Valencii v roce 1993 překonal světové juniorské rekordy v trhu výkonu 167,5 a 170 kg v HK +108 kg. Další juniorské světové rekordy překonal na ME v Sokolově mužů v roce 1994 v trhu 170,5 kg a ve dvojboji 375 kg. První náš vzpěrač s trhem 200 kg. Tento rekord vytvořil v roce 19. 3. 2005 na ligovém kole v Bohumíně. Osobní rekordy 430 (200, 231) z těžé soutěže. V letech 2000, 2002, 2005, 2006 a 2007 vítěz ankety Zlatá činka. V roce 2010 byl při mimosoutěžním dopingovém odběru pozitivní, protože se jednalo o druhý pozitivní trest, byl doživotně diskvalifikován. Petr končil s aktivní činností a připravoval se na trenérskou dráhu v OS MV ČR. Z tohoto důvodu se jeví konec jeho kariéry přinejmenším rozpačitě. V reprezentaci v letech 1991 – 2009. Otec Pavel (1947) vzpíral v 60 – 70 letech I. ligu v Teplicích. Výborně vzpíral také bratr Pavel (1972), který byl v reprezentaci v letech 1991 – 2000.

Srstka Zdeněk

(*26. 9. 1935 Praha - †29. 7. 2019 Praha)

Startoval v HK do 82,5 kg a 90 kg, v oddílech Spartak Praha Stalingrad a Dukla Plzeň. Reprezentoval v letech 1956 – 1962. Také, boxer, zápasník, herec a kaskadér. Stal se 4x mistrem ČSR (1957, 1959, 1960, 1961). Nejlepší výkony v HK do 90 kg 417.5 (125, 131, 163) v letech 1962 – 1963. Na ME startoval 5x s nejlepším umístěním v roce 1957 (Katovice), kdy obsadil v HK do 90 kg 3. místo za 382.5 (115, 115, 152.5). Na MS startoval 2x. Na OH v roce 1960 (Řím) obsadil 9. místo v HK do 90 kg za výkon 405 (122.5, 127.5, 155). Krátce se věnoval i zápasu ř.ř. Ještě ve svých 69 letech se stal mistrem Evropy Masters v bench pressu. V letech 1959 – 1961 překonal minimálně 9x národní rekord. V ČKD Praha se vyučil elektromechanikem. Začínal s boxem a později na učilišti ho ke vzpírání přivedl Václav Pšenička. K filmu se dostal přes profesi kaskadéra, byl jedním z prvních členů této skupiny barrandovského studia. V období 1962 – 2013 hrál ve více než 160 filmech a 25 televizních pořadech. Začínal v „Tarzanově smrti“ a jeho poslední film „Tajemství pouze služební“ je z roku 2015. Mnohé filmy patří mezi nejpoblárnější své doby. Stačí vzpomenout „Marečku

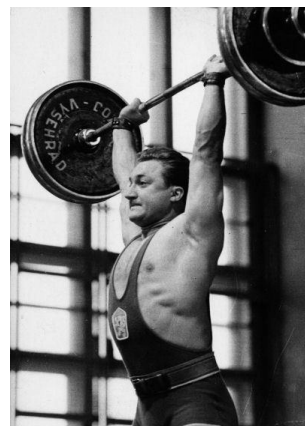
podejte mi pero“ s jeho nezapomenutelným výrokem „Hliník se odstěhoval do Humpolce“. Spolupracoval s televizí a od roku 1992 se zpěvačkou Martou Kubišovou moderoval do února 2019 oblíbený pořad „Chcete mě“? Nikdy se herectví nevěnoval profesionálně. V letech 1968 – 2001 pracoval ve funkci vedoucího správce Strahovských kolejí. Zde také provozoval restauraci „U kaskadéra“, umožnil zde schůzovat Výkonnému výboru Českého svazu vzpírání. Zasloužilý mistr sportu. Jeho syn Jiří byl dlouholetým ředitelem Národního divadla v Praze. Má bratra Františka (1943), který se také věnoval vzpírání a v roce 1961 vybojoval titul dorosteneckého mistra Československa v HK nad 82,5 kg výkonem 317.5 (90, 102.5, 125).

Na tréninku

Zdeněk Srstka

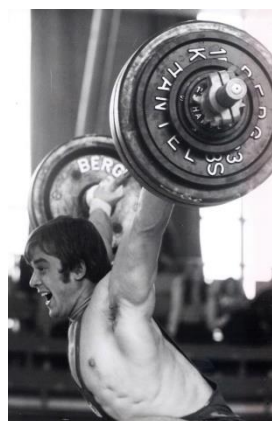
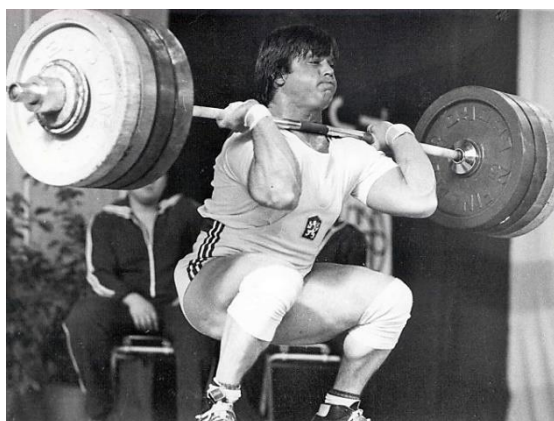
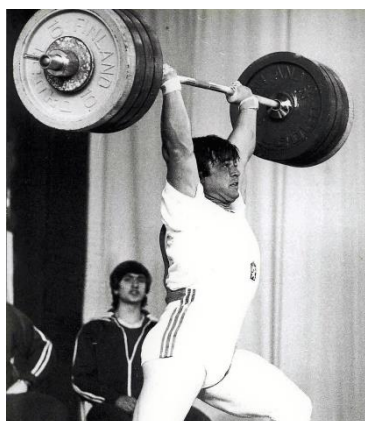

V reprezentaci

Sršeň Lubomír

(*26. 6. 1954 Ústí nad Orlicí)

Startoval v HK do 82,5 kg a 90 kg. Vzpíral v oddílech Lokomotiva Česká Třebová (trenér Antonín Kubica), RH Praha, Baník Havířov a od roku 2011 působí ve funkci trenéra v Horní Suché. Překonal několik desítek národních rekordů, reprezentoval v letech 1976 – 1984. V tomto období se umísťoval v anketě „Zlatá činka“ mezi prvními 10 vzpěrači Československa.

Lubomír Sršeň

Pětinásobný mistr Československa v letech 1976, 1977, 1978, 1979, 1982. Na mistrovství Evropy startoval 5x a na mistrovství světa 4x s nejlepším výsledkem v roce 1983 (Moskva). V HK do 90 kg zde v obou soutěžích obsadil 4. místo s výkonem 372.5 (165, 207.5). Na olympijských hrách 1980 (Moskva) vybojoval v HK

do 90 kg 6. místo za 357.5 (160, 197.5). Několikrát jej od medaile dělil jeden pokus. Na evropském šampionátu Masters v roce 1993 (Sokolov) obsadil v HK do 91 kg 3. místo. Osobní rekordy v HK do 90 kg 372.5 (168.5, 207.5) z různých soutěží.

Strejček Rudolf

(*30. 11. 1950 Ohrazenice)

Startoval v HK do 110 kg, +110 kg za VCHZ Pardubice, ŽD Bohumín a RH Praha. Vynikajících výkonů dosahoval i v silovém trojboji. Reprezentoval v letech 1969 – 1981. V tomto období se umísťoval mezi nejlepší desítkou anketě ČSV „Zlatá činka“. Stal se 6x mistrem Československa (1970, 1971, 1972, 1973, 1975, 1979). Na ME startoval 10x s nejlepším umístěním na 3. místě v roce 1979. Na MS startoval 8x s nejlepším umístěním na 4. místě v letech 1973, 1979 a 1980. Na OH v roce 1972 (Mnichov) obsadil 9. místo v HK do 110 kg za výkon 522.5 (177.5, 150, 195), v roce 1976 (Montreal) 8. místo v HK do 110 kg za výkon 362.5 (162.5, 200) a v roce 1980 (Moskva) 4. místo v HK přes 110 kg za výkon 402.5 (180, 222.5). Na OH v Mnichově překonal olympijský rekord v tahu výkonem 177,5 kg. Překonal 3x světový juniorský rekord v trhu. V oficiální listině IWF však figuruje pouze rekord, který Rudolf překonal při mezistátním utkání se Švédskem v Söderhammu dne 10. 5. 1970 výkonem 146 kg v HK do 110 kg a ve kterém naše družstvo zvítězilo. Rudolf v tomto utkání předvedl výkon 482,5 (155, 145, 182.5) při tělesné váze 107,4 kg. Ostatní rekordy nenaplnily přísná kritéria IWF: 146,5 kg dne 25. 5. 1970 v Sokolově a 148,5 kg 14. 6. 1970 v Praze. Zejména trh měl na světové úrovni a vybojoval v něm na ME-MS 0+4+5 medailí. Na MS 1981 v Lille obsadil v trhu 2. místo pouze rozdílem tělesné hmotnosti za A. Pisarenkem, který zvítězil. Do klubu „500 kg“ se dostal při mezistátním utkání se Švédskem, které se konalo ve dnech 29. – 30. 5. 1971 s výkonem v HK do 110 kg 500 (170, 147.5, 182.5). Stal se tak prvním našim závodníkem, který v této HK překonal 500 kg hranici.

Rudolf Strejček

Zrušením tahu soupažného vešly do historie rekordy ČSSR v HK do 110 kg v tahu a trojboji s výkony 177,5 kg a 522,5 kg, které Rudolf překonal na OH v Mnichově. V roce 1981 se zúčastnil WORLD Supermenn Kontes v Luttonu ve Velké Británii. Soutěž o nejsilnějšího muže planety se konala mezi nejlepšími vzpěrači na jedné straně a silovými trojbojaři, na straně druhé. Každému sportu zůstala jedna disciplína a byl přidán tah jednoruč s rozdělenou vahou – dvěma činkami vážícími 50 kg současně. Zvítězil Kerr z (GBR) výkonem 1.050 kg v trojboji (mrtvý tah 352,5 kg, nadhoz 147,5

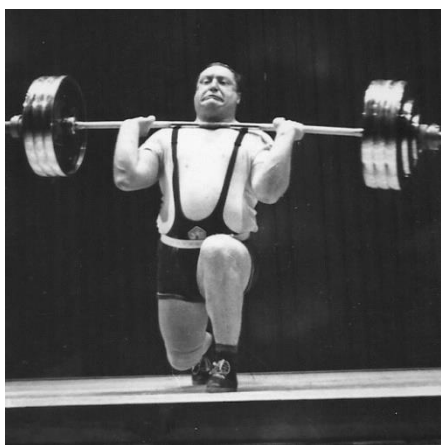
kg, tah s rozdělenou vahou 11x50 kg). 2. Strejček 1.030 kg (320, 210, 10x50), 3. Skolimovski (POL)1.000 (300, 200, 10x50). Rudovi k vítězství chyběl jeden tah s rozdělenou vahou. První dorostenec v ČSSR s překonanou hranicí 400 kg v trojboji z 12. 10. 1968 výkonem 402.5 (125, 122.5, 155) v HK +87 kg. Zasloužilý mistr sportu. Překonal 42 rekordů v dorostu, 68 junioru a 53 mužů. Celkem 163 československých rekordů! Nejlepší výkony v HK do 110 kg v roce 1972 – 522.5 (177.5, 150, 195), v roce 1976 - 370 (165, 205) a v HK přes 110 kg 402.5 (187.5, 222.5) v různých soutěžích v letech 1979 – 1981.

Syrový Václav

(*11. 6. 1934 – †25. 3. 2010)

IN MEMORIAM

Startoval v HK + 90 kg za Vyšehrad Praha, Lokomotivu (Kaučuk) Kralupy a ČKD Praha. Reprezentoval v letech 1956 – 1962. Stal se 5x mistrem ČSR (1957, 1958, 1959, 1960, 1962). Na ME startoval 6x s nejlepším umístěním v letech 1957 v Katovicích 425 (145, 122.5, 157.5) a 1958 ve Stockholmu 437.5 (142.5, 127.5, 167.5), kdy vybojoval bronzové medaile. Na MS startoval 4x s nejlepším umístěním v roce 1958 (Stockholm), kdy obsadil 5. místo. Na OH v roce 1960 (Řím) v HK přes 90 kg obsadil 8. místo za výkon 445 (145, 127.5, 172.5). Nejlepší výkony v HK přes 90 kg 447.5 (151, 130.5, 172.5) z roku 1960.

Václav Syrový

Přezdívka „Drobeček“. Byl pokračovatelem slavné tradice našich vynikajících těžkých vah s medailovými umístěními na ME. Vytvořil 24 rekordů ČSR. Mistr sportu. V dorosteneckém věku se pod vedením Otakara Jandery v RH Praha věnoval lehké atletice a dosáhl ve vrhu koulí výkonu 14,1 m a v hodů diskem 47 m. Od dětství žil s rodiči v Kralupech n/Vltavou, kde v závěru války zažil dva těžké nálety spojeneckých vojsk. V roce 1951 úspěšně absolvoval studium zubního laboranta. V roce 1963 končí z důvodu těžké artrózy kolenního kloubu závodní činnost. Od roku 1969 pracuje jako zubní laborant ve Cvikově (Severní Čechy). Začátkem 70 let se začíná věnovat rekreačnímu běhu. Následně během šesti měsíců hubne o více než 50 kg. V roce 1973 běží svůj první maratón. Ve svých 39 letech zaběhl tuto trať za 3 hodiny a 39 minut. V polovině 60 let se přihlásil do výtvarného kroužku p. Kuntoše v Kralupech n/Vltavou. Postupně přes kresbu, práci se dřevem, tvorbu s cínem a voskem se dostává k asamblážím, které se staly jeho hlavním výtvarným projevem. V roce 2007 se uskutečnila výstava jeho díla v městském museu v Kralupech. S jeho díly se můžeme setkat ve stálé expozici Severočeské galerie v Litoměřicích, ale také v soukromých

sbírkách v zemích Evropské unie. Václav byl samotář a svým okolím byl vnímán jako podivín. Náhodná návštěva galeristy vyústila v odmítnutou nabídku prodeje jeho díla za milion Kč. Řídký kontakt se vzpěrači udržoval přes Václava Tomšíka a Zdeňka Srstku.

Ševčíková Radmila

(*25. 10. 1972 Ostrava)

Startovala za Sokol Moravská Ostrava a PSKO Praha. Reprezentovala v letech 1994 – 2004. Na mistrovství ČSFR vybojovala dva tituly (1990, 1991) a České republiky v letech 1990 – 2005 získala 14 mistrovských titulů. Na ME startovala 10x. V roce 1999 vybojovala ve Španělsku (La Coruña) 3x titul mistryně Evropy v HK do 75 kg výkonem 230 (102,5, 127,5). Na této soutěži předělávala pravidla IWF. Startovala ve skupině „B“ a z této nevýhodné pozice porazila celou evropskou elitu. V dalším roce bylo určeno pravidlo 15 kg, pod který nesměly klesnout základní pokusy oproti nahlášenému dvojboji v přihlášce. Na MS startovala 6x s nejlepším umístěním v letech 1995 (Guangzhou) v HK do 70 kg – 195 (85, 110) a 1998 (Lahti) v HK do 75 kg – 215 (95, 120), kdy obsadila 6. místo. Nejlepší vzpěračka ČR (8x) v letech 1994, 1995, 1998, 1999, 2001, 2002, 2003, 2004. Její výkony dodnes (2019) nikdo nepřekonal. Naše nejúspěšnější vzpěračka v historii. Je také první a zatím jedinou ženou u nás s překonanou hranicí 100 kg v trhu, 120 kg a 130 kg v nadhozu, 220 kg a 230 kg ve dvojboji. Překonala několik desítek národních rekordů. Nejlepší výkony v HK do 75 kg 230 (102.5, 127.5) – 1999, v HK přes 75 kg 232.5 (102.5, 133) z různých soutěží v letech 2001 – 2002. V kategorii Masters překonala v letech 2002 – 2015 minimálně 23x národních rekordů a roce 2015 v této kategorii vybojovala titul šampionky.

Radka Ševčíková
ME v La Coruña 1999

Radka Ševčíková
ME v La Coruña 1999

Škarda František

(*21. 3. 1939 – †3. 2. 2022)

IN MEMORIAM

V roce 1959 založil oddíl vzpírání v Sokole Těšovice, který v roce 1967 přešel do Baníku Sokolov. V letech 1973 – 2009 pod jeho vedením vybojoval Baník Sokolov 17 titulů mistrů Československa a České republiky v kategorii mužů. Podílel se na přípravě Jana Nagyho, Dušana Poliačika, Romana Poloma, Petra Stanislava,

Františka Nedvěda, Bohuslava Brauma – účastníků olympijských her. V 70 – 90 letech působil v reprezentaci ve funkcích vedoucí trenér juniorské reprezentace a reprezentačního trenéra mužů. Ve funkci asistenta reprezentačního trenéra se zúčastnil olympijských her v Moskvě v roce 1980. Jeho svěřenec Dušan Poliačik zde vybojoval bronzovou medaili. V Československém a Českém svazu vzpírání pracoval v různých funkcích po několik desítek let. Po roce 2000 byl zvolen předsedou Českého svazu vzpírání. František byl trenér a funkcionář, který ve svých aktivních letech dokázal výrazně ovlivnit dění v tuzemském vzpírání.

Začátkem 60 let

František Škarda

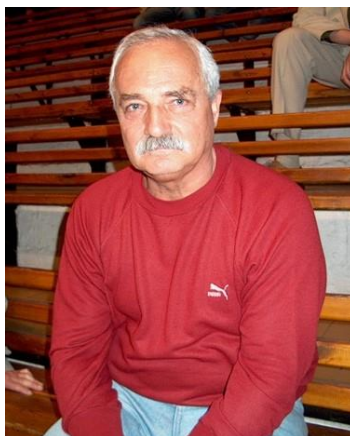

S Emilem Brzósou

Šollar Jiří

(*12. 11. 1939 – †2. 7. 2021)

Jiří Šollar je spoluzakladatelem oddílu vzpírání Lokomotiva Cheb /1957/, jako aktivní závodník působil v klubech Dukla Plzeň, ČKD Bohemians, Sokol Těšovice a Lokomotiva Cheb.

Jiří Šollar

V letech 1966 – 1968 byl členem předsednictva Českého svazu vzpírání a později v letech 1989 – 1999 členem Sportovní komise tohoto orgánu. Jako trenér vychoval řadu vynikajících sportovců a našich reprezentantů.

Mezi nejúspěšnější patří reprezentanti František Nedvěd, Josef Sekyra, František Salát a Karel Prohl. Jmenovaní byli od roku 1969 pravidelně vyhodnocováni v rámci ankety „Zlatá činka“. Ze závodníků na jejichž výchově se podílel, olympijských her se

zúčastnili František Nedvěd (Moskva 1980) a Karel Prohl (Montreal 1976). Jeho odchovanci vybojovali napříč věkovými kategoriemi kolem 50 titulů mistrů republiky. Rozhodčí 1. třídy. V letech 1994, 1996, 1998 se stal mistrem České republiky v kategorii Masters.

Vašíčková Soňa

(*14. 3. 1962 Praha)

Startovala v HK + 82,5 kg v dresu RH Praha. Reprezentovala v letech 1990 – 1994. Stala 4x mistryní ČSFR a ČR (1990, 1991, 1992, 1994). Na ME startovala 3x s nejlepším umístěním v roce 1991 (Varna), kdy obsadila 2. místo za 182.5 (77.5, 105). Na MS startovala 3x s nejlepším umístěním v roce 1993 (Melbourne), kdy obsadila 5. místo za 192.5 (85, 107.5). Na ME vybojovala 4 medaile. Překonala několik desítek národních rekordů. Nejlepší výkony v HK přes 82,5 kg 192,5 (85, 107,5) z roku 1993. Nejlepší vzpěračka ČSFR, ČR v letech 1991, 1992, 1993. Byla první naší ženou s výkonností na mezinárodní úrovni. Původně lehká atletka reprezentující Československo v kouli. Ve vrhu koulí se stala sedminásobnou mistryní Československa v hale a pětinasobnou venku. V historických tabulkách České republiky je na 2. místě s vrhem 20,37 m. Trenér Antonín Drešl. Po ukončení sportovní činnosti pracovala v ochrance státních činitelů.

Soňa Vašíčková
Dunajský pohár Sokolov 1993

Zleva: Korčianová, Baraniaková, Vašíčková,
Ševčíková, Z. Mandátová, Štolfová

Ing. doc. Vítek Jaromír CSc.

(*3. 5. 1934 – †20. 3. 2005)

IN MEMORIAM

Se vzpíráním začal v Bohemians Praha. V letech 1979 – 1989 působil ve funkci předsedy Československého svazu vzpírání. Je třeba připomenout, že vzpírání pod vedením Jaromíra Vítka, patřilo mezi nejúspěšnější sporty v Československu. V roce 1993 byl zvolen do funkce předsedy mezinárodní komise Českého svazu vzpírání, ve které pracoval až do své smrti. V EWF pracoval v letech 1977 – 1991. Za své zásluhy o rozvoj evropského vzpírání byl na konci svého posledního volebního období zvolen doživotním čestným členem exekutivy EWF. V roce 1984, přes svoji nepřítomnost, byl na zasedání IWF při OH v Los Angeles, zvolen do exekutivy IWF, kde pracoval v různých funkcích. V letech 1996 – 2000 působil v komisi IWF pro vědu a výzkum. Na slavnostním zasedání k 100. výročí založení Světové vzpěračské federace, které se konalo ve dnech 2. – 4. 3. 2005 v Istanbulu, byl zvolen do čela Právní komise IWF. V letech 1980, 1988, 1992, 1996, 2000, 2004 se v různých funkcích IWF zúčastnil

Olympijských her. V historii našeho vzpírání patří Jaromír Vítek mezi nejpřednější funkcionáře. Ve svých 70 letech obhájil docenturu. Ve svém oboru (koroze materiálu) byl uznávaným odborníkem a stal se nositelem státního vyznamenání.

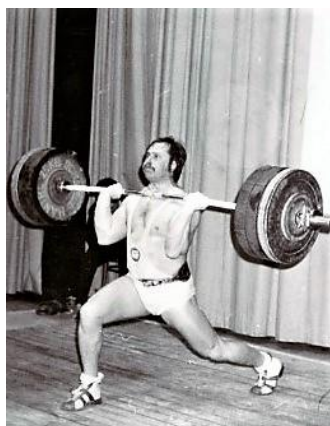
S prezidentem IWF
Tamásem Ajanem

Ing. Jaromír Vítek

Vodrážka Jiří (*2. 10. 1947 Sokolov)

V polovině roku 1959 začal navštěvovat vzpěračský oddíl Sokol Těšovice, který na jaře téhož roku založil v Sokolově František Škarda. Koncem padesátých a v šedesátých letech nebylo možné soutěžit v žákovské kategorii, ale bylo za určitých podmínek možné se zúčastnit okresních a krajských soutěží. Na těchto soutěžích Jiří vybojoval několik titulů. V roce 1966 nastoupil na základní vojenskou službu do Plzně s ambicemi zařazení do Dukly Plzeň, která byla na tomto útvary dislokována. Bohužel se do Dukly nedostal, ale dokázal zajistit vzpěračské prkno a závodní činku ze Sokolova, aby ve volném čase mohl trénovat s ostatními vzpěrači, které se také do Dukly nedostali.

Jiří Vodrážka

Baník Sokolov

Stojící zleva: Jan Papaj, Josef Sekyra, Josef Klein, Vladimír Jaroš, Jan Nagy,
Jiří Vodrážka, sedící zleva: Jan Cihla, Jan Vondrák, Miroslav Kubinec,
František Škarda, František Nedvěd, František Salát

V roce 1968 se vrátil už do oddílu vzpírání TJ Baník Sokolov. Zdravotní obtíže mu nedovolili plnohodnotně trénovat. Přesto se zúčastňoval soutěží na úrovni II. ligy a mistrovství Československa jednotlivců a později soutěží veteránů. V roce 1987

zvítězil v kategorii do 100 kg na mistrovství České republiky Masters v Pardubicích. Během své sportovní vzpěračské kariéry prošel hmotnostními kategoriemi od 52 do 100 kg. V polovině 60 let se stal trenérem mládeže. V oddíle pracoval ve funkci asistenta vedoucího trenéra Františka Škardy. Od konce 60 let se angažoval v okresním a krajském svazu vzpírání.

V letech 1975 až 1977 zastával funkci asistenta reprezentačního trenéra juniorů Emila Brzóskey. Po založení střediska vrcholového sportu v roce 1975 nastoupil jako vedoucí trenér TSM v Sokolově. Současně zastával funkci druhého trenéra velmi úspěšného ligového družstva mužů v Sokolově. Oddíl získal za jeho působení 11 titulů mistra republiky družstev mužů. V polovině 80 let přešel do funkce vedoucího trenéra oddílu vzpírání TJ Baník Sokolov. V roce 1982 přestoupil z TSM do SVS a zahájil 3leté studium trenéra 1. třídy, na Univerzitě Jána Komenského v Bratislavě, kterou v roce 1985 úspěšně absolvoval. Poté nastoupil jako vedoucí trenér SVS mužů v Sokolově, spádová oblast Plzeň. Rokem 1993 končí činnost střediska v Plzni.

V letech 1995 – 2003 byl pověřen vedením české reprezentace seniorů. Během své kariéry se podílel na výchově řady reprezentantů České republiky a zúčastnil se 8x ME, 6x MS a 2x OH. Za svůj největší trenérský úspěch považuje vybojování účasti české reprezentace na dvou OH. Na olympijských hrách v Atlantě (1996) se Petr Stanislav umístil na desátém a Roman Polom na devatenáctém místě. Na olympijských hrách v Sydney (2000) Petr Sobotka obsadil čtrnácté místo. Obě olympijské soutěže absolvoval ve funkci trenéra. V letech 2000 – 2002 byl zaměstnancem střediska vrcholového sportu ministerstva vnitra v Praze. Svoji kariéru ve vzpírání ukončil v roce 2003.

Vrbka Miroslav

(*29. 8. 1950 Mariánské Lázně)

Miroslav Vrbka se vzpírání věnuje od roku 1967 (Lokomotiva Cheb). Nejprve jako závodník a od roku 1971 i jako trenér a funkcionář. Dále působil v klubech ŽD Bohumín, Baník Sokolov a v současné době opět v Lokomotivě Cheb, kde zastává funkci trenéra. K jeho odchovancům patří pozdější vynikající závodníci a reprezentanti Walter Horký, Karel Novák a Jan Zima. V letech 1980 – 1995 pracoval jako trenér ve SVS-M v Sokolově. V období let 1982-1992 získali jeho svěřenci 10x titul mistrů Československa dorosteneckých družstev. Pod jeho vedením se připravovala řada našich reprezentantů. V letech 1982-1983 připravoval Jiřího Zubrického juniorského mistra světa 1984, v letech 1982-1985 Petra Hudečka, juniorského mistra světa 1985. V tomto období byl rovněž trenérem Pavla Chvojky a Romana Poloma, bronzových medailistů z juniorského mistrovství světa. V období 1985 – 1989 patřili mezi jeho svěřence Martin Weber a Pavel Kudrna, bronzový medailista z mistrovství Evropy. V letech 1988 – 1995 byl vedoucím trenérem juniorského reprezentačního družstva. V tomto období připravoval závodníky Petra Stanislava, Martina Takáče a Petra Sobotku, který v roce 1995 vytvořil světové juniorské rekordy v trhu a stal se mistrem Evropy.

Miroslav Vrbka

MSJ v Havířově 2002
Miroslav Vrbka druhý zleva

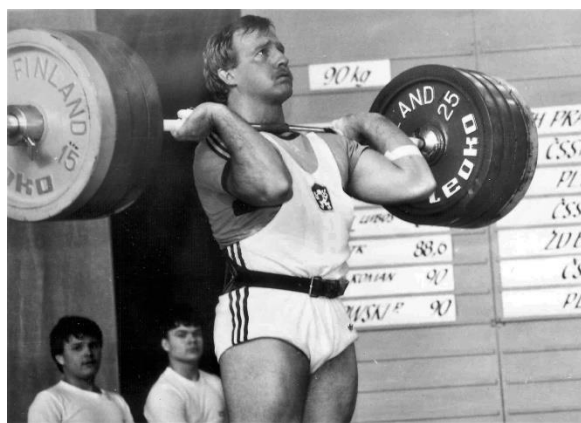
Miroslav Vrbka

Po nucené přestávce se k juniorskému reprezentačnímu družstvu vrátil v roce 2001. V roce 2002 získala pod jeho vedením Lenka Orságová bronzovou medaili v trhu na MEJ, o rok později byl třikrát bronzový na MEJ Petr Slabý a stříbro v nadhozu získal Petr Hejda. Na mistrovství Evropy do 17 let v roce 2006 vybojoval Jiří Orság bronzovou medaili v trhu a stříbrnou ve dvojboji a stejný závodník získal pod jeho vedením bronzové medaile v nadhozu a ve dvojboji na mistrovství světa v Praze v roce 2007. V letech 2003 – 2004 byl současně trenérem seniorského reprezentačního družstva, se kterým se mu podařilo na olympijské kvalifikaci ve Vancouveru vybojovat tři místa na OH. Tato účast našich sportovců na OH se ze známých důvodů nepodařila zrealizovat. Olympijských her v Athénách se zúčastnil jako trenér pouze s jedním závodníkem, kterým byl Tomáš Matykievicz. Ze závodníků, na jejichž přípravě se podílel, se Olympijských her zúčastnili Jiří Zubrický, Petr Hudeček, Roman Polom, Petr Stanislav a Petr Sobotka.

Vymazal Lubomír

(*18. 2. 1961 Bruntál)

Startoval v HK do 82,5 kg a 90 kg v dresu RH Praha. Reprezentoval v letech 1981 – 1987. V tomto období se pravidelně umisťoval v anketě „Zlatá činka“ mezi první desítkou. Stal 4x mistrem ČSSR (1983, 1984, 1986, 1987). Na ME-MS startoval 4x s nejlepším umístěním v roce 1983 v Moskvě, kde v HK do 82,5 kg s výkonem 365 (155, 210) obsadil 4/5. místo.

Lubomír Vymazal

Na ME-MS vybojoval 3x bronzovou medaili v jednotlivých disciplínách. Na vzpomínaném šampionátu v Moskvě vybojoval v nadhozu bronzové medaile a ještě jednu bronzovou si zopakoval o rok později ve Vittorii (ME). Nejlepší výkony v HK do 82,5 kg 365 (155, 210) v roce 1983 a v HK do 90 kg v na mistrovství Československa 382,5 (165, 218) v roce 1984. Dokázal 200 kg nadhodit ve třech hmotnostních kategoriích – v HK do 82,5 kg 210 kg, v HK do 90 kg 218 kg, v HK do 100 kg (vážil 93,6 kg) nadhodil v roce 1987 na turnaji Alma-Atě 220 kg. Několikrát se neúspěšně pokoušel překonat světový rekord v nadhozu.

Wagner Ludvík

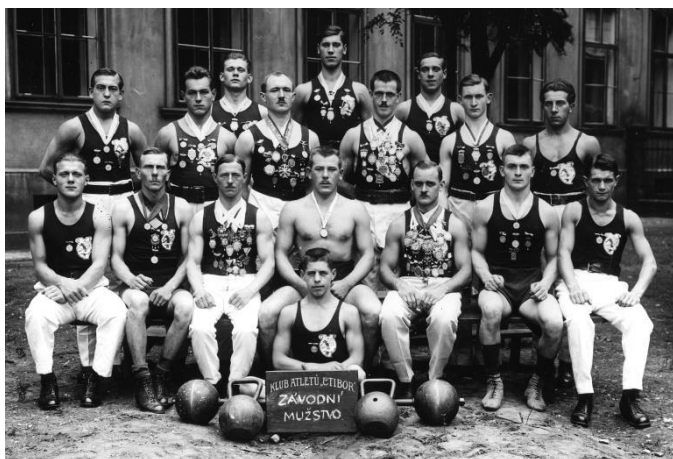
(*1885 - † ??)

IN MEMORIAM

Startoval v HK do 60 kg a 67,5 kg v dresu K. A. Ctibor Plzeň. Náš první olympionik. Reprezentoval na OH v roce 1920 v Antverpách, kde v HK do 60 kg obsadil 5. místo s výkonem 195 (50, 65, 80). Soutěžilo se v trojboji, který sestával z trhu a nadhozu jednoruč, třetí disciplínou byl nadhoz soupažný. Mistr Čech (1914) ve dvojboji 190 (86, 104) v HK do 65 kg. Dvojboj byl složen z tahu a nadhozu soupažně. Po vzniku Československa zvítězil v HK do 60 kg postupně na šampionátech v letech 1919 (první mistr ČSR), 1920 a 1921 s nejlepším výsledkem v poslední soutěži, kdy mu bylo již 36 let. Šampionát byl vyhlášen ve čtyřboji (trh a nadhoz jednoruč, tah a nadhoz soupažně. Jeho výkon 302.5 (52.5, 70, 80, 100). Nejlepší vzpěrač roku 1920. Josef Skalický píše ve svých „Pohledech do minulosti těžké atletiky na Plzeňsku“, že se v roce 1921 zúčastnilo klubové čtyřčlenné mužstvo K. A. Ctibor Plzeň ve složení Wagner, Zieba, Synáč a Frolík mistrovství světa družstev ve Vídni a za účasti 26 družstev obsadili čestné 4. místo. Družstvo za své umístění získalo stříbrnou plaketu. Výkony jednotlivých závodníků nejsou známi. Ludvík Wagner byl jediným olympionikem, který v naší databázi neměl svoji fotografii. Prapravnuk Václava Zieby Jakub, fotografii jeho a klubových druhů vypátral při psaní historie klubu.

Ludvík Wagner

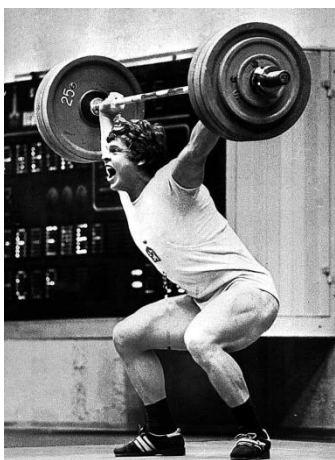
K. A. Ctibor Plzeň 1921
Ludvík Wagner sedí třetí zprava

Welz Adolf IN MEMORIAM

Startoval v HK do 60 kg v dresu Deutsch Kraft Asch (Aš). První evropský medailista v naší vzpěračské historii. Mistr Čech v HK do 60 kg za rok 1911 (Roudnice nad Labem). V roce 1909 vybojoval 3. místo na mistrovství Evropy v Drážďanech. Startoval v HK do 60 kg a bronzovou medaili si zasloužil za výkon 244 (62.6, 77.4, 104). Soutěž byla vypsána v trojboji, který sestával z trhu jednoruč, tahu a nadhozu soupažně. Jeho jméno a výkon je mimo jiné zaznamenán v Historii vzpírání (1962) od Františka Menšíka. Fotografie chybí a bližší informace také.

Zaremba Ota (*22. 4. 1957 Karviná)

S tréninkem začal u trenéra mládeže Karla Dudy. Základní vojenskou službu absolvoval v RH Praha, kde trénoval pod vedením trenérů Antonína Drešla a Václava Peterky. Po návratu z armády do mateřského klubu Baníku Havířov se stal jeho trenérem Emil Brzóska. Je v pořadí naším třetím vzpěračským olympijským vítězem. Do mezinárodního vzpírání vstoupil na MEJ-MSJ v roce 1976 v Gdaňsku, kde obsadil v HK do 82,5 kg 6. – 7. místo za 290 (135, 155). Na OH v Moskvě (1980) zvítězil v HK do 100 kg výkonem 395 (180, 215) a překonal 8x olympijský rekord. Stal se zároveň mistrem světa ve dvojboji a trhu, v nadhozu obsadil 2. místo. Za své vítězství byl zvolen sportovcem roku 1980 ČSSR a obdržel státní vyznamenání. V I. ročníku (1980) ankety IWF o nejlepšího vzpěrače obsadil 10. místo. V roce 1981 na ME-MS v Lille si na základním pokusu v trhu na 185 kg těžce zranil loket. Pokud by se nezranil, měl velkou šanci v soutěži zvítězit. V následujících letech se zranil ještě několikrát. Statečně bojoval, ale byla z toho již jen bronzová medaile na ME v roce 1984 ve Viktorii v trhu za výkon 177,5 kg v HK do 110 kg. V roce 1993 u příležitosti stého výročí vzniku organizovaného vzpírání v Čechách byl vyhodnocen mezi první desítkou nejlepších vzpěračů naší historie. Reprezentoval v letech 1977 – 1987. Stal se 5x mistrem ČSSR (1979, 1980, 1981, 1984, 1985). Nejlepší výkony v HK do 100 kg 415 (187.5, 228) z roku 1981. V anketě o nejlepšího sportovce ČSSR roku 1981 se umístil na 7. místě.

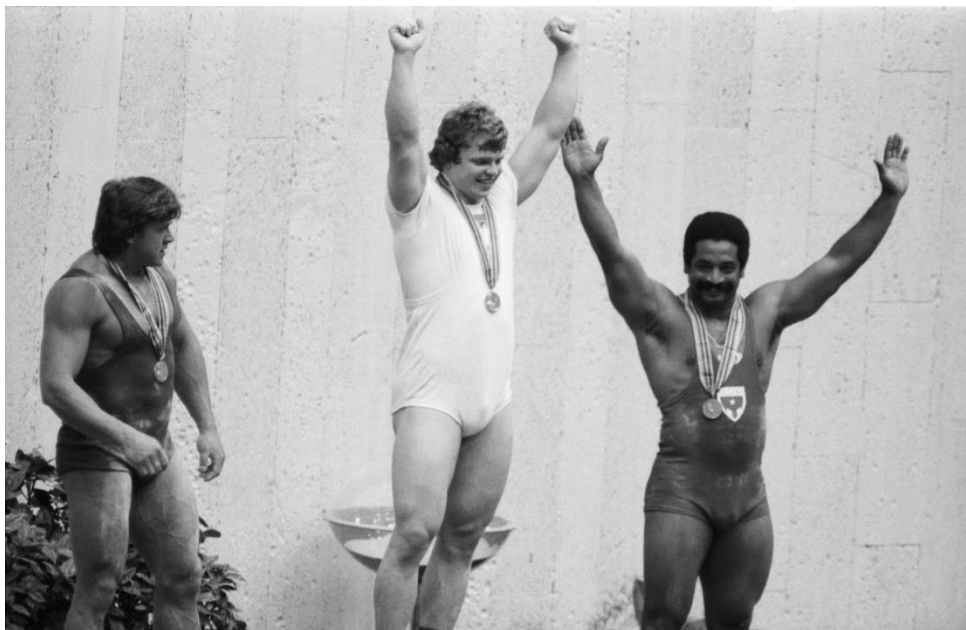
Trh 180 kg

Ota Zaremba

Vítězný pokus 215 kg

Igor Nikitin, **Ota Zaremba**, Alberto Blanco
OH Moskva 1980

Na turnaji „Černé moře“ v roce 1984, který nám měl nahradit olympijské hry v Los Angeles, obsadil v HK do 110 kg 6. místo za 397.5 (180, 217.5). Překonal několik desítek národních rekordů v různých věkových kategoriích. V roce 1981 překonal 4x světový rekord v HK do 100 kg v trhu 185,5 kg dne 4. 6. v Tatabányi a ve Štúrově na Světovém poháru 27. 6. v trhu 187,5 kg a ve dvojboji 412,5 a 415 kg. Ze zdravotních důvodů předčasně ukončil svoji sportovní kariéru a začal pracovat jako havíř na dole 9. Květen ve Stonavě. S pomocí sdružení bývalého vynikajícího koulaře Remigia Machury a městského úřadu v Horní Suché založil „Vzpěračskou školu Oty Zaremby“, kde se věnoval výchově mládeže. V roce 2016 se klub přejmenoval na „Sportovní klub vzpírání Oty Zaremby Horní Suchá“. Zasloužilý mistr sportu. Člen Síně slávy SKV Baníku Havířov.

Zázvorka Václav

(*18. 12. 1942 Kolín – †9. 9. 2017)

Václav začal se vzpíráním v roce 1961 ve Spartaku Plzeň, později Škoda Plzeň a Sokol Plzeň 1. V roce 1966 se stal členem výboru oddílu, od roku 1986 až do své smrti jeho předsedou. Své první volební období v předsednictvu ČSV prožil v letech 1974 – 1977. V roce 1978 byl zvolen předsedou Českého svazu vzpírání a funkci vykonával do roku 1990. V letech 1991 – 2007 pracoval ve funkci místopředsedy ČSV. Od roku 2007 zastával funkci předsedy organizačně – právní komise. V letech 1977 – 1991 byl zároveň místopředsedou Československé svazu vzpírání. Václav byl mezinárodní rozhodčí 1. třídy, v této funkci působil na ME-MS u nás i v zahraničí. Nikdy činku neodložil. V letech 1997 – 2015 se stal 10x mistrem České republiky v kategorii Masters. V roce 2007 se stal v této věkové kategorii mistrem světa a v roce 2008 mistrem Evropy. Jeho medailová bilance z těchto soutěží 2+1+3. Ve vrcholných orgánech ČSSV a ČSV pracoval 43 let.

ME Masters 2008

Václav Zázvorka

ME Masters 2008

Zavadil Josef

(*2. 3. 1948)

Vzpírat začal v roce 1966 v Baníku Havířov. Do roku 1976 byl členem ligového družstva. V HK do 82,5 kg se dostal na 275 (120, 155). Ihned po skončení aktivní sportovní činnosti pokračoval v oddíle ve funkci maséra. V letech 1980 – 1992, 2009 – 2016 masér reprezentačního družstva mužů. Momentálně pracuje u reprezentačních družstev juniorů do 15 a 17 let. V průběhu svého působení u reprezentačních týmů se mnohokrát zúčastnil ME-MS a světových pohárů.

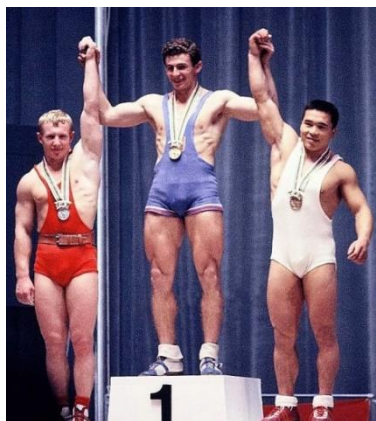
Josef Zavadil

Zdražila Hans

(*3. 10. 1941 Ostrava)

Startoval v HK do 75 kg a 82,5 kg za Baník Ostrava a RH Praha. Reprezentoval v letech 1960 – 1972. Stal se 10x mistrem ČSSR (1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1966, 1967, 1968, 1970, 1971). Startoval 6x na ME s nejlepším výsledkem v letech 1964 a 1965, kdy obsadil 2. místa. Na MS startoval 5x s nejlepší výsledkem v roce 1964 v Tokiu, kdy se stal mistrem světa, které bylo součástí olympijských her.

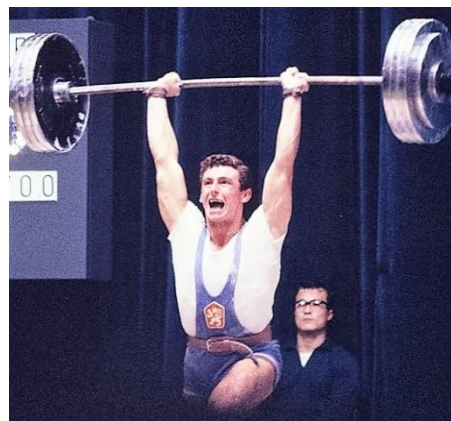
Zvítězil výkonem 445 (130, 137,5, 177,5) v HK do 75 kg. Na OH v roce 1968 (Mexiko) obsadil 6. místo v HK do 82,5 kg za výkon 462,5 (135, 147,5, 180). Překonal 8x olympijský rekord a 3x světový rekord v HK do 75 kg v nadhozu 171,5 kg, 172,5 kg, (1963), 177,5 kg (1964). V březnu 1963 na Velké ceně Moskvy zlepšil světový rekord v nadhozu na 173,5 kg (neuznán). Dne 31. 8. 1964 na mezinárodním turnaji v polském Gdaňsku v HK do 75 kg vzepřel v nadhozu světový rekord 177,5 kg, ale podle pravidel FIH musel být po překonání rekordu převážen. Hans měl 40 dkg přes 75 kg a světový rekord mu nebyl uznán. V červenci 1966 startoval ve Vídni na turnaji o Pohár KPÖ Volksstimme.

Viktor Kurencev, Hans Zdražila,
Masashi Ohuchi

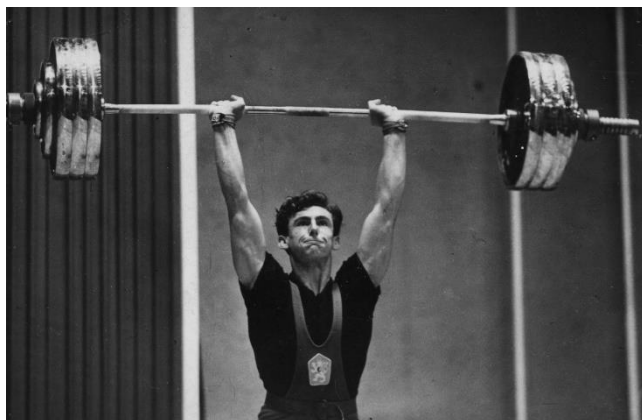

Olympijský vítěz
Hans Zdražila

Vítězný nadhoz
177,5 kg

V nadhozu si nechal na činku naložit světový rekord 188,5 kg (HK do 82,5 kg). Činku přemístil prsa, vstal, ale nevyrazil. Nejlepší výkon v HK do 82,5 kg 470 (146, 147,5, 182,5) z let 1967 – 68 z různých soutěží. Pokud by se udělovali medaile v jednotlivých disciplínách i před rokem 1969, získal by v letech 1962 – 1968 na ME-MS 9+6+4 (!) medailí za trh a nadhoz. V olympijském trojboji vybojoval na OH-MS-ME 2+2+4 medailí, celkem by tak měl 27 (11+8+8) medailí v kategorii mužů! V anketě nejlepší sportovec ČSSR obsadil v roce 1963 8. místo a v olympijském roce 1964 2. místo za Věrou Čáslavskou. Nejlepší vzpěrač v letech 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968. Za svoji kariéru překonal kolem 100 Československých rekordů. V rámci oslav stého výročí vzniku vzpírání u nás v roce 1993 byl vyhlášen nejlepším vzpěračem století. Zasloužilý mistr sportu, držitel odznaku elitního vzpěrače FIH.

ME-MS 1966 Berlín

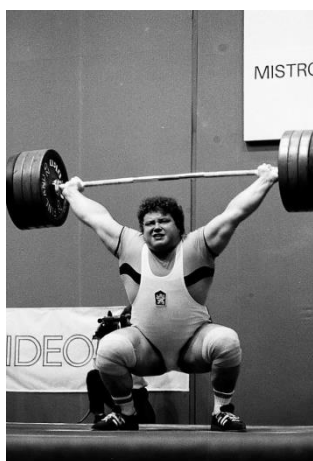

OH 1968 Mexiko

Zubrický Jiří

(*8. 2. 1964 Most)

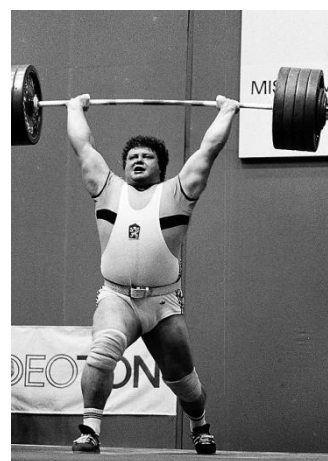
Startoval v HK + 110 kg a + 108 kg v oddílech Sklounion Teplice a RH Praha. Reprezentoval v letech 1984 – 1996. Osmkrát zvítězil na mistrovství Československé a České republiky (1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1994, 1995). V roce 1984 se stal v Itálii naším prvním juniorským mistrem Evropy a světa za výkon 405 (175, 231) v HK přes 110 kg. Na ME startoval 9x s nejlepším umístěním v roce 1992 (Lignano Sabiadoro), kdy obsadil 3. místo s výkonem 377,5 (165, 212,5). Na MS startoval 6x, s nejlepším umístěním na 3. místě v roce 1990 (Budapešť) 380 (165, 215) Startoval na OH v roce 1988 (Soul) kde nezvládl základní pokus na 185 kg v trhu a obsadil 6. místo na OH v roce 1992 (Barcelona) s výkonem 392,5 (170, 222,5). Vše v HK přes 110 kg.

MS 1987 – 195 kg

Jiří Zubrický

MS 1987 – 242,5 kg

Na ME-MS juniorů a mužů vybojoval 4x zlato, 2x stříbro a 5x bronz, celkem 11 medailí. V roce 1984 překonal v HK nad 110 kg světový rekord juniorů v nadhozu výkonem 231 kg. Vyrovnal nejlepší národní výkon Jana Nagyho v nadhozu 242,5 kg. Svůj nejlepší výkon předvedl na MS v Ostravě (1987), kde obsadil v HK + 110 kg 5. místo za 437,5 (195, 242,5). Ve třetím pokusu v nadhozu na 250 kg, přemístil, vstal, ale nevyrazil. Tato soutěž patří mezi nejkvalitnější v historii. Výkon Petra stačil v dalších 20 letech na medaili téměř v jakékoliv soutěži. Na turnaji nejlepších světových supertěžkých vah v Torontu (1984) obsadil 7. místo se 380 kg. Ve finále Světového poháru v roce 1987 (Soul) obsadil 11. místo se 390 kg. V roce 1990 obsadil 5. místo v HK +110 kg na Hrách dobré vůle v USA (Spokane) s výkonem 395 kg.

Členové Síně slávy jsou zde řazeni v abecedním pořadí bez ohledu, zda se jedná o aktivní vzpěrače nebo funkcionáře (trenéři, manažeři, rehabilitační pracovníci). Až na Adolfa Welze, každý z nich zde má minimálně jednu fotografii s doprovodným textem, který nás seznamuje se zásluhovostí zařazeného. Texty jsou inovované a nejsou ve velké většině shodné s oficiálními texty Síně slávy. Zájemci si pro **vlastní potřebu** mohou publikaci vytisknout a nechat svázat. Doporučuji papír minimálně o gramáži 120 mg. **Texty nebyly úředně opraveny.**

Setkání v Boskovících k 120. výročí vzpírání
v Čechách v roce 2014

Doslov

Všechny výsledky a fakta mají uzávěrku k 31. 12. 2022

Naše historie se dá vměstnat do několika málo následujících statistických čísel. Dnešní sport vychází z myšlenek **Miroslava Tyrše**. Pod jeho vedením byla v roce **1862** ustanovena první sokolská jednota „**Sokol pražský**“. V roce 1882 proti sportu ostře vystoupila část vedení Sokola a kriticky hodnotilo snahu vyznavačů sportovních disciplín o dosažení maximálních výkonů. Kritizována byla především jednostranná příprava, která sestávala v přípravě ke konkrétnímu sportovnímu výkonu, zatímco v tělocvičných jednotkách se cvičilo všestranně ve smyslu antickém s důrazem na souměrný vývoj těla a ducha s rozvojem vlastenectví a službu vlasti. **Dvojice těžkých atletů Josef Balej a Fridolin Hoyer se stávají otci vzpírání v Čechách. V sokolské organizaci v Praze se setkávali s těžkostmi, proto se rozhodli vytvořit v roce 1893 samostatný těžkoatletický odbor.** Dnešním jazykem bychom hovořili o založení oddílu těžké atletiky, kde se převážně vzpíralo, zápasilo, boxovalo. **Tento akt je považován za vznik organizovaného vzpírání v Čechách.** V roce 1895 z iniciativy obou jmenovaných a **Antonína Bíny** bylo v Praze založeno první samostatné těžkoatletické sdružení „**Klub atletů Žižkov 1895**“. Fridolin Hoyer, Josef Balej a Antonín Bína dokázali převzít z tělovýchovné organizace „Sokol“ to nejlepší a určili základní vzpěračské tréninkové prostředky, v tomto spojení vzniká česká škola vzpírání a jsou dodnes řazeni mezi její tvůrce.

Členem mezinárodní federace vzpírání se stal Český svaz vzpírání dne 15. 7. 1912. Patříme mezi nejstarší národní svazy ve světě s členstvím v mezinárodní federaci vzpírání. Pouze sedm národních svazů získalo členství dříve než my. Přestože Čechy patřily do soustátí Rakousko – Uhersko, prosadil náš tehdejší vysoký funkcionář arch. Rudolf Schindler na zasedání mezinárodní federace v Berlíně v roce 1913 právo sdružování svazů národních a tím umožnil start českých vzpěračů na mistrovství Evropy a světa pod národní vlajkou.

Naši funkcionáři se dokázali prosadit i v mezinárodních organizacích EWF a IWF. Prvním zvoleným ve světové federaci se stal **Arch. Rudolf Schindler, dále Josef Purcner, Viceprezident František Menšík, Viceprezident Bedřich Poula, Doc. Ing. Jaromír Vítek CSc, Viceprezident Mgr. Petr Krol a MUDr. Jiří**

Michl. V EWF Viceprezident Bedřich Poula, Karol Wiener, MUDr. Jaroslav Čech, Doc. Ing. Jaromír Vítek CSc., MUDr. Jiří Michl, Viceprezident Mgr. Petr Krol a MUDr. Robert Janík. Snímek nám přiblíží portrét Josefa Purcnera, o které víme jen to, že byl členem vedení FIH. Jakou měl funkci v našem vzpírání, nevíme. Sedí v první řadě první vpravo v policejní uniformě a byl členem policejního klubu Stráže bezpečnosti v Praze (předchůdce PSK Olymp Praha).

Stráž bezpečnosti Praha — Stráž bezp. Víden.
Meziměstské utkání policistů pražských a vídeňských v zápase řecko-římském, pořádané pod protektorátem p. pol. presidenta B. Bienera dne 2. t. m. na Zofině, skončilo vítězstvím domácích 12 : 3 bodům. Za Prahu startovali: Beránek (Herschman), Halík (Mrasek), Balaj (Grilka), Tomáš (Nikisch), Urban (Kvarta); v závorce soupeři. Na obrázku zleva vpravo: zást. víd. policistů, vrch. insp. Klíma, zást. víd. pol., arch. Šindler, vrch. insp. Penk, zást. víd. pol., revírník Purcner; dole Fridolin Hoyer. (Foto Ideal Karlín.)

Předsedou svazu se stali František Malý, arch. Rudolf Schindler, Antonín Frič, Antonín Bína, Václav Zvěřina, František Menšík, Josef Matějček, Josef Hantych, Jaroslav Hašek, František John, Bedřich Poula, ing. Jaromír Vítek, František Škarda, JUDr. Petr Hron. Předsedou Českého svazu vzpírání se stali Josef Kamberský, Václav Zázvorka, JUDr. Ladislav Adamec, Emil Brzóska a Petr Krol. To byli a jsou muži s rozhodujícím vlivem na rozvoji našeho sportu. Společně s trenéry patří do zlatého fondu Československého a Českého vzpírání.

Osmnáct ME-MS všech věkových kategorií pořádaných na území Čech. Nejdůležitější jsou **mistrovství světa mužů v Ostravě v roce 1987, mistrovství Evropy mužů v roce 1978 v Havířově, mistrovství Evropy žen v roce 1986 v Praze. Evropští veteráni se u nás sešli v letech 1993 (Sokolov), 1996 (Havířov), 2001 (Teplice) a 2008 (Bohumín).**

Prvního národního mistra vyhlásili v roce 1890 v Rakousku, v Anglii 1891, v Německu 1893, **v Čechách 1894**, v roce 1896 v Rumunsku a Švédsku, v Rusku a Itálii 1897 a ve Francii 1901. **V tomto žebříčku jsme na čtvrtém místě ve světě!** Od roku 1919 se u nás na všech mistrovských soutěžích vzpíralo podle mezinárodních pravidel. **Prvním mistrem Čech se stal Josef Soukup.** Dobový tisk napsal: *Ve vzpírání břemen o "Mistrovství Čech" zvítězil Josef Soukup z pořadatelského klubu, který všechny činky od 50 kg do 130 kg vzpíral s lehkostí a zvítězil s takovou převahou, že mu titul mistra Čech právem příslušel. Druhou cenu dobyl Ivan Bilián (pseudonym), který překvapoval pěknými výkony a elegancí. 3. cenu obdržel Alex Dvořák, který svými výkony vzbudil rovněž obdiv....* Soutěž se konala 22. 7. 1894 na Střeleckém

ostrově v Praze v rámci II. Mezinárodních závodů pod pořadatelstvím Č. A. C. Královských Vinohrad. Na třech salonních fotografiích je zvěčněn náš první šampion Josef Soukup.

Mistrovství České republiky mužů se bude konat dne 30. 9. 2023 v Holešově a bude v pořadí stodvacáté deváté. V roce 1918 se z důvodu politických zmatků po skončení I. Světové války a politického převratu se mistrovství Čech (Československa) nekonalo. Takže jubilejní 130. Národní šampionát mužů se bude konat až v příštím roce. Ve většině sportů se dnes utkávají smíšená družstva. Nemáme k tomu daleko. Počet vzpírajících žen se každoročně zvyšuje. **Zajímavou soutěží by bezesporu mohl být jednorázový šampionát smíšených dvojic ve složení jedna žena a jeden muž, bez možností hostování.** Mohl by se tohoto úkolu letos v nultém ročníku chytit některý z progresivních a silných klubů s vypsáním zajímavých cen pro přilákání těch nejlepších.

V roce 1993 v rámci oslav sta let vzniku vzpírání v Čechách byla vyhodnocena desítka nejlepších vzpěračů naší historie. **V anketě nejlepších vzpěračů století zvítězil Hans Zdražila,** v desítce bez dalšího pořadí se abecedně umístili **Anton Baraniak, Ondrej Hekel, Dušan Poliačik, Václav Pšenička st, Václav Pšenička ml, Karel Prohl, Karel Saitl, Jaroslav Skobla a Ota Zaremba.**

Na olympijských hrách startovalo 55 vzpěračů, kteří reprezentovali v 74 případech. Naši olympionici překonali **72 olympijských rekordů. Vítězi OH se stali Jaroslav Skobla (1932), Hans Zdražila (1964) a Ota Zaremba (1980).** Stříbrné medaile vybojoval **Václav Pšenička st. (1932, 1936).** Bronzové medaile **Bohumil Durdis (1924), Jaroslav Skobla (1928) a Dušan Poliačik (1980).** Tituly mistrů světa ve vícebojích získali **Jaroslav Skobla (1923), Hans Zdražila (1964), Ota Zaremba (1980)** a v jednotlivých disciplínách **Ondrej Hekel (1972), Ota Zaremba (1980).** Mistry Evropy ve vícebojích se stali **Václav Bečvář (1933), Václav Pšenička st. (1934) a Radmila Ševčíková (1999).** V jednotlivých disciplínách **Ondrej Hekel (1970, 1971), Karel Prohl (1976, 1978), Pavel Khek (1979), Radmila Ševčíková (2x 1999) a Jiří Orság (2011).** **Celkem jsme napříč věkovými kategoriemi v letech 1893 – 2022 vybojovali 392 medailí (53+107+232).**

V roce 2010 založil Český svaz vzpírání „Sín slávy“, kterou rozdělil do dvou částí – sportovní a funkcionářskou. Ve sportovní části je 49 vynikajících vzpěračů, kteří v minulosti na ME-MS-OH vybojovali čestného umístění. Do Síně slávy funkcionářů (trenérů, rozhodčích a ostatních) bylo zařazeno 32 členů ČSV.

Máme 50 vzpěračů, kteří se dostali za hranici 400 Sb. Na prvním místě je **Ota Zaremba 448,781 Sb./99,8 kg/415 kg/1981,** druhý je **Jiří Orság 447,441 Sb./ 130,8 kg/435 kg/2017** a třetí je **Dušan Poliačik 441,000 Sb./ 82,0 kg/367,5 kg/1980.** Další pořadí **Bruno Matykiewicz 440,137 sb./103,2 kg/412,5 kg/1982, Lubomír Vymazal 438,529 Sb./81,85 kg/365 kg/1983, Jiří Zubrický 437,500 Sb./158,39 kg/437,5 kg/1987.** Pořadí závodníků určuje dobový Sinclairův koeficient.

V ženách máme 52 závodnic s 200 Sb. a více. Vede **Lenka Orságová – Kenisová s 258,564 Sb./62,53 kg/207.5 kg/2009** před **Pavlou Kladivovou 253,401 Sb./65,2, kg/195 kg/2013, Radkou Ševčíkovou 248,600 Sb./72,78 kg/230 kg/1999, Simonou Hertlovou 244,879 Sb./67,8 kg/195 kg/2018, Michaelou Skleničkovou 242,138 Sb./74,4 kg/203 kg/2021,** a **Eliškou Pudivítrovou**

238,299 Sb./63,1 kg/182 kg/2020. Pořadí závodnic určuje dobový Sinclairův koeficient. Pokud bychom přepočítali výsledky podle nově platných koeficientů na období 2021 – 2024, dojdeme k překvapivě vysokým výsledkům. Ženy by vedla **Radmila Ševčíková – Zátopková s 278,4610 Sb. před Lenkou Orságovou – Kenisovou 273,6303 Sb. a Veronikou Buroňovou 259,3020 Sb.** V mužích se na prvním místě udržel **Ota Zaremba 476,2955 Sb. před Brunem Matykiewiczem 467,0738 Sb. a Dušanem Poliačkem 463,3073 Sb.**

Hranici 400 kg překonalo v naší historii 17 závodníků. Vede **Jiří Zubrický 437.5 (195, 242.5)/158,39 kg/1987**, před **Jiřím Orságem 435 (190, 245)/130,8 kg/2017** a **Petrem Sobotkou 431 (200, 231)/160,2 kg/2005**. Další pořadí **Pavel Khek 422.5 (197.5, 225)/127,5 kg/1983**, **Anton Baraniak 420 (187.5, 232.5)/108,5 kg/1984**, **Bohuslav Braum 420 (190, 230)/149,3 kg/1982**.

Sto a více kilogramů nadhodilo k 31. 12. 2022 16 žen. Tabulku vede **Radmila Ševčíková – Zátopková se 133 kg/76,3 kg/2002** před **Lenkou Orságovou – Kenisovou 117,5 kg/61,9 kg/2005** a **Veronikou Buroňovou 115 kg/64,3 kg/2001**. Další pořadí **Jana Volfová 115 kg/85,8 kg/2003**, **Pavla Kladivová 114 kg/67,8 kg/2012**, **Michaela Skleničková 114 kg/74,8 kg/2021**.

Máme 50 závodníků, kteří nadhodili 200 kg a více. **Jiří Orság 245 kg/130,8 kg/2017**, **Jan Nagy 242,5 kg/136,5 kg/1978**, **Jiří Zubrický 242,5 kg/158,39 kg/1987**. Další pořadí **Kamil Kučera 236 kg/153,4 kg/2019**, **Anton Baraniak 234,5 kg/109,5 kg/1986**, **Petr Sobotka 231 kg/160,2 kg/2005**. Prvním se stal **Petr Pavlásek** v roce 1970 při mezistátním utkání se Švédskem (200 kg). Nejlehčím závodníkem, kterému se to podařilo, byl **Daniel Bango**, který vážil pouhých 82,0 kg a nadhodil v roce 1988 202,5 kg. Nejmladším je **Dominik Oračko**, kterému se podařil vstup do této elitní skupiny v 17 letech. V trhu **Petr Sobotka** je jediným naším závodníkem, který na soutěži zvládl 200 kg. Stalo se tak v roce 2005.

Dvě stě kilogramů ve dvojboji a více dokázalo v naší historii překonat sedm žen. Na prvním místě je **Radmila Ševčíková – Zátopková 233.5 (100.5, 133)/76,3 kg/2002** před **Lenkou Orságovou – Kenisovou 212.5 (95, 117.5)/61,9 kg/2005** a **Janou Volfovou 210.0 (95, 115)/85,8 kg/2003**. Další pořadí **Michaela Skleničková 203.0 (89, 114)/74,8 kg/2021**, **Pavla Kladivová 201.0 (87, 114)/67,8 kg/2012**, **Veronika Buroňová 200.0 (85, 115)/64,3 kg/2001**.

Snaha vyhodnotit nejlepší výkony ve vzpírání dala vzniknout několika systémům. Asi nejznámější je použití **Sinclairového koeficientu**, který je dnes v EWF a IWF nahrazen **ROBI POINTSEM**. V minulosti se mezi jinými také používalo k výpočtu úspěšnosti porovnání procentuální hodnoty výkonu ke světovému rekordu. Historické pořadí našich závodníků zatím eviduje 33 vzpěračů, kteří se dokázali dostat na 90% a více. Na prvním místě je **Ota Zaremba se 102,469 %/1981** před **Václavem Pšeničkou st. 101,875 %/1936** a **Hansem Zdražilou 99,441 %/1964**. Následují **Karel Prohl 98,095 %/1978**, **Bruno Matykiewicz 97,633 %/1981** a **Ondrej Hekel 96,023 %/1969**. **Jiří Orság s 91,966 %/2017** je v historickém pořadí osmnáctý. Pravdou je, že Orság s Kučerou bojují s fenomenálním výkonem **Lashy Talakhadzeho (GEO)**, který patří mezi nadčasové dvojboje a je otázkou, zda i jím samým bude někdy tento rekord překonán. Z dnes platných dvojbojových rekordů je nejbliže k WR **Petr Petrov 87,021 %/2022**, před **Kamilem Kučerou 86,364 %/2019** a **Petrem Marečkem 85,979 %/2022**. V ženách je nejbliže v dnešní

generaci k WR **Michaela Skleničková** 73,022 %/2021 před **Simonou Hertlovou** 71,910 %/2019 a **Eliškou Pudivítrovou** 69,230 %/2021. Naše národní rekordy ke světovým rekordům mají k 31. 12. 2022 v průměru hodnotu v ženách 65,100 %, v mužích 82,500 %.

V soutěžích družstev finálních kategorií žen (1991 – 2022) a mužů se k titulům mistrů dopracovalo jedenáct oddílů/klubů. **V lize žen 14x Sokol Moravská Ostrava (14+11+4), 7x Sokol Nový Hrozenkov (7+1+7), 5x TAK Hellas Brno (5+1+0)**, po dvou titulech má Bohemians Praha (2+5+1) a Start Plzeň (2+2+1), jeden titul patří PSKO Praha (1+9+2) a také Bonatransu Bohumín (1+3+6).

Bilance v kategorii mužů 1993 – 2022: **SKV Baník Havířov (14+10+2), SKV Sokolov (11+9+3), SKV Bonatrans Bohumín (3+6+9)**, SKV OZ Horní Suchá (1+1+2), Sokol Moravská Ostrava (0+1+7), PSKO Praha (0+1+2), TŽ Třinec (0+1+0), Sokol Nový Hrozenkov (0+0+1) a Rotas Rotava (0+0+1) a TJ Holešov (0+0+1).

Během 30 let samostatnosti České republiky v letech 1993 – 2022 bylo vybojováno na národních šampionátech jednotlivců napříč věkovými kategoriemi **3 573 titulů** mistrů, na kterých se podílelo **1 008 šampionů**. Dvanáct závodnic a závodníků získalo 20 a více titulů. Deset a více titulů má 56 soutěžících. Na prvních třech místech v kategorii žen jsou **Lenka Orságová – Kenisová (SNH/PSK/FGH) s 15 tituly (2000 – 2021) před Radkou Ševčíkovou – Zátopkovou (OST/PSK) se 14 tituly (1990 – 2005) a Marií Korčianovou – Nováčkovou (OST/PSK) také se 14 tituly (1992 – 2011)**. V kategorii mužů má **Jiří Orság (KAR) 11 titulů (2005 – 2022), Jiří Gasior (ZDB) 10 titulů (2009 – 2021), Petr Petrov (ZDB) 8 titulů (2009 – 2022)**.

V období 1993 – 2022 naše reprezentace vybojovala na ME-MS-YOG celkem 108 (21+28+59) medailí. Poslední medaile z MS mužů za nadhoz a dvojboj, přivezl v roce 1990 **Jiří Zubrický** startující v HK nad 110 kg s výkonem 380 (165, 215). Poslední OH medaili vybojoval **Ota Zaremba** v Moskvě v roce 1980. Nejde však jen o medaile, dosaženou úroveň lze také hodnotit od počtu závodníků umístěných v první polovině hmotnostní kategorie (HK) a v první polovině startovního pole napříč HK (pomocí Sb.).

V mistrovství Evropy žen jsme zaznamenali jeden z největších úspěchů naší stotřicetileté historie. **Radka Ševčíková (OST/PSK)** zvítězila v HK do 75 kg a vybojovala třikrát zlato na šampionátu v roce 1999 (La Coruna) za 230 (102.5, 127.5). Dodnes má v držení naše nejlepší ženské výkony a je jediná s výkonem v trhu přes 100 kg, v nadhozu přes 120 a 130 kg, ve dvojboji 220 a 230 kg. O rok později se blýskla **Veronika Buroňová (OST)** v HK do 63 kg třemi bronzemi z ME ze Sofie za 182.5 (80, 102.5). To jsou poslední medaile z kategorie žen. První medaile z ME vybojovala **Soňa Vašíčková (PSK)** v HK +82,5 kg v roce 1991, kdy obsadila 2. místo za 182.5 (77.5, 105) a o rok později 3. místo za 190 (87.5, 102.5). Celkem vybojovala na ME 0+2+4 medailí.

Mistrovství Evropy mužů je ve znamení **Jiřího Orsága (KAR)**, který ve sledovaném období vybojoval pro naše vzpírání **1+4+5 medailí**. Mistrem Evropy se stal v nadhozu v roce 2011 (Kazaň) za 225 kg, 2x byl stříbrný ve dvojboji v roce 2011 za 410 (185, 225), v roce 2018 (Bukurešť) 417 (181, 236), v nadhozu 235 kg (2012/Antalya) a 236 kg (2018/Bukurešť). Bronzový byl ve dvojboji v roce 2013 (Tirana) 422 (185, 237), v nadhozu 237 kg (2013/Tirana), 237 kg (2016/Førde) a 237

kg (2022/Tirana). **Kamil Kučera (SOK)** byl bronzový v nadhozu s 226 kg v roce 2018 (Bukurešť). **Oba závodníci potvrzují tradiční světovou úroveň našich těžkých vah.**

Pro lepší orientaci přikládám tabulku vzniku věkových a genderových šampionátů. Do roku 1974 jsme se spokojili s jednou mužskou věkovou kategorií. Od roku 1975 začínáme přidávat stále věkově mladší vzpěrače 15, 16, 17, 20 a 23 let, až k roku 1985, kdy jsme zařadili dnes již velmi rozšířenou kategorii veteránů nejdříve +40 let, později sníženou na +35 let. V roce 1987 se do našeho portfolia zařadily ženy a postupně i juniorky do 15, 16, 17, 18, 20 a 23 let. Na veteránky jsme si museli počkat až do roku 1992. Do programu olympijských her se ženy dostaly v roce 2000. Olympijský program byl v roce 2018 rozšířen o juniorskou kategorii do 17 let. Svoje „olympijské hry“ mají i veteráni a najdeme je pod názvem World Games Masters (světové hry veteránů). Poslední zařazenou kategorií (2013) je mistrovství Evropy do 15 let.

Vznik soutěží jednotlivých genderových a věkových kategorií		
Mistrovství světa mužů	1891	Londýn
Olympijské hry muži	1896	Athény
Mistrovství Evropy mužů	1896	Rotterdam
Mistrovství světa juniorů do 20 let	1975	Marseille
Mistrovství Evropy juniorů do 20 let	1975	Marseille
Světové hry Masters W+M	1985	Toronto
Mistrovství světa Masters muži	1985	Colorado Springs
Mistrovství světa žen	1987	Dayton Beach
Mistrovství Evropy žen	1988	San Marino
Mistrovství Evropy juniorů do 16 let	1991	Košice
Mistrovství Evropy Masters muži	1991	Salzburg
Mistrovství světa Masters žen	1992	Oxford
Mistrovství Evropy Masters ženy	1992	Oxford
Mistrovství Evropy juniorek do 16 let	1994	Lublaň
Mistrovství světa juniorek do 18 let	1995	Varšava
Mistrovství světa juniorek do 20 let	1997	Cape Town
Mistrovství Evropy juniorek do 20 let	1998	Sofie
Olympijské hry ženy	2000	Sydney
Mistrovství Evropy juniorů do 17 let W+M	2003	Dortmund
Olympijské hry mládeže do 17 let W+M	2008	Singapur
Evropské hry Masters W+M	2008	Malmö
Mistrovství světa juniorů do 17 let W+M	2009	Chiangmai
Mistrovství Evropy do 23 let W+M	2009	Wladislawowo
Mistrovství Evropy juniorů do 15 let W+M	2013	Klapeida

V letech 1993 – 2022 Českou republiku reprezentovalo na ME-MS-OH 132 závodníků a 53 závodnic (Σ 185). V letech 1893 – 2022 reprezentovalo 277 závodníků a 56 závodnic (Σ 333). Jedna třetina má pouze jednu nominaci. Největší počet reprezentačních startů (ME-MS-OH) má **Jiří Orság, který nás reprezentuje od roku 2004. Startem na mistrovství světa v Kolumbii v roce 2022 dovršil jejich počet na rovných čtyřicet (3x OH). Mezi ženami má nejvíce 31 reprezentačních startů Lenka Orságová – Kenisová,** která reprezentovala v letech 1999 – 2016. Muži začínají se světovými šampionáty v roce **1891**, ženy v roce **1987**. Patříme mezi nejstarší sporty s prvním mistrovstvím světa z 19. století.

Téměř stoletý vývoj hmotnostních kategorií (HK) začal oficiálně zařazením tří HK v letech 1905 – 1913. Dnešních deset HK pokrývá celou populaci vzpěračů. Do roku 2016 program olympijských her vždy kopíroval Soutěží řád IWF. Pro olympijské hry v Tokiu (2020) jsme byli Mezinárodním olympijským výborem (MOV) donuceni

snížit HK na sedm a pro OH v roce 2024 dokonce na pět HK. Z programu OH 2028 (Los Angeles) jsme byli z programu vyškrtnutí. Za předpokladu naplnění podmínek MOV, máme ještě teoretickou možnost toto rozhodnutí zvrátit. Optimisté tomu jistě věří. V klasických HK jsme soutěžili v letech 1913 – 1992. V tomto období docházelo k přirozenému vývoji odpovídajícímu potřebám vzpírání. Z pěti jsme se dostali v roce 1977 na dvojnásobek HK. V letech 1993, 1998 a 2019 jsme překopáním kategorií bojovali falešně a neúspěšně proti dopingem. Změnou HK jsme rušili světové rekordy a začínali v nových HK s takzvanými „standardy“, které ovšem vycházely z rekordů minulých, které byly ovlivněny dopingem, kvůli kterému jsme měnili HK. Takže, kdo chtěl překonat světový rekord, musel

Vývoj hmotnostních kategorií mužů											
muži	1905-1913	1913-1946	1947-1950	1951-1968	1969-1976	1977-1992	1993-1997	1998-2018	2019-	OH 2020	OH 2024
muší	-	-	-	-	do 52 kg	do 52 kg	do 54 kg	-	do 55 kg	-	-
bantamová	-	-	do 56 kg	do 56 kg	do 56 kg	do 56 kg	do 59 kg	do 56 kg	do 61 kg	do 61 kg	do 61 kg
pérová	-	do 60 kg	do 60 kg	do 60 kg	do 60 kg	do 60 kg	do 64 kg	do 62 kg	do 67 kg	do 67 kg	-
lehká	do 70 kg	do 67,5 kg	do 67,5 kg	do 67,5 kg	do 67,5 kg	do 67,5 kg	do 70 kg	do 69 kg	do 73 kg	do 73 kg	do 73 kg
střední	do 80 kg	do 75 kg	do 75 kg	do 75 kg	do 75 kg	do 75 kg	do 76 kg	do 77 kg	do 81 kg	do 81 kg	-
polotěžká	-	do 82,5 kg	do 82,5 kg	do 82,5 kg	do 82,5 kg	do 82,5 kg	do 83 kg	do 85 kg	do 89 kg	-	do 89 kg
lehkotěžká	-	-	-	do 90 kg	do 90 kg	do 90 kg	do 91 kg	do 94 kg	do 96 kg	do 96 kg	-
těžká	+ 80 kg	+ 82,5 kg	+ 82,5 kg	+ 90 kg	do 110 kg	do 100 kg	do 99 kg	do 105 kg	do 102 kg	-	do 102 kg
první těžká	-	-	-	-	-	do 110 kg	do 108 kg	-	do 109 kg	do 109 kg	-
supertěžká	-	-	-	-	+110 kg	+ 110 kg	+ 108 kg	+ 105 kg	+109 kg	+109 kg	+102 kg

Vývoj hmotnostních kategorií žen							
ženy	1983 – 1992	1993 – 1997	1998 – 2016	2017 – 2018	2019-	OH 2020	OH 2024
-	do 44 kg	do 46 kg	do 48 kg	do 48 kg	do 45 kg	-	-
-	do 48 kg	do 50 kg	do 53 kg	do 53 kg	do 49 kg	do 49 kg	do 49 kg
-	do 52 kg	do 54 kg	do 58 kg	do 58 kg	do 55 kg	do 55 kg	-
-	do 56 kg	do 59 kg	do 63 kg	do 63 kg	do 59 kg	do 59 kg	do 59 kg
-	do 60 kg	do 64 kg	do 69 kg	do 69 kg	do 64 kg	do 64 kg	-
-	do 67,5 kg	do 70 kg	do 75 kg	do 75 kg	do 71 kg	-	do 71 kg
-	do 75 kg	do 76 kg	+75 kg	do 90 kg	do 76 kg	do 76 kg	-
-	do 82,5 kg	do 83 kg	-	+90 kg	do 81 kg	-	do 81 kg
-	+82,5 kg	+83 kg	-	-	do 87 kg	do 87 kg	-
-	-	-	-	-	+87 kg	+87 kg	+81 kg

V roce 2010 Mezinárodní olympijský výbor dal vzniknout **Olympijským hrám mládeže**. První se konaly v Singapuru. Vzpěračům byla určena věková hranice do 17 let. Kvalifikace, jako ostatně i do seniorských OH, je velmi obtížná. V roce 2018 se **František Polák (HSU)** na Hry probojoval a získal bronzovou medaili v HK do 56 kg za výkon 233 (104, 129) se postaral o jeden z nejlepších výsledků naší historie v mládežnických kategoriích.

Kategorie Masters nám zkompletuje naše medailová umístění na vrcholných evropských a světových soutěžích ve zmíněném termínu. Naši závodníci se zúčastňují soutěží veteránů od roku 1989, kdy se konaly Světové hry Masters v dánském Aalborgu. Máme možnost každoročně startovat na mistrovství Evropy a světa, jednou za čtyři roky na Evropských veteránských hrách (EMG) a Světových veteránských hrách (WMG). Vše od 35 let nahoru. **V rámci ME jsme získali 375 medailí (174+117+84), na MS 264 medailí (115+90+59), EMG 12 medailí (7+3+2) a WMG 38 medailí (19+14+5).** Při této příležitosti nemohu nezpomenout na

jednoho z nejlepších světových veteránů **Karla Saitla**, který v rámci těchto soutěží několikrát získal titul **GRAND MASTERS** (nejlepší závodník šampionátu).

V kategorii Masters drží naši závodníci **16 světových rekordů**. **Marie Orságová (SNH)** dokonce ve třech věkových a hmotnostních kategoriích má v držení celkem sedm rekordů. Tři rekordy drží **Karel Saitl (SKZ)**. Dva rekordy mají zapsané **Luděk Bečvář (BOH)**, **Jiří Šmolík (CHB)** a **Karel Prohl (ZDB)**.

V **Síni slávy IMWLA** (International Masters Weightlifting Association) **jsou zařazeni Marie Orságová, Miloslav Glíž (SUM), Karel Saitl, Oldřich Lexa (OST), Jan Helebrant (BOH), Karel Prohl.**

V **Síni slávy EMWLA** (European Masters Weightlifting Association) **jsou registrováni Ludmila Prohlová (ZDB), Marie Orságová, Jitka Štolfová (SUM).** V kategorii mužů to **jsou Miloslav Glíž, Karel Saitl, Oldřich Lexa, Antonín Spáčil (ZDB), Jan Helebrant, Karel Prohl.**

Bilance překonaných rekordů žen a mužů v kompletu za roky 1893 – 2022 je mimo náš dosah zjištění. Z ročenek ČSV můžeme provést rekonstrukci zhruba z let 2000 – 2022. Traduje se, že **Hans Zdražila** v šedesátých letech minulého století v HK do 75, 82,5 a 90 kg překonal údajně rovných **100 Československých rekordů v kategorii mužů**. **Karel Saitl** může být na druhém místě se **72 rekordy** překonanými v HK do 56 a 60 kg v letech 1946 – 1960. Na dalších místech jsou **Václav Pšenička jr. s 63 rekordy** v HK do 75, 82,5 a 90 kg, **Karel Prohl** (HK 56 a 60 kg) v letech 1966 – 1978 s **56 rekordy**, **Rudolf Strejček** (HK 110 a nad 110 kg) v letech 1970 – 1980 s **53 rekordy**. **Zdeněk Otáhal jich v HK do 67,5 a 75 kg odhadem překonal minimálně 50.** Podařilo se dohledat **pravděpodobný počet u Antona Baraniaka 34 rekordů, Ondreje Hekela 32 rekordů, Petra Petrova 28 rekordů a Vítězslava Országa 26 rekordů.**

Počítáme-li závodníkovi narozenému po roce 1993 rekordy napříč věkovými kategoriemi, vítězí v jejich počtu k 31. 12. 2022 **Vendula Šafratová (HSU/2004) se 163 rekordy**, na dalších místech jsou ze současné generace **František Polák (HSU/2001)** a **Petr Mareček (BOS/1998)** s bilancí **122 rekordů**, následují **Matěj Moskál (HSU/2002) 116 rekordů, Vojtěch Krejčík (SOK/2004) 112 rekordů, Dominik Oračko (SOK/2003) 90 rekordů**. To je první šestka. Pravda, jedná se o velmi talentované vzpěrače, kteří překonávali hlavně mládežnické rekordy ve více hmotnostních a věkových kategoriích a kterým také pomohla změna hmotnostních kategorií v roce 2018. Musím se ještě vrátit k **Vendule Šafratové. K 31. 12. 2022 držela 25 rekordů v kategoriích W17/HK 55 a 59 kg, W20/HK 55, 59, 71, 76 a 81 kg a v ženách v HK do 55 a 59 kg.** A to je svým způsobem také rekord! Bohužel jsme o dva nejtalentovanější juniory posledních let **Dominika Oračka a Vendulu Šafratovou přišli**. Ať jsou důvody jejich konce jakékoliv, nedokázali jsme je udržet k naší smůle ve vrcholovém vzpírání.

Některé výkony našich závodníků a závodnic, které byly vytvořeny v nedávné minulosti, zaslouží obzvlášť velkou pozornost. **Radmila Ševčíková – Zátopková** (76,3 kg) zvládla dne 23. 2. 2002 na 1. kole lize žen v Bohumíně v trhu 100,5 kg, v nadhozu 133 kg a ve dvojboji 232,5 kg. **Jiří Orság** (130,8 kg) nadhodil dne 11. 11. 2017 v Praze na mistrovství České republiky 245 kg, protože k tomu trhnul 190 kg, výsledný dvojboj 435 kg je druhým největším v naší historii. Nejlepší dvojboj 437,5 (195, 242,5) docílil **Jiří Zubrický** (158,39 kg) na mistrovství světa v Ostravě dne 19. 9. 1987. **Petr Sobotka** (160,2) dne 19. 3. 2005 na 1. kole I. ligy v Bohumíně utrl 200 kg. Výkon Jiřího Zubrického má 36 let, ale ostatní uvedené výkony počítáme do

21. století. Trojí změna hmotnostních kategorií zapříčinila, že tyto rekordy byly smazány a pokud je občas nepřipomeneme, budou zapomenuty. Při vší úctě k dnešní ustupující a nastupující generaci si nemyslím, že by měli být tyto naše absolutní výkony v dohledné době překonány.

Naši reprezentanti překonali v minulosti také několik světových rekordů v kategorii mužů a juniorů do 20 let. Některé z nich nebyly světovou federací schváleny. Dnes se jen můžeme domnívat proč tomu tak bylo. Určitě nebyly splněny některé z přísných podmínek soutěžního řádu. Koncem 19. století naši závodníci překonali v bizarních disciplínách čtyři světové rekordy. Nej kvalitnějším rekordem z nich je výkon **Josefa Šmejkal**, který v roce 1901 zatáhl levou rukou 50 kg dvacetkrát. V novodobé historii, kterou počítáme od roku 1918, se prvním rekordmanem stal **Antonín Hrabě**. Nadhozem od ramene levou rukou zvládl v roce 1924 v HK do 60 kg 75 kg. Rekord nebyl uznán. **Bohumil Durdis** nadhodil pravouč v HK do 67,5 kg v roce 1924 92,5 kg. Také tento rekord nebyl uznán. **Jaroslav Skobla** má neuznaný rekord v těžké váze v levoručním trhu výkonem 87,5 kg z roku 1926. **Václav Pšenička** starší překonal v HK do 82,5 kg v roce 1928 dva rekordy v tahu soupažném s výkony 110 a 111, kg. Oba výkony byly uznány. V roce 1936 vytvořil nejlepší světový výkon v HK nad 82,5 kg v trojboji výkonem 407.5 (127.5, 125, 155). Rekordy ve vícebojích se tehdy neregistrovaly. Nejlepší výkon 400 kg překonal o 7,5 kg! **Hans Zdražila** v HK do 75 kg v roce 1963 překonal rekord v nadhozu 171,5 a 172,5 kg. Na OH v Tokiu (1964) zvítězil ve světovém rekordu opět v nadhozu výkonem 177,5 kg. **Ota Zaremba** v HK do 100 kg překonal celkem čtyři rekordy, vše v roce 1981 – v trhu 185.5 a 187.5, ve dvojboji 412.5 a 415 kg. Naši závodníci **Rudolf Strejček** (HK 110 kg/1970/trh 146 kg), **Pavel Khek** (HK +110 kg/1978/trh 170 kg), **Jiří Zubrický** (HK +110 kg/1984/nadhoz/231 kg) a **Pavel Sobotka** ((HK +108 kg/167.5, 170, 170.5, 178, dvojboj 375 kg) překonali celkem osm světových juniorských rekordů do 20 let.

Zlatá činka byla premiérově zavedena v roce 1969 a zvítězil v ní legendární **Ondrej Hekel** (ZDB). Premiéra se konala pouze v kategorii mužů. Postupně přibývali další, dnes máme pokryté téměř všechny věkové kategorie. V letech 1993 – 2021 ve Zlaté čince zvítězilo 13 mužů a devět žen. **V mužích byl jedenáctkrát jmenován Jiří Orság (KAR), v kategorii žen desetkrát Lenka Orságová – Kenisová (SNH/PSK), devětkrát Radka Ševčíková (OST/PSK), šest nominací má Petr Sobotka (TEP/PSK).** To jsou ti nejúspěšnější, ale každý vítěz Zlaté činky se zapsal do naší historie, která na něj nezapomene.

Jednu z hlavních rolí v historii našeho vzpírání hrají samozřejmě reprezentační trenéři. Pokusím se zařadit je od počátků našeho vstupu do mezinárodního vzpírání v roce 1920. Před tímto rokem se o nejlepší závodníky formou konzultací a krátkých stáží starali Fridolin Hoyer, Josef Balej a Antonín Bína. Následovali Antonín Bína (oficiálně), František Kopřiva, Sláva Šindelář, Rudolf Urban, Jaroslav Kulhánek, František Menšík, Josef Matějček, Artur Ježek, Josef Sofroň, Josef Hantych, Bedřich Poula, Josef Kamberský, Bedřich Poula, Václav Peterka, Antonín Drešl, Emil Brzóska, Karel Duspiva, František Škarda, Jiří Vodrážka, Miroslav Vrbka, Juraj Gubala, a Pavel Ivanič. Reprezentační trenéři žen Ludvík Filipovič, Antonín Drešl, Miroslav Kozel, Emil Brzóska a Pavel Ivanič.

Zapamatujme si jména dalších oddílových, ale významných trenérů pracujících ve vzpomínaném období posledních 30 let. Luděk Bečvář, Ladislav Pásztor, Pavel Khek, Pavel Sobotka, Slávek Rychnavský, Vlastimír Klimek, Václav Zronek, Jan Cymorek,

Petr Ditrich, Radim Kozel a František Orság, u kterého začínali dva z nejlepších vzpěračů posledních dvaceti let. Poděkujme jim a věnujme vzpomínku těm, kteří již nejsou mezi námi. **Připomeňme si Václava Profta (TEP), Jiřího Šollara (CHB), Pavla Sattka (PRI), Antonína Kubicu (LCT), Jana Vondráka (SOK/HAV), Ludvíka Kašpárka (KOP), Jaroslava Janebu (SKZ), Zdeňka Zachardu (STP), Františka Škardu (SOK), Karla Mařhu (TEP), Josefa Šrotýře (DBB), Václava Peterku (PSK) a Antonína Drešla (OST/ZDB/PSK).**

Společně jsme oslavili sté výročí vzniku vzpírání v českých zemích v Sokolově v roce 1993 a 120. výročí v Boskovicích v roce 2014. **Nadcházející výročí 130 let existence organizovaného vzpírání v Čechách se bude konat koncem června v Horní Suché.** Letošní rok je významný volbou nové Výkonné rady ČSV, která jak odhaduji, projde výrazným omlazením. **Někteří osvědčení funkcionáři budou pravděpodobně končit a tato oslava může být důstojným okamžikem k poděkování za práci, kterou pro české vzpírání v průběhu několika desetiletí vykonali.**

Drazí přátelé, jsem si vědom, že mi určitě unikly některé další vynikající výsledky našich závodníků. V případě, že máte výsledky, které svoji úroveň patří do některé z kategorií zde uvedených, nebo jste našli v tomto textu chybný údaj, prosím sdělte svůj poznatek na adresu: kprohl@seznam.cz

Prameny:

60 let vzpírání v Rotavě (Christos Duludis 2018)
115 let vzpírání v Čechách, 1893 – 2008, 2. doplněné vydání (Karel Prohl, 2008)
Časopis „Judo-Zápas-Vzpírání“ 1949 – 1958 (Pod redakcí Josefa Oktábce a Františka Menšíka)
Časopis „Patriot“ (Veronika Veverková, 2004 – 2005) /Josef Šmejkal/
Časopis „Sport a hry“ 1903, 1906 (laskavě naskenoval a poskytl Miroslav Matoušek)
Časopis „Sportovní svět“ 1905
Časopis „Sportovní listy“ 1910
Časopis „Start“ ročník 1902
Časopis „Těžká atletika“ – orgán Československého svazu těžké atletiky (ročníky 1934 – 1936)
Časopis „Sport“ 1958 (dvouměsíčník)
Československý sport 1950 (Ročenka)
Historie vzpěračského sportu (František Menšík 1962)
Historie vzpírání na olympijských hrách (Karel Prohl, 2017)
IWF Weightlifting 1896 – 1976 (Vladan Mihajlovič 1977)
Medals and World records in Weightlifting (Gottfried Schödl 1996)
Moderní olympijské vzpírání (František Menšík, MUDr. Jan Jarolímek, Sportovní a turistické nakladatelství Praha 1959)
Ročenky ČSV 2000 – 2022 (PhDr. Rudolf Drmola, Karel Prohl)
Sezóna (Soutěžní komise ČSV) 1992 – 1999 (PhDr. Rudolf Drmola, Rudolf Faja)
Sportovní ročenky 1963, 1965, 1966, 1967, 1968, 1982, 1983, 1984 (Olympia)
Sportovní sláva 1954, 1955, 1956, 1957 (Sportovní a turistické nakladatelství)
Spravočnik tjaželaja atletika (Michal Lazarevič Aptěkar 1983)
World Championships Juniors 1997 – 2007 and Statistics (Gottfried Schödl)
World Championships Seniors 1997 – 2007 and Statistics (Gottfried Schödl)
Zpravodaj Československého svazu vzpírání 1981 – 1991 (PhDr. Rudolf Drmola)

Fotografie: Bruce Klemens (?), ČTK, IWF, EWF, Zdeněk Ertl, Milan Petřík, Milan Šťastný, Oldřich Zahuta, Oldřich Horák, Edmund Kijonka, Štefan Major, Pavel Ivanič, Běd'a Včeliš, Václav Proft, Jiří Pavliska, Dalibor Řehák, Irena Poulová, Jiří Goldman, Karel Prohl, Karel Prohl nejmladší.

© Síň slávy Českého svazu vzpírání

autor Karel Prohl

Sepsáno u příležitosti 130. výročí vzniku vzpírání v Čechách

**Přetisk a kopírování k další publikaci povoleno pouze se souhlasem
autora, při zachování autorských práv a s uvedením pramene**

Zveřejněno na www.vzpirani.cz v březnu 2023